

Giới thiệu Trốn Thê Của Thất Vương

Truyện Trốn Thê Của Thất Vương rất hài hước thú vị xen kẽ những tình cảm của nhân vật đầy xúc động. Là một người sống ở thế kỷ hiện đại bỗng nhiên xuyên không trong khi đó chỉ có hai bàn tay trắng.

Cuộc sống rồi sẽ về đâu, trước đó nàng vào toilet thay đổi một cái băng vệ sinh mà thôi bỗng nhiên bị xuyên không đến thời cổ xưa. Nàng không biết đi đâu về đâu nhưng lúc kiệt sức đã gặp được hắn.

Hắn thấy nàng rất lạ và kinh ngạc bởi con người này khác lạ so với nơi đó. Hắn có toan tính là phải bắt được nàng làm thê của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuống Núi

Tiết Từ

Nha...aa....a... . Đây cũng rất là hi kịch nha, cư nhiên bị ngã do kinh nguyệt đến cũng có thể xuyên qua, tác giả cũng thật là biết an bài, hahaa.

Một chút cũng không buồn cười, ta , Kim Mịch Nhi. Chính là cái quỷ không hay ho trong truyền thuyết bị xuyên qua kia. Là đúng vậy, ta rất muốn được xuyên qua, nhưng không phải xuyên qua trong tình huống này nha! Ta muốn mang theo một đồng kẹo chocolate, máy chơi game, máy vi tính, còn có rất nhiều thứ ta muốn mang,nhưng hiện tại, nhìn xem ta tùy thân có cái gì? Cái gì cũng không có.

Ba ngày trước, ta cũng mấy tỷ muội trong trường, vào WC thay đổi một cái băng vệ sinh mà thôi. Đột nhiên trước mắt tối sầm, lúc mở mắt ra thì đã đi đến nơi này. Liếc mắt nhìn lại, cả người chính là nguyên thủy rừng rậm, ai đáng giận như vậy đem ta ném đến nơi này? Ba ngày treo đèo vượt núi, vào thời điểm ta sắp mang cái mạng này gia nhập địa phủ thì gặp một người, chuẩn xác nói là một người mặc cổ trang. Hắn vừa nhìn thấy ta cũng không động, trong mắt có vẻ kinh ngạc khó có thể che dấu.

Ta kêu to một tiếng –“Đại ca! đây là khi nào, còn diễn cái gì nha! Cứu người quan trọng hơn nha, không gặp mĩ nữ ta bao giờ sao chứ?” trước mắt lại tối sầm (Cho ta được phép chen miệng một tí, nữ chính của chúng ta là một người cực kì cực kì tự tin, nên mọi người sau khi đọc có chỗ nào thấy khó chịu xin...cứ tự nhiên ném đá. ^^)

Mở mắt, đập vào mắt là đầy trời lụa trắng.Phong cách này cũng quá quý dị đi.

-“Người tình” Một thanh âm cực kì ám ảnh, phảng phất như lâu rồi chưa từng mở miệng nói chuyện.

-“Là anh cứu ta?” Là người mặc cổ trang kia, hắn hôm nay mặc một kiện áo dài màu trắng. Sau khi xem xét ta cũng không nói, xoay người rời đi. Đây là cái thể giới gì, cái gì cũng đều kì quái!

-“Ta đang nói chuyện với anh nha” Ta giương cao giọng.

-“Trong này chỉ có ta” Tiếng nói như lâu không nói lại vang lên.

-“Đại ca, có thể mạo muội hỏi một vấn đề sao?” Ta siết nị khuôn mặt tươi cười.

-“Nói”

-“Ách! Anh đang quay phim sao?” Đồng thời chú ý biểu tình của hắn.

-“Ta nghe không hiểu người nói gì”

Xong rồi, xong rồi. Ta thực là xuyên qua.

-“Ta không phải đại ca, năm nay...” Nói xong còn dừng một chút –“Ta đã có sáu mươi ba tuổi” (*trố mắt* tin được không đây?)

-“Người lừa quỷ a! Còn sáu mươi ba! Ta xem, ba mươi sáu còn không sai biệt lắm” Bỗng cô nương hoàn toàn không tin.

-“Cô”

-“Có gì ăn không?” Thanh âm của ta nhược nhược hỏi.

-“Không có”

-“Cái gì, như thế nào không có. Anh không ăn cái gì sao?” Ta tức giận không thôi.

Chỉ thấy lão già kia gật gật đầu, nghiêm trang nói –“Ta đã có ba mươi mấy năm chưa ăn cái gì, chỉ trông vào chút mật ong cùng đã quả để no bụng.”

-“Không phải đâu! Anh nghĩ đến anh là tiểu long nữ sao!”

Ta thật đúng là không hay ho. Người ta xuyên qua đều không phải gặp được chân mệnh thiên tử, quá cuộc sống vô ưu hạnh phúc sao. Như thế nào ta người này, liền gặp một lão quái vật, còn không có cơm ăn.

-“Khái, khái, khái, khái” phát giận trong chốc lát ta mới phát hiện ta cũng không biết nấu cơm.

-“Ông nội, hay ngài cũng cho ta một ít mật ong cùng đã quả đi, ta cũng không biết nấu cơm.”

Ta rõ ràng thấy lão già này có gương mặt tuổi trẻ, ẩn ẩn có gân xanh nảy lên. Chính là không biết bởi vì “ông nội”, hay là bởi vì ta chậm hiểu. Hắc hắc, thực xin lỗi người xem, chính, nhưng là người ta thật là không biết nấu cơm thôi.

Nghỉ ngơi mấy ngày sau, ta liền vội vàng rời đi. Ở đây không có cái gì, chỉ có thể mang một chút mật ong đã quả, ta có tâm muốn trộm gì thì cũng không có mà trộm. Ta nghĩ đã thông suốt, không phải là xuyên qua sao! Ta sẽ, không tin bằng sinh viên trường y của xã hội hiện đại như ta lại không thể thu thập nổi một đám cỏ nhân. Kết luận chính là, ta, Kim Mịch Nhi, phải hoàn toàn bắt đầu cuộc sống mới trong xã hội cổ đại này. Tiếp tục hướng mục tiêu duy nhất trong nhân sinh của ta đi tới, tiền tiền, tiền, tiền a!

-“Ngươi phải xuống núi” Không phải câu hỏi.

-“Ngài như thế nào biết?” Ta thập phần buồn bực, chẳng lẽ ý tưởng của ta hiện rõ như vậy sao?

Hắn không nói.

Nhìn thấy hình dáng hắn không nói lời nào, ta đột nhiên cảm thấy có chút không thích cảm giác này. Lão gia này tên gọi Tư Đồ Khâm. Mấy ngày nay hắn chưa cho ta ăn cơm, cũng rất ít cùng ta nói chuyện. Thời điểm ta sinh khí đều gọi hắn lão gia này. Nhưng là ta cảm giác được hắn thích ta, tựa như một người phụ thân.

-“Khối ngọc bội này, ngươi hãy cầm trên người, nó có thể giúp ngươi gặp dữ hóa lành”

Lần đầu tiên xét người này, trong ngực cảm giác có điểm quái dị. Tiếp nhận ngọc bội, nắm trong tay, nghĩ thấy có một dòng nhiệt lưu. Phảng phất như từ trăm ngàn năm trước. Vừa thấy nó đã biết nó tuyệt không phải tục vật, cảm giác ôn nhuận, màu xanh âm âm, mặt trên khắc hình tiểu thú chưa bao giờ gặp qua, tựa như hồ ly lại không giống hồ ly. Rõ ràng là vật chết, lại cho người ta có cảm giác như có sinh mệnh, cảm thấy nó như là của ta, như là cùng ta chia lìa đã lâu rồi cuộc lại trở về bên người.

-“Ngọc này, vốn dĩ đã mất tích thật lâu, thẳng đến ngày đó gặp ngươi mới tìm lại được, nghĩ đến ngươi cùng nó có duyên. Thế giới bên ngoài tuy phần khích nhưng hiểm ác, ngươi phải cẩn thận một chút.” Nói xong, lại sờ sờ ngực, lấy ra một quyển sách.

-“Trên người ta có quyền y thư, nếu ngươi có phong hàn hay không khỏe, làm theo trong sách là được, nhất định sẽ khỏi” Nghe vậy, ta nhin không được cái mũi đau xót.

-“Ngài cùng ta đi thôi” Ta bật thốt lên.

Thấy khoe môi của hắn cười nhợt nhạt, cũng không mở miệng, ánh mắt nhìn về phía đó không xa. Sau nửa ngày mới mở miệng nói –“Người đó ở kia, ta cũng ở kia”

Ta nghĩ người nào, tất nhiên là nữ tử âu yếm của hắn. Là vì người ta nên mới ẩn cư núi rừng này sao? Không nghĩ tới một lão nhân ít lời lại là một si tình chủng. Xem ánh mắt triền miên, ưu thương kia, thật làm nàng buồn.

Ta cũng không hỏi nhiều, dù sao ngày mai phải rời khỏi, chính là trong lòng không khỏi cảm than, thế gian này vì sao luôn có những cặp tình nhân không thể thành đôi. Trong gió truyền đến một tia thở dài, không biết là hắn hay là ta. Trong lòng thầm hạ quyết tâm, mặc kệ ở đâu, cả đời này nhất định phải tìm được tình yêu, nhất định phải thành đôi với người ta yêu.

Biết ta ghét nhất bị cái gì sao? Xuống núi. Cái loại cảm giác đi xuống không thể khống chế này thật chán ghét cực kì.

-“A...” Ta kêu to –“Cứu mạng a...”

Đáng tiếc ta chỉ phát hiện có thanh âm của ta vọng lại. Thật là không thể tìm giúp đỡ. Ai! Đường, chỉ có thể chính mình đi.

-“A...” Lại một tiếng thét lên, ta rút cuộc ổn định thân mình. Lau đi mồ hôi lạnh, cứ như vậy đi xuống cũng không phải biện pháp, cắn răng một cái, đi đường vòng.

-“A...” Chim thú bốn phía. Hắn, không nên khủng bố như vậy đi.

Liên như vậy, cùng với thanh âm của chính mình thét lên, ta rút cuộc đi xuống chân núi, thân mình mềm nhũn ngồi dưới đất. Ngay người nửa ngày, ta mới nhìn xung quanh. Còn phải tiếp tục đi đường a.

Ta mặc thân nam trang mà Tư Đồ Khâm đưa cho, tóc dài cũng búi cao, làm theo phong cách ăn mặc của thiếu niên. Đột nhiên xa xa đi đến một chiếc xe ngựa, thật sự là xe ngựa. ta vội vàng đi đến.

Người mã phu giương giọng hỏi – “Tiểu ca, nơi này cách Thần Châu có bao nhiêu ngày đi đường?”

Hỏi đường, tìm ta hỏi đường, ta lập tức bị sét đánh, trực tiếp không nói gì.

Chỉ thấy người nọ than thở - “Thật là không hay ho, thật vất vả gặp được một người, cư nhiên là câm điếc.” Nói xong tuyệt trần mà đi.

Ta, ta, ta đây là chọc ai nha. Ai, mặc kệ như thế nào, trước tìm một chỗ ăn cơm đã, ăn cơm, ăn cơm, ăn cơm. Ta chỉ có nhân dân tệ, không có bạc, trên người cũng không có thứ có thể cầm cố, này nên làm như thế nào cho phải. Mặc kệ, nghe khẩu khí người hỏi đường kia, không xa chắc có thành thị kêu Thần Châu, ta đi, ta đi, ta đi, aa, rút cuộc thấy bóng dáng thành thị kia.

Nhìn thấy đám người chung quanh mặc cổ trang, đột nhiên có cảm giác ngốc lảng, cho tới bây giờ ta mới rút cuộc tin tưởng rằng ta chân thật xuyên qua.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ăn cơm bá vương

Nghĩ tới nghĩ lui, bốn tiểu thư nghĩ ra một cái biện pháp không phải là biện pháp. Hắc hắc, thì phải là ăn-com-bá-vương (ăn cơm không trả tiền). Một khi đã phải làm, muốn ăn bá vương liền phải tìm địa điểm tốt, dù sao đều phải làm, muốn ai đánh, không bằng tìm một nơi ngon.

“Cô.....” Bụng ta phát ra một tiếng thanh thúy – “Kêu cái gì kêu, người nghĩ rằng ta không nghĩ ăn sao?” Ta ôm oán đi.

“Cô...” Bụng lại kháng nghị, xem ra nhanh tìm một tầu lâu mới được.

Đột nhiên, trước mắt sáng ngời, Vân Hành Thực Phủ, xem trang hoàng cũng không tệ lắm. Còn có một chút hương vị phong nhã, nghĩ đến giá cả xa xỉ, bốn cô nương ở nơi này dùng cơm.

- “Công tử, một mình sao?” Tiểu nhị nhiệt tình nghênh đón.

- “Không được sao?” Ta hỏi lại, dù sao lát nữa sẽ bị các người mắng, bây giờ phải ra oai một chút.

Tiểu nhị nhanh cười đáp – “Nơi đây, nơi đây, công tử thỉnh đi bên này. Công tử muốn gọi cái gì?”

- “Ân, Chiêu bài của các người là cái gì?”

- “Chúng ta...” Hắn đang muốn nói lại dừng một phen, ta vừa thấy biểu tình không đúng, chạy nhanh đánh gãy – “Đem các đồ ăn chiêu bài của các người đến, cũng gọi vài món khẩu vị thanh đạm đi đến, động tác phải nhanh.”

- “Được” Tiểu nhị vội vàng đi xuống.

Ta thờ dãi một hồi, hoàn hảo, xem biểu tình kia của hắn nếu chờ hắn nói xong thì làm gì còn được ăn.

- “Cấp khách quan mạng đồ ăn đến” Thanh âm của tiểu nhị kia thật dài – “Thanh chung lơ ngơ, bảy sắc thủy tinh giáo, cúc hoa của hoàng canh...” (ta không biết món gì, giữ nguyên tác phẩm)

Nước miếng của ta một trận cuồng lưu, cầm lấy đĩa bắt đầu ăn bữa cơm đầu tiên, ô ô ô... Như thế nào lại có loại cảm giác muốn khóc nha! Chẳng qua này có thể trách ta sao? Cũng không giấu lại, ta cùng lão gia kia làm tiểu long nữ bao lâu nha! Ta dễ dàng sao chứ? Ta một chút cũng không có bận tâm hình tượng thực nữ, bắt đầu lang thôn hồ yết ăn. Hoàn hảo ta mặc nam trang. Nếu không những người này thấy một vị nữ tử ăn cơm như vậy, không ngất xỉu cũng bị dọa chạy. Nhưng thế này cũng hấp dẫn không ít ánh mắt, đặc biệt là ánh mắt từ lầu hai kia.

Trên lầu hai

- “Biểu ca, người mau xem vị tiểu thiếu gia kia” Nàng băng bó miệng cười khẽ nói.

Chỉ thấy nam tử kia tập trung nhìn vào, khóe miệng cong lên lộ ra một nụ cười.

-“Ánh mắt đề đầu, kia cũng không phải thiếu gia gì, kia rõ ràng là một cô nương” Chẳng qua nhìn cách nàng ăn, cũng không nhận được tiếp tục cong lên khoe miệng.

-“Cái gì?” Lăng Ba Nhi cả kinh –“Hắn là nữ tử?”

Ta chậm rãi quay đầu nhìn trừng mắt trở lại, lấy ánh mắt nói :Xem cái gì xem, chưa thấy mỹ nữ ăn cơm sao? Kinh hãi cái gì. Người nọ phảng phất đọc được ánh mắt của ta, thu hồi ánh mắt.

Ta giận, ta thực giận. Ăn cơm bá vương vốn định thừa dịp mọi người không chú ý liền chuồn đi. Ai biết, ta không cẩn thận tuyền một tửu lâu quá mức cao cấp, cư nhiên còn có một tiểu nhị đứng một bên phục vụ cho ta, hắn. Hiện tại xem ra cũng không thể chạy được, vạn nhất bọn họ đánh ta thật thì làm sao bây giờ? Kia cũng chỉ có thể nói ta thật không hay ho. Ta tiếp tục ngồi một chút cho tiêu hóa, miễn cho chưa kịp tiêu hóa hấp thụ lại bị đánh đến đi ra. Sau nửa ngày, ta rốt cuộc lấy dũng khí.

-“Tiểu nhị ca” Thanh âm của ta thực nhược.

-“Công tử chuyện gì, cứ việc phân phó” Tiểu nhị thập phần khách khí.

-“Kỳ thật ta..” Ta gãi da đầu –“Kỳ thật ta.. hôm nay ra đường quên mang bạc” ta một hơi nói xong, hắn khẳng định muốn phát giận a.

Chỉ thấy tiểu nhị cười cười, nhưng không tức giận.

Ta cũng nhanh cùng hắn cười, chẳng lẽ được vận như vậy?

-“Công tử khẳng định là không cùng tiểu điểm nói giỡn?” tiểu nhị cười nói.

-“Ta, thực không có, ta nói đều là thật” Ta nhún vai, thực bất đắc dĩ.

-“Kia công tử ý nói là ngươi không có bạc, không thể trả tiền sao?”

Ta gật gật đầu.

Chỉ thấy tiểu nhị kia thay đổi nét mặt, đang muốn làm khó dễ.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hóa Lành

Đột nhiên, trên bàn ta xuất hiện một thỏi bạc lớn.

-“Năm mươi hai, đủ sao?” Một nam thanh dễ nghe, ta vừa ngẩng đầu vừa thấy bên cạnh có một siêu cấp đại soái ca, mỗi người đều nói cổ đại nhiều dễ nhìn, thật không nói sai a. Tiểu nhị kia vội vàng cúi người.

-“Nguyên lai là Sở công tử, đủ rồi, đủ rồi. Đây có thừa. Vị tiểu công tử này là bằng hữu của ngài?”

Chỉ thấy dễ nhìn cũng không nói chuyện, chính là đánh giá ta. Là ánh mắt vừa nãy. Trong đầu ta lập tức xuất hiện một chữ -Phiếu cơm.

Bên người hắn còn có một cô gái xinh đẹp, bên người đi theo hai nha hoàn, rất có phong phạm khuê tú, cũng không nói chuyện nhìn ta. Hắn quay đầu đối cô gái kia nói –“Đi thôi” Một hàng người cứ như vậy rời đi.

Ta trừng mắt nhìn tiểu nhị -“Mau đưa tiền dư trả ta”

Tiểu nhị nhìn ta –“Nhưng là, nhưng là...”

-“Hãy bớt sàm ngôn đi, mau đưa” Ta vội, phiếu cơm khả năng đã không thấy tăm hơi.

Lấy bạc tiểu nhị đưa, ta vội vàng chạy ra ngoài. May mắn còn đi chưa xa, ta chạy nhanh tiếp tục đuổi kịp.

-“Sở công tử” Ta kêu to.

-“Chuyện vừa rồi, cảm ơn anh”

Hắn mỉm cười.

-“Ta nên như thế nào báo đáp anh?”

Lại là mỉm cười, xem ra hắn thực thích cười.

-“Cô nương, không cần ghi tạc trong lòng, chính là rat ay giúp đỡ một chút mà thôi.”

Trong lòng ta không khỏi cả kinh, hóa ra hắn đã sớm biết ta là nữ tử.

-“Thật không dám nói dối, tiểu nữ tử gần đây có chút chuyện. Kỳ thật là muốn hỏi phủ nhà công tử có tuyển người làm không?” Ta nói thẳng.

-“Biểu ca, cứu người thì cứu cho chót, không bằng cho cô nương này vào làm trong phủ đi.

Thấy hắn hơi hơi trầm ngâm—“Cũng tốt” liền như vậy, ta tiến Sở phủ.

Tiến phủ mới biết, nguyên lai Lăng Ba Nhi nói chuyện giúp ta ngày ấy không chỉ là biểu muội của hắn mà còn là vị hôn thê của Sở Dịch, lợi dụng khoảng thời gian này ta tìm hiểu hết thầy tin tức mới hiểu được.

Một cái thời đại không từng tồn tại trong lịch sử, một cái vương triều kì dị -Đông Dương vương triều. Quốc quân là một người tinh thông thiên cổ, là một đáng minh quân, Đông Dương vương triều này dưới sự cai quản của hắn có thể nói là đi vào thời kì thịnh thế. Dân chúng an cư lạc nghiệp, phiên bang tiểu quốc hàng năm tiến cống, cung phụng Đông Dương vương triều này là thượng quốc.

Cho nên người của Đông Dương vương triều này, lấy quốc quân làm kiêu ngạo.

Thần Châu là một thành của Giang Nam, có điểm giống Hàng Châu hiện đại. Là một địa phương cảnh mĩ người càng mĩ, mượn người bên cạnh là một ví dụ nha. Vị Lăng Ba Nhi này tính tình thật sự tốt, ngay cả nha hoàn của nàng cũng xuất trần động lòng người. Một ta trước kia còn tự tin có phong vị nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: SỞ PHỦ

-“Mịch nhi, ngươi còn ở trong này làm cái gì, thiếu gia hôm nay từ kinh thành trở về, tiểu thư chờ ngươi chải đầu kia” Nói chuyện chính là một nha hoàn kêu Tiểu Cúc.

Sở phủ này là một thủ phủ (phủ giàu đứng đầu), Lăng Ba Nhi tại Sở phủ có danh nghĩa biểu tiểu thư, nhưng kì thật trong lòng mọi người đều biết nàng chính là chủ mẫu tương lai, đối nàng cũng là cực tận a dua. Trừ ta là nha hoàn mới đến này, nàng còn có bốn nha hoàn khác gọi là Tiểu Mai, Tiểu Lan, Tiểu Trúc, còn có Tiểu Cúc vừa gọi ta. Nói thật, ta không nghĩ tới đời này ta sẽ làm nha hoàn cho người ta, lúc trước nghĩ đến Sở phủ này, cũng chỉ là nhất thời quyết định. Hiện tại thực làm nha hoàn cho người ta, trong lòng thật nhiều tư vị. Nhớ lại khi ta ở hiện đại, chính là một con gái cưng trong tay ba mẹ, gia cảnh giàu có.

Sống hai mươi mốt năm qua, ta trải qua những ngày ưu lo đếm trên đầu ngón tay. Nghĩ đến tất cả ở hiện đại, không khỏi mất lạc quan. Nhưng mặc kệ hiện đại hay cổ đại, một vấn đề đầu tiên là –ăn cơm. Nha hoàn, mỗi ngày bưng trà rót nước, quét tước sạch sẽ, việc bận đến hồn thiên ám địa, ta làm thật không được. Hiện tại ta nghĩ miễn cưỡng tính là một thiết kế sư làm tóc. Bởi vì có một đầu tóc đen dài, cho nên chải đầu là một trong số ít được ta yêu thích, chính là không nghĩ đến sẽ có một ngày ta coi đây là sinh kế. Ta có chút tự giễu.

-“Nhanh lên, ngươi còn đứng đó làm gì, tiểu thư đang chờ kia.” Tiểu Cúc gọi.

-“Thật sự là, không biết tiểu thư thích ngươi ở điểm gì, là kiểu tóc kì quái này sao? Cưng nhiên tùy ý ngươi không cần làm cái gì, ngốc tại trong phủ ăn cơm”

Ta lung lay đầu, có lẽ là thời điểm nên rời đi.

-“Tiểu Thư, Mịch nhi đến đây” Tiểu Cúc giắt giọng nói, ngữ khí từ từ.

-“Mịch nhi, ngươi đã đến rồi, mau đến ngồi” Lăng Ba Nhi nói xong liền tiện tay chỉ ý bảo ta ngồi bên cạnh, ta rõ ràng thấy trong ánh mắt của Tiểu Cúc có oán độc.

-“Tiểu thư hôm nay muốn làm kiểu tóc nào?” Ta khách khí hỏi.

-“Mịch nhi, không phải đã nói phía sau không cần phải gọi ta tiểu thư sao? Chúng ta là tỷ muội.”

Ta cười không nói gì.

-“Kia người nói một chút, biểu ca hôm nay hồi phủ, ta tạo kiểu tóc nào ngênh đón hân” Lăng Ba Nhi cũng không nghĩ, tiếp tục nói.

-“Tiểu thư có bộ dáng rất đẹp, tạo kiểu tóc nào cũng đều rất dễ nhìn” Ta nói lời khách khí – “Ta nghĩ hôm nay, tạo kiểu tóc con bướm, tiểu thư nghĩ thế nào?” Chỉ thấy nàng liên tục gật đầu. Ta tiếp tục nói:

-“Cho nên tin tưởng lấy tư sắc của tiểu thư, khẳng định là có một phen phong tình phiêu dật” Ta nhân thực tạo kiểu tóc trên đầu nàng, cũng không phải kiểu tóc quá phức tạp, chỉ cần có nước, không có kiểu tóc nào ta làm không được, huống chi nàng có bộ tóc rất đẹp này. Lấy một trăm con bướm cài lên, tiếp tục chọn một đóa hoa phù dung trang điểm. Tuy đơn giản, nhưng xem cũng không tệ lắm.

-“Tiểu thư, đã xong, ngài xem nơi nào cần phải chỉnh lại không.”

-“Tay nghề của Mịch nhi ta rất yên tâm, mỗi lần người chải đầu cho ta ta đều thích còn không được, không cần phải sửa” Lăng Ba Nhi thập phần vừa lòng.

-“Tiểu thư thích là được! Ta trước tiên đi xuống”

Trong lòng có cảm giác buồn bực nói không lên lời, gần nhất cảm giác nhớ nhà tràn lan, nhớ ba ba, nhớ mẹ mẹ, nhớ bạn bè, còn có mấy tính của ta, di động, nhớ tất cả của hiện đại, khi ta có cơm ăn ta lại bắt đầu không thích. Cũng là thời điểm nên rời đi nơi này, có lẽ ta nên thử đi tìm xem có phương pháp nào trở về hay không. Nếu không lão ba lão mẹ từ nước ngoài trở về còn không thấy ta trở về, bọn họ nhất định sợ muốn chết. Có lẽ là có mục tiêu, nghĩ, nghĩ, thấy cả người lại có chút sức sống. Ta quyết định trước khi còn không trở về ta phải làm đủ những gì Kim Mịch Nhi yêu thích, phải mang một ít đồ của cô đại mang về, từ nay về sau bay lên giai cấp thước trùng (sâu gạo), không cần nghe lão ba thao thao bất tuyệt, hết thấy đều rất hoàn mỹ.

Đầu tiên, ta phải rời khỏi nơi này, sau đó tìm danh sơn tại cổ đại, ngủ tại nhà trọ cao cấp, kiếm được một bao tài vàng bạc của cổ đại, nhìn ngắm tất cả mỹ nam suất khí tại cổ đại! nga ...aa...a...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thái Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cứu người (thượng)

-“Mịch nhi, người còn tại trong này làm mòng ban ngày ử” Tiểu Trúc này quả thực muốn một cơn mà, ai, mỹ nữ ta lại phải cố gắng.

-“Nhanh đến Kính Tùng Viện hỗ trợ, nơi đó nhân không đủ” Tiểu Trúc hoa tay chỉ huy.

-“Kính Tùng Viện, kia không phải chỗ ở của thiếu gia sao? Thiếu gia buổi chiều mới trở về, nơi đó như thế nào không đủ người?” Còn muốn ta qua, không phải muốn ta qua làm thay người sao! Đừng mơ.

-“Người không biết?”

Ta trả lời bằng một cái xem thường.

-“Thiếu gia bị trọng thương, hiện tại đang bị đe dọa tính mạng.”

-“Thiếu gia bị thương?”

-“Người không biết?” Biểu tình vẻ mặt không thể tưởng tượng.

-“Thiếu gia lúc trở về trên đường gặp sơn tặc tại Tuyết Miên sơn, trúng một đao. Kỳ thật thương thế không nghiêm trọng, nhưng là lúc trở về không cẩn thận nhiễm trùng, thầy thuốc nói nếu không xử lý được thì nguy hiểm đến tính mạng. Tiểu thư khóc đến ngất xỉu, người lại còn trong này ngăn người!”

Không phải đâu, thật giống trong phim. Lại là sơn tặc lại là nguy hiểm đến tính mạng, tốt xấu tên họ Sở kia cũng có ân cho ta ăn một bữa cơm, ta liền gặp mặt hân một lần cuối cùng vậy! Tốt nhất có thể xuất ra một chút lực, đem chi ân của hân báo đáp.

Xa xa thấy bên Kính Tùng Viện, rất nhiều người hầu tiến tiến xuất xuất, mang đi một chậu nước, là một chậu nước máu. Lúc ấy ta có một loại cảm giác, như thế nào có điểm giống cảnh hậu sản xuất huyết trên TV. Khi ta mang một chậu nước vào, chỉ thấy trên mặt Sở Dịch hơi phiếm hồng, môi tím ngắt, hiển nhiên đang sốt cao, trước ngực băng bó đã nhiễm huyết. Mà Lăng Ba Nhi đang ngồi trước giường, thương tâm khẩn cấp nói.

-“Biểu ca, biểu ca, biểu ca người tỉnh tỉnh a! Ta là Ba nhi, biểu ca...”

Hân có khả năng tỉnh mới lạ, miệng vết thương lớn như vậy, một lượng máu lớn đã mất đi, hệ miễn dịch của cơ thể khởi động khiến cho sốt cao. Xem ra

thầy thuốc không có khoa trương, điều kiện y dược ác liệt tại cổ đại, vết thương như thế không xử lý được, là thực dễ dàng lấy mạng hân. Cho nên ta lựa chọn học y, xuất ra chút năng lực giúp người ta bớt thống khổ tại thời điểm vô năng lực. Vốn ta nghĩ nhảy lớp, chỉ chờ thực tập chấm dứt là có thể làm bác sĩ. Ai biết? Không sao cả, xem ra hôm nay đến phiên ta xuất mã.

-“Địch tiên sinh, người khai một phương thuốc, chỉ cần tiểu nhi bình an, cần dùng bao nhiêu tiền cũng không sao” Nói chuyện chính là Sở lão gia, Sở phu nhân cùng ôm Lăng Ba Nhi khóc thành một đoàn.

Chỉ thấy thầy thuốc lung lay đầu, thờ dài.

-“Chỉ sợ có thể ngồi nghe thiên mệnh, thiếu gia trong ngày hôm nay nếu không ngừng sốt cao, chỉ sợ là...” Thầy thuốc muốn nói lại thôi. Nhưng lời nói ý tại ngôn ngoại của hân làm cho mọi người nghe đều hiểu được.

-“Địch tiên sinh, người là thầy thuốc tốt nhất tại Thần Châu này a”

-“Hở thẹn, lệnh công tử bị thương đã nhiều ngày, chỉ có sư phó của ta mới có thể... Đáng tiếc sư phó đã sớm đi về cõi tiên, ai...” Lời của địch tiên sinh kia, làm cho không khí trong phòng càng thêm ngưng trệ, chỉ thấy Lăng Ba Nhi cùng Sở phu nhân khóc đến rất hòng, khiến cho da đầu ta run lên, không thể nhìn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cứu người (Trung)

-“Không cần khóc nữa” Ta bình tĩnh dùng âm lượng làm cho tất cả mọi người nghe được nói. Đoạn thời gian trước tâm tình có chút buồn bực nên giọng nói của ta có chút cao, nhất thời có loại cảm giác bị sét đánh, người trong phòng đều dừng ánh mắt trên người ta. Xem cái gì xem, chưa thấy qua mỹ nữ sao?

-“Đề ta thử xem được không? Ta học y”

-“Người... một cái tiểu nha đầu, như thế nào có thể tin tưởng” Ta kháo, lời nói này chính là tiếng người sao chứ, thật muốn trực tiếp đánh Sở lão nhân này. Tĩnh, chó cắn Lữ Động Tân. Dù sao con người chết cũng không phải con ta.

Không ngoài suy đoán của ta, lão nhân ngẫm lại nói -“Người có thể nắm chắc?”

-“Không có” Ta trực tiếp trả lời.

-“Người” Lão nhân tức giận đến phồng miệng thổi râu.

-“Ta nguyện ý hết sức, dù sao mặc như vậy cũng chỉ có một kết quả. Tiếp tục để mặc thân tiên cũng không cứu được.” Ta vốn nói dù sao đều là chết, lại sợ bị lão nhân tức chết.

-“Di trượng, khiến cho Mịch nhi muội muội thử xem đi” Lăng Ba Nhi đứng dậy nói -“Ta nghĩ Mịch nhi không phải người thường, nếu có thể cứu sống biểu ca, tỷ tỷ sẽ báo đáp” Câu sau là đối ta nói, ửng, khi nào thì ta trở thành muội muội người. Cô nương ta năm nay đã hai mươi mốt.

-“Sở lão gia không ngại cho vị cô nương này thử một lần” Vị Địch tiên sinh kia cũng ở một bên nói, chẳng qua như thế nào lại có cảm giác bị xem diễn.

Trên mặt lão nhân do dự, hạ quyết tâm gật đầu.

-“Ta có điều kiện”

-“Nói”

-“Thứ nhất, nếu hân không phúc khí ngài không thể trách ta, trong lúc ta cứu người, tất cả mọi người đều phải nghe ta, ta nói cái gì thì phải làm cái đó. Thứ hai, nếu ta cứu sống hân, ngài phải cho ta một ngàn lượng bạc” Ta chậm rãi mở miệng.

Lão nhân cắn răng, có khí thế tráng sĩ lâm bi trận, cứng ngắc gật đầu.

-“Thành giao”

Ta cười cười.

-“Người, người, người, đi lấy nước ấm cùng muối đến” Ta chỉ vào mấy nha hoàn đứng ở góc. Chỉ thấy các nàng nhanh chóng chạy đi.

-“Tiểu Trúc, Tiểu Cúc đi lấy băng gạc sạch” Còn không có chờ xong hành động, vị Dịch tiên sinh kia tiến lên.

-“Ta đến giúp” Ta cười cười, không từ chối. Động tác của hắn thành thực gỡ bỏ băng gạc. Miệng vết thương kia quả làm người ta thấy ghê người, ước chừng dài hơn mười phân, đã có dấu hiệu hư thối. So với ta tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, khó giải quyết nhiều lắm, xem ra phải cắt bỏ bộ phận đã hoạt tử.

-“Lấy chùy thủ cùng rượu đến” Ta phân phó. Một thanh tiểu đao cùng rượu nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt ta. Vị Dịch tiên sinh hai mắt sáng lóe kích động đầy hào quang nhìn ta.

-“Đây là tiểu đao ta đã thấm qua rượu thuốc”

-“Cám ơn” Dùng tiểu đao đã thấm qua rượu thuốc, bắt đầu tại miệng vết thương huy một đao cắt bỏ phần thịt hoạt tử, phát hiện mọi người đều ngừng hô hấp, vì thế phân phó.

-“Dịch tiên sinh cùng Mai, Lan, Trúc, Cúc lưu lại, những người khác toàn bộ đi ra ngoài” Chút không có động tĩnh.

-“Tất cả mọi người đều đi ra ngoài” Sở lão gia phân phó. Ta quay đầu nhìn hắn, hắn cấp ta một biểu tình “vừa lòng chưa?”. Ta cười cười, nói –“Ngài cũng đi ra ngoài”

-“Ngươi...” Chỉ thấy mặt hắn toàn bộ đều là ảm đạm, chẳng qua rốt cuộc phát tay mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cứu người (hạ)

-“Chuẩn bị khăn, dùng rượu rửa qua, sau đó chuẩn bị một chút băng vải sạch sẽ để dùng”

Ta một bên phân phó, một bên đem khối thịt hư cắt bỏ, lấy nước muối rửa miệng vết thương. Lúc trước cắt bỏ thịt Sở Dịch đều không có phản ứng nhưng khi rửa thì đau đến nhăn mi, phát ra tiếng rên rĩ. Có hiện tượng, xem ra không thành vấn đề. Rốt cuộc lại là tuổi trẻ thân thể cường tráng.

-“Lấy khăn đến”

-“Làm sao vậy?” Dịch tiên sinh hỏi.

-“Lau mồ hôi”

-“Ngà!” Hắn chạy nhanh hành động, tại trên mặt xoa xoa.

Ta nhất thời đầu đầy hắc tuyến.

-“Là lau cho ta”

Ta hít một hơi, hiện tại chỉ có thể dùng tạm, trong lòng thầm nghĩ sau này phải làm vài cái khăn tay để dùng. Động tác trên tay cũng không có dừng, rất nhanh liền thấy nút thắt băng vải hình nơ con bướm kết thúc.

Chỉ thấy Mai, Lan Trúc, Cúc trợn mắt há hốc mồm nhìn nơ con bướm của người nào đó.

-“Còn ngại người làm chi, không nghĩ thiếu gia nhà các người nóng đến thành ngu ngốc liền lấy khăn lạnh đặt lên trán của hắn. Năm phút....khái, một nén hương thời gian hay một lần. Lại dùng vài tấm rượu lau người cho hắn, trước ngực, tứ chi, lòng bàn tay, lòng bàn chân đều phải lau, chú ý động tác phải mềm nhẹ, không cần đụng tới vết thương.”

Trộm từ một hộp tùy thân, lấy ra một hộp kháng sinh, nghĩ cổ nhân không có cái gì tính kháng được, lấy ra một viên ra. Đi đến bên hắn.

-“Mở miệng hắn ra” Tiểu Mai không có nhiều lời, lập tức làm theo.

Ta lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhét viên thuốc vào miệng Sở Dịch, sau đó vừa lòng giúp hắn ngậm miệng. Liền thấy yết hầu của hắn động, chậm rãi nuốt xuống. Sau một canh giờ, sốt cao dần dần lui, ta thở ra một hơi. Đại công cáo thành, chỉ cần không có bất ngờ gì xảy ra, thì mệnh hắn đã trở lại.

-“Các ngươi liền ở lại nơi này chiếu cố hắn! Ta phải trở về phòng ngủ. Nhớ rõ phải đổi khăn lạnh cùng lau người, sau đó uy cho hắn một ít nước đường muối” Ta ngáp liên tục, thật sự là mệt. Ngoài cửa sổ trăng đã nhô lên cao.

-“Xin hỏi cô nương, nước đường muối này là vật gì?” Dịch tiên sinh hỏi.

-“Vừng, chính là nước thêm đường muối của nhà bếp”. Hân

-“Nhưng vị Sở công tử không thể uống nước...”

-“Cho nên ta mới phải cho hân uống nước đường muối a” Chỉ thấy hân cười khổ

-“Nếu là biết, cũng sẽ không lộng thành như vậy, còn phiền toái cô nương” Nguyên lai là như thế này, đột nhiên nhớ tới phim trên TV

-“Ngài dùng ngón cái đặt vào đây thử xem, nếu như vậy còn không thành...” Ta con mắt vừa chuyển –“Ngài đưa lỗ tai vào đây. Như vậy, như vậy, như thế...” Chỉ thấy khuôn mặt đã sắp năm mươi tuổi của Dịch tiên sinh thế nhưng ửng hồng lên.

-“Hiểu được, đa tạ cô nương chỉ điểm”

Tây tây, như vậy liền đỏ mặt.

-“Con ta thế nào?”

-“A!” Dọa ta nhảy dựng.

Mở cửa, một đám người đổ tại cửa.

-“Đã tốt lắm...” Lời ta còn chưa nói xong, lão nhân liền vội vàng chạy vào –“Ngài đứng lại cho ta” Ta xuất ra khí phách ngăn chặn người nhà bệnh nhân muốn thăm bệnh, Sở lão nhân hiển nhiên bị chấn trụ.

-“Ta rửa sạch cùng lau miệng vết thương cho hân, đã cho uống thuốc, đang nghỉ ngơi, hân hiện tại cần không khí lưu thông, hoàn cảnh im lặng, ngài hiện tại nhìn hân cũng không có tác dụng gì, lại còn đem bản mạng vào. Hân sống qua đêm nay mới thoát khỏi nguy hiểm. Ngài nghĩ hại hân liền mang đám người này chạy ào ào vào đi” Ta cố ý đem bệnh tình của Sở Dịch nói cho nặng thêm

-“Ta lên làm sao bây giờ?” Hân bắt lực nhìn ta. Ánh mắt kia làm ta nhớ đến một lần ta cảm mạo phát sốt, ba ba từ nước ngoài bay về chăm sóc ta. Huống chi, con hân hiện tại nguy hiểm đến tính mạng. Trong lòng mềm đi

-“Ngài yên tâm, chỉ cần không có gì ngoài ý muốn, qua mấy ngày nữa hân sẽ khỏe mạnh như xưa. Sắc trời đã tối, nên đi nghỉ ngơi đi” Chính là trong lòng ta hiểu được, hân làm sao có thể ngủ.

Chậm rãi rời đi, trăng sáng nhô lên cao, gió mát từ từ, đột nhiên nhớ tới một bài thơ về ánh trăng. Lúc xuyên đến đây là mùa xuân, đảo mắt đã là cuối hạ. Chỉ tiếc ban đêm chỉ có mình ta cô đơn thương thức.

Tối nay tại Sở phủ, chắc chắn là một đêm vô眠.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thái Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tiểu Lục

-“Tiểu công chúa, tiểu lại trư mau rời giường, nhìn xem lão ba mang lễ vật gì cho con...ba ba, ba ba...” một ánh mặt trời sáng lạn chiếu vào ánh mắt ta, thật chói mắt –“Ba ba...ba ba...” Mở mắt thấy bài trí kiểu cổ sắc, hóa ra là nằm mơ.

Không biết lão ba có hay không biết chuyện ta mất tích. Ông trời phù hộ, đừng cho lão ba biết.

-“Mịch nhi tiểu thư, ngài tỉnh chưa? Nô tì là tiểu Hồng” tiểu thư là một cái xưng hô thú vị, không phải sao chứ? Ta lộ ra nụ cười trào phúng, xem ra Sở Dịch kia quả thật không có việc gì.

-“Tiến vào đi”

-“Lão gia phân phó tiểu Hồng đến giúp tiểu thư rời giường” Xem ra thân phận của ta cũng được lên cao a.

-“Sau đó thì sao?”

-“Thỉnh ngài dùng qua đồ ăn sáng, sau đó đi xem thiếu gia. Thiếu gia đã tỉnh, tiểu thư thật lợi hại nha! Tiểu Hồng thật cao hứng từ nay về sau có thể đi theo tiểu thư” Ánh mắt đều là sung bái, một cái nha đầu đơn thuần, xem ra chẳng qua mười ba mười bốn tuổi.

-“Người gọi tiểu Hồng?” Ta hỏi.

-“Ân” Tiểu Hồng trả lời, nghi hoặc nhìn ta, phảng phất như hỏi tên nàng có vấn đề sao?

-“Không bằng gọi tiểu Lục đi”

Chỉ thấy nàng cúi đầu một chút

-“Được”

-“Tiểu Lục năm nay bao nhiêu tuổi?”

-“Mười sáu” Xem ra so với suy nghĩ của ta còn lớn hơn chút.

-“Đi thôi, chúng ta đi xem Sở thiếu gia”

Kính Tùng Viện

-“Mịch nhi tiểu thư, lão gia chờ đã lâu, mời đi bên này” Quản gia thôi thúc.

Vào cửa, thấy Sở lão gia khẩn trương hề hề ngồi trước giường, trong mắt hần đều là đứa con bảo bối, chúng ta đi vào cũng chưa phát hiện. Ta cũng mặc kệ, cũng đứng tại chỗ cho đến khi hần phát hiện mới thôi.

-“Người đã đến rồi, hần buổi sáng từng tỉnh lại, ăn một chút cháo lại ngủ”

-“Nga, như vậy chính là an toàn vô sự”

-“Thật vậy chăng?”

Ta cười gật đầu.

-“Chỉ cần làm cho Dịch tiên sinh khai một ít thuốc trợ giúp khôi phục là được”

Chỉ thấy lão nhân thở dài một hơi nói –“Như vậy ta an tâm”

-“Sở công tử đã an toàn vô sự, thỉnh lão gia thực hiện hứa hẹn đưa ta một ngàn ngàn lượng, ngày mai ta phải rời khỏi nơi này”

-“Cô nương phải đi, nhưng là lão hủ lúc trước đắc tội cô nương...”

-“Lão gia không cần lo lắng, nhà tiểu nữ có đại sự, tiểu nữ phải đi tìm thân nhân” Ta thuận miệng nói, chính là trong thiên hạ này, nơi đây ta có thể tìm ra người nào thân a.

-“Một ngàn ngàn lượng này đối với ân tình của cô nương đối với Sở gia chúng ta thật sự không tính gì. Chính là lão phu khẩn thỉnh cô nương lưu lại ít ngày, chờ khuyến tử khương phục, đến lúc đó cho dù là một ngàn lượng hoàng kim lão phu cũng hai tay dâng lên”

Ta có chút vội, nghe khẩu khí của lão nhân này, không có mười ngày nửa tháng ta còn chưa đi được.

-“Nhưng là Sở công tử đã không có việc gì!” Còn muốn đến lãng phí thời gian của bọn cô nương.

-“Cô nương không phải nói còn muốn cắt chỉ sao chứ?”

Ta hần, trực tiếp không nói gì. Từ lão nhân này như thế nào còn dài dòng như vậy a.

-“Chuyện này Dịch tiên sinh cũng có thể làm!” Ta nhìn về phía người nào đó không nói gì.

-“Tại hạ cho tới bây giờ chưa từng làm, cô nương không ngại ở lâu mấy ngày. Tại hạ cũng muốn hướng cô nương thỉnh giáo một phần”

Ta hôn mê.

-“Tiểu Lục, chúng ta đi thôi! Trở về phòng tiếp tục ngủ”

Ta không quay đầu lại tiếp tục đi.

-“Khụ, khụ, khụ! Cha, người nào vừa mới đến đây?”

-“Là cô nương vừa mới cứu người”

-“Là Kim Mịch Nhi?”

-“Ngươi như thế nào biết?”

-“Hừ”Chỉ thấy Sở Dịch kia bắt đầu cười.

-“Thời điểm hôn mê cũng nghe thấy thanh âm của nàng”Nói xong một ít lời kì quái kì quái, hình như là nói: Ta Kim Mịch Nhi cho tới bây giờ còn chưa từng thất thủ, ngươi là người đầu tiên ta chủ đạo động dao, ngươi nếu dám chết ta sẽ không cho ngươi yên.

-“Hừ” Lại là tiếng cười bắt đầu cười. Thật là, chết đều chết còn yên hay không yên gì.

Sở lão gia nhìn thấy biểu tình của con mình biến hóa, buồn bực đến, chẳng lẽ xảy ra cái gì mà hắn không biết?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ngự Nhân Đáng Thương

“Tiểu thư, không phải là trở về phòng ngủ sao?” Ta tại hoa viên bạo tẩu, Tiểu Lục chạy theo ta ở một bên, ai bảo chân của nàng quá ngắn. Đột nhiên nhìn về phía chân của nàng, có lẽ là do bó chân?

- “Tiểu thư, ngươi như thế nào đột nhiên dừng lại?”

- “Tiểu Lục, ngươi bó chân sao?”Ta tùy ý ngồi ở bên đường. Không biết ở đây có hay không phong tục ác liệt này.

Tiểu Lục gạt đầu.

-“Kia đương nhiên, tuy nhiên không phải do ba mẹ nó tí giúp, bởi vì họ đã sớm mất, này là do cữu mụ bó cho nó tí”Nói xong lại nhớ đến gì đó –“Kì thật lúc nó tí còn nhỏ rất sợ bó chân, bởi vì cực kì cực kì đau, khóc lóc cầu cữu mụ không cần bó chân cho nó tí, nhưng cữu mụ không đồng ý, còn nói nó tí về sau sẽ cảm tạ nàng. Sau này mới biết được nữ nhân không có bó chân là không được đi ra ngoài”

Ta nghe nói xong liền thoát giày, đem chân thả vào hồ nước bên cạnh.

-“Tiểu thư, ngài mau mặc hài vào, nếu để nam tử nhìn thấy sẽ gặp chuyện”

Ta cười cười, xem Tiểu Lục thật giống một lão thái bà.

Tiểu Lục thấy ta không để ý đến nàng, tiếp tục hoảng hốt, một tay lấy chân ta từ trong nước ôm ra.

-“Nha” Tiểu Lục kinh hô.

-“Làm sao vậy?” Theo ánh mắt của nàng nhìn lại, hóa ra là nhìn thấy ta còn không có bó chân.

-“Làm sao vậy, không nhìn được sao?”Ta cười hỏi.

Chỉ thấy tiểu nha đầu kia cũng không trả lời, ôm chân ta vào trong ngực. Nửa ngày sau mới thấy nàng mang theo chút ghen ngào nói –“Không”

Nâng đầu lên là thấy hai tròng mắt rung rung –“Tiểu Lục không biết, không biết...”

Chẳng lẽ là nàng đang thay ta bị thương sao? Chỉ thấy Tiểu Lục ngồi xuống, thoát giày, lấy ra một đôi chân bó, thả xuống hồ.

-“Từ hôm nay trở đi, Tiểu Lục cũng muốn giống tiểu thư không có bó chân.”

Ta nhìn Tiểu Lục, trừ bỏ Tư Đồ Khâm, nàng là người thứ hai thật tình tốt với ta, nói không cảm động chính là gạt người. Nhưng là đôi chân nhỏ bó này hàng năm băng bó kín, mở ra hương vị thật sự làm ta có điểm hôn mê, làm cho ta không khỏi lo lắng cho ngự nhân (ý nói đàn cá trong hồ). Nhìn thấy Tiểu Lục, nghĩ thấy hương vị hoa sen hỗn loạn trong gió truyền đến, ta không cẩn thận liền cười ra tiếng.

-“Ha ha ha ha...”

Tiểu Lục cũng phát hiện, ngượng ngùng đỏ mặt.

-“Tiểu thư...”

Cười xong, ta nghiêm mặt nói.

-“Tiểu Lục, cảm ơn ngươi. Nhưng là không cần phải thay ta thương tâm, cha mẹ ta bởi vì rất yêu thương ta nên mới không đành lòng nhìn ta chịu khổ khi bó chân. Bó chân là một loại khổ hình, là hành vi biến thái của nam nhân vọng tưởng vĩnh viễn giam cầm nữ nhân của mình. Cha mẹ ta cho rằng con gái bọn họ là vĩ đại, cho dù không bó chân cũng sẽ có nam nhân tình nguyện lấy ta”

-“Thật vậy chăng?”

-“Đương nhiên là thật”

-“Kia Tiểu Lục không muốn bó chân cũng có thể chứ? Lúc đó thực đau”

-“Đương nhiên có thể, chân là của Tiểu Lục, Tiểu Lục muốn thế nào liền làm”

-“Tiểu Lục muốn thế nào liền làm?” Tiểu Lục ngây ngốc lặp lại.

-“Đúng, ngươi muốn làm gì thì làm”

Chúng ta nhìn nhau cười, cúi đầu nghịch nước. Đã sớm quên nhóm ngư nhân đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hàn Huyền

-“Ta thích nhất chính là hoa sen”

-“Vì sao?” Tiểu Lục nghiêng đầu hướng ta hỏi.

-“Bởi vì nó sống nơi bùn đất mà không nhiễm mùi bùn, thanh tịnh, hương thơm nhẹ nhàng, có vẻ thanh cao có nhìn xa mà không thể lấy đến”

Tiểu Lục vẻ mờ mịt.

-“Được một cái “sống nơi bùn đất mà không nhiễm mùi bùn” muội muội thực tài tình” Lăng Ba Nhi đến đây.

Gặp Tiểu Lục cuồng quyết đứng dậy, ta cũng không nhúc nhích. Như trước ngồi bên cạnh ao nói –“Tỷ tỷ khen nhầm rồi”

-“Muội muội hôm nay là ân nhân của Sở phủ chúng ta, tỷ tỷ muốn gặp ngươi cũng thật khó” Lăng Ba Nhi kì thật là cũng được, chính là phương thức nói chuyện của nàng làm cho ta không thể nào thích. Lập tức cũng không nhiều lời.

-“Tỷ tỷ hôm nay là đặc biệt đến cảm ơn muội muội, nếu không có muội muội có khả năng điệu thủ hồi xuân, biểu ca hấn...”

-“Tỷ tỷ không cần như vậy, muội muội ta là nhận thù lao.”

-“Muội muội lại tự khiêm tốn, đó là nên làm, ngươi cứu cũng không phải chỉ là tính mạng của biểu ca nha! Nói sau, tỷ tỷ biết muội muội cũng không phải loại người này”

Nha nha, cùng nàng nói chuyện thật là mệt nha! Loại người như vậy, gặp tiền liền sáng mắt, ta chính là loại này!

-“Đây là bộ đồ mới vì muội muội làm...”

-“Tiểu Lục, tiếp nhận” Tiểu Lục tiếp nhận quần áo từ trong tay Tiểu Cúc, không mất tiền mà không nhận quả là uống phí.

-“Tỷ tỷ đi gặp Sở công tử chưa?”

-“Chưa đi, di nương nói biểu ca đang nghỉ ngơi...”

-“Kia tỷ còn chưa biết sao, Sở công tử đã tỉnh” Ta ngắt lời nói.

-“Thật vậy chăng? Kia...kia, tỷ tỷ đi, không quấy rầy muội muội, ta...”

-“Nhanh đi nhìn xem đi” Ta cười nói.

Nhìn thấy nàng biến mất bóng dáng, đi thật là nhanh.

-“Hô...rốt cuộc đi rồi,tà đều nhanh muốn chết”

-“Tiểu thư, hihi”

-“Tiểu nhân, còn cười trộm. Xem ta thu thập người”

Ta xuất ra độc môn tuyệt kỹ – nhất chỉ thiên.

-“Tiểu thư....hahahaha....”

Tiểu Lục ôm một đôi quần áo chạy như điên, tiểu thư ta ở phía sau cuồng truy!

-“Tốt nhất không cần bị ta bắt đến”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cắt chỉ

Bảy ngày sau.

-“Thiếu gia, ngài tỉnh. Nô tài đang muốn lau người cho ngài” Gã sai vật Ba Hi bên người Sở Dịch vui mừng.

-“Ân” Sở Dịch lên tiếng. Phát hiện ánh mắt Ba Hi chăm chăm nhìn vào trước ngực chính mình, miệng còn có ần ần mỉm cười.

Ánh mắt rơi xuống trước ngực quang lóa của mình không khỏi thất tiểu. Vết thương trên ngực vẫn còn dấu vết kim chỉ khâu, Kim Mịch Nhi nha đầu kia còn tại trên miệng vết thương làm một nơ con bướm đặc biệt lớn, còn dùng chỉ màu vàng, cho nên đặc biệt thấy được, đặc biệt quý dị, đặc biệt...buồn cười.

-“Khụ khụ khụ...ha ha ha ha...khụ” Đến chính hấn còn nhin không được muốn cười.

-“Chuyện gì vui vẻ như vậy nha? Cẩn thận miệng vết thương” Lãng Ba Nhi tiến vào, ngữ khí lo lắng.

-“Không có gì” Thu lại ý cười, mặc vào quần áo –“Ba Hi, phù ta đi ra ngoài đi lại”

-“Biểu ca, thân mình còn chưa được liền đi ra ngoài, vết thương lại nhiễm trùng làm sao bây giờ”

-“Đi ra ngoài đi đi cũng là được, nhưng chỉ sợ hôm nay không được” Người chưa đến mà thanh âm đã tiến vào.

-“Công tử quên, hôm nay là muốn cắt chỉ sao.”

-“Ta không quên, chính là trái chờ phải chờ vẫn không thấy thầy thuốc đến”

-“Thấy người gấp như vậy, không phải ta đến rồi sao? Đem quần áo thoát” Thăng đến công tử đỏ mặt, ta mới ý thức được chính mình nói cái gì. (hahaha, ta yêu nữ chính, rất thẳng thắn)

-“Khụ...”Ta ho nhẹ nói –“Còn ngại làm gì, ta không phải thầy thuốc sao?Người còn không cởi quần áo, như thế nào cắt chỉ cho người nha” Thật là, một đại nam nhân còn thẹn thùng. Một bộ thư sinh trắng nõn, ta mới không hứng thú.

-“Ba Hi lưu lại, còn lại mọi người đi ra ngoài” Sở Dịch phân phó.

-“Mọi người đi rồi,bắt đầu đi” Ta trực tiếp nói

-“Người...”Xem hấn bình thường tiêu sái, hôm nay lại nhần nhó như vậy. Làm cho ta không khỏi nảy lên ý nghĩ trêu cợt. Trực tiếp gần sát lỗ tai hấn –“Người không phải là nghĩ đến xử lý miệng vết thương là nhắm mắt làm? Nên xem đã sớm xem qua!”

Chỉ thấy hấn giống như bị sét đánh trúng, mặt đỏ tựa than hồng, ngốc ngốc ngồi. Ta không hoảng liền giúp hấn cởi quần áo, không tốn chút sức liền thu phục.

-“Tốt lắm, công tử đã tu dưỡng nhiều ngày, có thể khôi phục như thường.”

Thấy hấn không nói, ta đang muốn xoay người rời đi.

-“Ta sẽ phụ trách” Nửa ngày toát ra một câu.

-“A?” Không đầu không đuôi, nói cái gì vậy?

-“Ta sẽ phụ trách” lại lặp lại.

-“Người muốn phụ trách cái gì?” một đầu mờ mịt. Đã thấy hấn nâng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn ta.

-“Ta sẽ đối với nàng phụ trách trong sạch của nàng, ta sẽ lấy nàng”

Lần này đến lượt ta bị sét đánh trúng, ta tin tưởng miệng ta lúc này nhất định có thể nhét vừa một quả táo. Nhưng giây tiếp theo ta mãnh lực vỗ vai hấn.

-“Người còn biết nói đùa thôi! Ha ha ha ha!”

Không đợi hấn mở miệng, ta nhanh chóng chạy lấy người. Bởi vì ta thấy ánh mắt của hấn biểu đạt lời này đều là thật. Đây là không thể nha, chạy nhanh tìm lão nhân lấy tiền chạy lấy người.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chạy Lấy Người (Thượng)

-“Sở lão gia, ngài vừa vặn ở trong này” thời điểm đi đến hoa viên, vừa lúc gặp đến Sở lão nhân còn ở hoa viên.

-“Cô nương vội vàng như vậy có chuyện gì sao?”

-“Sở lão gia, công tử nhà ngài đã được ta cắt chỉ, mời ngài hiện tại lập tức đem bạc cho ta, ta có chuyện gấp cần phải đi” Chỉ thấy Sở lão gia không hỏi nhiều.

-“A Đức, đến phòng thu chỉ lấy một ngàn lượng cấp cô nương”

-“Kia phiên thỉnh Đức thúc đưa ta đến phòng, ta đi thu thập một ít hành lý, lập tức liền đi” Cười gì, ta còn chưa từng nghĩ đến lập gia đình. Ta còn muốn về nhà, ta đối hấn không có hứng thú, hấn còn Lăng Ba Nhi. Ta thật không nghĩ đến cùng nàng biến thành tỷ muội. Vội vàng trở lại trong phòng, lấy một ít quần áo của chính mình, thấy Tiểu Lục bụng đồ ăn trưa đến đã trở lại.

-“Tiểu Thư, ngài làm gì?”

-“Tiểu Lục, người vừa đến đúng lúc, ta đang nghĩ tìm người, ta có chuyện quan trọng cần phải rời đi” Tay ta cũng không dừng lại.

-“Tiểu Thư, ngài không cần Tiểu Lục” Tiểu Lục òa khóc.

-“Ta ....chính là, người là người Sở phủ a”

-“Không, Tiểu Lục là người của tiểu thư, Tiểu Lục lớn như vậy nhưng chỉ thấy tiểu thư là người đối đãi thật tâm với Tiểu Lục” Tiểu Lục nước mắt lưng tròng nói.

-“Ài, tốt lắm, người mau thu thập mọi thứ, ta đi tìm Sở lão gia nói chuyện của người, người ở trong này chờ Đức thúc mang bạc tới”

Tiểu Lục gật đầu.

-“Sở lão gia!”

-“Mịch nhi đang tính tìm ngài”

-“Lão hủ đã phân phó Đức thúc mang ngân phiếu qua”

-“Lão gia, ta nghĩ muốn cùng ngài nói ... Tiểu Lục có thể hay không cho ta mang đi, ngài yên tâm ta có thể trả tiền. Mấy ngày nay ở chung, có cảm tình với nha đầu kia”

-“Cô nương nói gì vậy, cô nương có đại ân với Sở gia, Tiểu Lục kia mang sang chính là người của cô nương, còn nói cái gì tiền. Cô nương có chuyện quan trọng trên người, ta cũng không giữ cô nương, Tiểu Lục cô nương có thể mang đi”

-“VẬY CÁM ON LÃO GIA”

-“CÔ NƯONG KHÁCH KHÍ, TA ĐÃ PHÂN PHỐ ĐỨC THỨC CHUẨN BỊ XE NGỰA, LẬP TỨC CÓ THỂ ĐI”

-“NÀNG ẤY KHÔNG THỂ ĐI!”

Ta có một loại dự cảm không hay, vô cùng thông thả quay đầu, là Sở Dịch.

-“DỊCH NHI, NHƯ THẾ NÀO ĐI RA, ÂN NHÂN CỨU MANG CỦA NGƯỜI CẦN PHẢI ĐI, NGƯỜI CŨNG CHÀO TẠM BIỆT NÀNG MỘT TIẾNG ĐI”

-“NÀNG ẤY KHÔNG THỂ ĐI!”

-“VÌ CÁI GÌ?” SỞ LÃO GIA MỘT ĐẦU MỜ MỊT.

-“BỒI VÌ CON MUỐN CƯỚI NÀNG”

-“CÁI GÌ?”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chạy Lấy Người (Hạ)

Một câu nói của Sở Dịch nhắc lên phong ba tại Sở phủ, tin tức thiếu gia muốn cưới Kim Mịch Nhi lập tức truyền khắp Sở phủ. Sắc trời đã tối, hành trình của ta cũng bị chậm trễ. Thời điểm ta cùng Sở lão gia, Sở Dịch, Đức thúc tương đối Lăng Ba Nhi đột nhiên xuất hiện mang theo nét mặt đáng thương nhìn Sở Dịch nói – “Biểu ca, đây là thật chăng?”

Chỉ thấy hấn chậm rãi gật đầu.

-“DỊCH NHI, NGƯỜI LÀ NÓI THẬT?” SỞ LÃO GIA CŨNG HỎI.

Hấn lại gật đầu. Lăng Ba Nhi bắt đầu rơi lệ, phảng phất như ta đã gả cho vị hôn phu của nàng.

Ta hôn mê, như thế nào không thấy ai hỏi ta vấn đề này. Ta nhất định nói cho hấn, NO, này không phải là thật.

-“NGƯỜI ĐỪNG KHÓC” TA ĐỐI LĂNG BA NHI NÓI, NÀNG TA NÂNG MẶT LÊN NHÌN TA.

-“NGƯỜI YÊN TÂM ĐI! KHÔNG PHẢI HẤN NÓI MUỐN CƯỚI TA, TA LIỀN NHẤT ĐỊNH PHẢI LẤY HẤN”

-“VÌ CÁI GÌ KHÔNG, HẤN LÀ SỞ DỊCH NHA”

Hấn, Hấn là cực phẩm mỹ nam sao?

-“TA NÓI RỒI, TA SẼ CƯỚI NÀNG” HẤN VẼ MẶT NGHIÊM TÚC.

-“NGƯỜI KHÔNG THÍCH TA VÌ SAO MUỐN LẤY TA, LIỀN BỒI VÌ LÚC CỨU NGƯỜI TA XEM ĐẾN NGỰC CỦA NGƯỜI SAO?”

Mặt hấn ửng hồng lên, phảng phất như hạ quyết tâm chuyện gì đó chậm rãi nói – “Nàng như thế nào biết ta không thích nàng, nếu ta không thích nàng vì sao cho nàng vào phủ, ta cho tới bây giờ chưa là người thích quản chuyện người ta”

Ta hấn, thật sự là không có ánh mắt như thế nào có thể thích ta. Xem ra phải dùng liều thuốc nặng

-“TA SẼ KHÔNG GẢ CHO ANH, BỒI VÌ TA MỘT CHÚT CŨNG KHÔNG THÍCH ANH”

Hấn nhìn ta, nói không lên lời.

-“HON NỮ ANH ĐÃ SỚM CÓ BA NHI TIỂU THƯ, KHÔNG THỂ PHỤ NÀNG. MÀ TA, CŨNG SẼ KHÔNG CÙNG NGƯỜI TA CHUNG MỘT CHỒNG. PHẢI CÓ MỘT LÒNG, ĐÀU BẠC KHÔNG PHÂN LI MỚI LÀ CHỒNG CỦA TA” TA CÙNG HẤN NHẤT ĐỊNH KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG.

Hấn không hề nói chuyện, có lẽ đã hiểu ra.

Ta cười cười, xoay người rồi đi.

Mang theo Tiểu Lục, trong đêm rời đi nơi này.

Thích? Như vậy sao đủ, ta chính là thiên hạ đệ nhất lòng tham nữ.

Ta nhẹ nhàng đi rồi, vung ống tay áo lên, tìm được một loại cảm giác tung hoành giang hồ.

Ta vỗ vỗ mông ngựa, tùy người dẫn ta đi nơi nào, ta chờ gặp người nơi này đi.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Kinh hồng một miết

(Tên Chương ta không biết dịch thế nào, nên để nguyên văn)

Liên tiếp bảy ngày ăn, uống, ngủ trên xe ngựa, ta đã sắp sửa hồng mắt. Bảy ngày, nếu ở hiện đại thì đã đi được hơn nửa đất nước Trung Quốc. Nhưng ở đây, ngồi trên xe ngựa xóc nảy bảy ngày, đừng nói thành thị, ngay cả một căn nhà cũng không thấy, ta không khỏi hoài nghi có phải chúng ta đi vào vòng luân quần a. Nếu không như thế nào một người cũng chưa gặp được.

-“Tiểu thư, không cần chờ dài, hay là ăn cơm trước đi” Tiểu Lục tại ven đường lấy ra đồ ăn, rất đó hương vị ăn cơm dã ngoại như ở hiện đại. Nhưng là vừa nhìn thấy đồng bánh mì kia, ta đã nghĩ muốn nôn, mấy ngày nay ta đã ăn nó liên tục. Tiếp tục như thế này chắc ta trực tiếp đi gặp Diêm Vương. Đặt mông ngồi xuống đất, nhìn thấy con đường còn không có cuối, thất sách a! Con ngựa ngu ngốc này, chở ta đến địa phương quý gì, phía trước không có thôn nhân, không có nhà trọ.

Từ từ trong bóng đêm giống như có gì đó di động, di động rất nhanh, càng ngày càng gần. Ta cảm giác được mỗi một tế bào của ta đều sống lại, là người, là người, là người! Ta không để ý vọt ra giữa đường giang ra hai tay.

-“Tiểu thư!” Tiểu Lục kinh hô.

Ta mở to hai mắt, thấy một người một ngựa vọt tới, ta không kịp nhắm hai mắt. Hắc mã, hắc y, thật lạnh lùng, nhưng phảng phất có khí chất cao quý, phảng phất như chiến thần lâm trận. Đợi chút nữa thôi! Chờ một chút nữa rồi mới được hôn mê. Uy, Kim Mịch Nhi, người thật sự là không khí chất, mặt dễ nhìn còn không có thấy rõ người liền ngất xỉu, bình thường người cũng không phải là một người thích ngất xỉu a!

-“Phanh” Ta đảo.

-“Ngư...”

-“Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư....người rớt cuộc tỉnh” Tiểu Lục cầm túi nước cho ta uống.

-“Tiểu Lục, người đâu, người đâu?” Ta cầm lấy tay Tiểu Lục.

-“Tiểu thư nói đám người kia sao? Hình như họ có chuyện gấp, đã đi rồi”

-“Cái gì? Đi rồi?”

-“Tiểu thư không cần lo lắng, Tiểu Lục đã hỏi qua đường” Tiểu Lục cao hứng phấn chấn. Không phải vậy, người ta còn không có nhìn thấy mặt dễ nhìn. (Háo sắc)

-“Chỉ cần đi dọc theo đường này, không đến ba ngày là có thể đến đô thành”

Nga, ông trời có mắt, ta rớt cuộc có thể ngủ giường ăn cơm.

-“Tiểu thư vừa mới thật làm cho Tiểu Lục hoảng sợ, người như thế nào có thể chặn đường ngựa đi!” Tiểu Lục vỗ về ngực –“Nếu không phải công tử kia ngừng ngựa kịp thời, tiểu thư liền...” Chạy nhanh che miệng.

-“Tiểu thư, vị công tử kia thật là người tốt nha. Tuy nhiên biểu tình thực dọa người. Nhưng lúc đó nô tì vừa thấy tiểu thư ngất xỉu, hoảng thần. Là vị công tử kia ôm tiểu thư lên xe ngựa, chỉ nói cẩn thận liền đi ngay. Nga! chiếc áo trên người tiểu thư là do vị công tử kia lưu lại”

Ta cúi đầu nhìn chiếc áo choàng, là kiểu dáng rất đơn giản, nhưng chất liệu nhẹ nhàng, cảm xúc bóng loáng như tơ, rõ ràng đen như đêm tối, lại ẩn hiện ngân quang, cổ áo có đồ đằng. Ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ xuyên qua cửa chiếu đến, ta ngạc nhiên thấy ánh mặt trời bị phản xạ đi, hoàn toàn không cảm thấy một tia nóng rực. Đây thật là thứ tốt a! Ta quàng lên người, lúc này mới thấy nó to thần kì. Ta cao một mét sáu, cũng không tính quá lùn, người này cao bao nhiêu a?

Chương 15: Nhàn Khách Điểm

-“Gia, một chuyến này chúng ta đi cứu thái tử gia, nguy hiểm dị thường. Người như thế nào tùy tiện đem chiến bào đưa cho vị cô nương không quen biết kia.”

-“Ngươi không tin thực lực của bốn vương?” Ngự khí bình thản.

-“Không dám! Vương gia là Chiến thần xuống trần, trong thiên hạ không ai có thể là đối thủ của vương gia!” Người áo xanh sợ hãi quỳ xuống đất ôm quyền.

-“Chính là chiến bào là sự phụ của vương gia tặng, mùa đông chống lạnh, mùa hạ chống nóng, đao thương không thể chém đứt...” Còn muốn tiếp tục nói.

-“Nàng ấy cần” Nhưng là nhàn nhạt nói.

-“nhưng, nhưng là...”

-“Kính Dao, ngươi thật càng ngày càng dài dòng, không thấy gia đang phiền sao?” áo trắng công tử đứng ở bên kia nói, trên mặt có ý cười.

-“Ngươi cảm miệng, kia là vật hộ thân của gia. Ngươi là tổn hại an toàn của gia”

-“Ngươi nói tổn hại an toàn của gia, ta Vân Dật chính là dùng mệnh cũng sẽ che chở gia chu toàn”

Mất thấy hai người muốn ồn ào

-“Im miệng!” Một câu lạnh lùng đến, hai người lập tức cầm thanh.

Đô thành.

-“A...”

Ta cực kì vui vẻ! rốt cuộc cũng đến Đô thành.

Phóng tầm mắt nhìn xung quanh. Bên tai truyền đến các thanh âm mời mua hàng. Không hổ danh là thủ đô của Đông Phương quốc, trên đường nam nam nữ nữ đi lại nhộn nhịp. Xem nữ tử Giang Nam dịu dàng, tú lệ phong tình, lại xem nữ tử kinh thành, làm cho người ta có cảm giác sáng ngời đôi mắt. Tay áo, váy dài, nhan sắc đủ loại, hồng, tím, vàng, xanh điểm lệ, đặc biệt màu đỏ. Xem ra trên đường lưu hành váy đỏ.

Tự do, đầy đặn, hoa mỹ, mượt mà. Xem ra phong cách trang phục nơi này rất được a.

Khoác vào tấm áo choàng, ngẩng đầu nhìn mặt trời, hắc hắc, không chiếu được vào. Tiên tiến a, không nghĩ tới cổ nhân tiên tiến như vậy, cùng hiện đại so sánh chẳng những đẹp mà còn có thể cách nhiệt nữa.

Cái gì làm ta chói mắt vậy. Đi đến nhìn lên, hân, thật sự là nhiều tiền. Chữ trên tấm biển cự nhiên là vàng – Nhàn-Khách-Điểm. Ta ngất xỉu, không phải chỉ là gian khách điểm thôi sao? Cần gì khoa trương như vậy? Không sợ làm hỏng ánh mắt mọi người sao chứ? Đến gần gian khách điểm xa hoa, cửa có hai phục vụ sinh đứng chào, hắc, có điểm cảm giác giống khách sạn năm sao, nhắc chân muốn tiến vào cửa.

-“Vị tiểu thư, thỉnh dừng lại” Hai vị dễ nhìn nghiêm túc nhìn ta.

-“A” Ta ngất,ta rõ ràng mặc nam trang nha. Được rồi, ta quả thật là nữ nhân, như thế nào? Nữ nhân không thể vào sao?

-“Vì cái gì muốn dừng lại?”

Hai người kia không có nhiều lời, nhìn ta. Bên trong đi ra một người mặc trang phục tiểu nhị nói –“Cô nương chắc là người từ nơi khác đến, Nhàn Khách điểm chúng ta không phải người tầm thường là có thể đến, cô nương hãy mau rời đi thôi

Chương 16: Nhàn Khách Điểm (Hạ)

Ta đang muốn phát hỏa, bên trong truyền đến giọng một người.

-“Buông ra, mau mời tiểu thư tiến vào”

Tiểu nhị lập tức tắt cung tất kính hoan nghênh ta đi vào. Người vừa mới nói chuyện tự mình nghênh đón—“Tiểu thư, mời ngồi” Xoay người hướng tiểu nhị

-“Còn không mau mang rượu và đồ ăn lên, tiểu tử không có mắt. Tiểu nhân thỉnh an tiểu thư.” Nói xong đối ta vái chào.

Đây là chỗ nào nha? Ta dùng ánh mắt hỏi Tiểu Lục. Tiểu Lục lung lay đầu. Vị chương quầy kia thập phần khách khí nói—“Vừa rồi có chút tắc tị tiểu thư, thỉnh tiểu thư bỏ qua, không cần cùng nô tài so đo”

Lúc này đồ ăn cũng mang đi lên, đây là cơm gì? Ta không nói, ăn thử.

-“Tiểu thư, người...” Hần ý chỉ ta ăn rất không có hình tượng thực nữ. Kéo Tiểu Lục ngồi xuống, cùng nhau lang thôn hồ yết.

-“Chương quầy, vì bảo trì sự hiển quý sang trọng của khách điểm, chúng ta luôn luôn chỉ tiếp sinh ý của quan lại, hoàng thân quốc thích. Tiểu nha đầu này, quần áo cổ quái, lớn lên giống...”

-“Ba” Chương quầy vung tay tát một cái—“Người này ngu xuẩn không có mắt, hôm nay thiếu chút nữa phá hoại khách điểm. Áo choàng vị cô nương kia mặc người biết là của ai không?”

-“Đấy không phải là một cái áo đen...”

-“Ba” Lại là một cái tát—“Cho nên nói người không có mắt, vị cô nương kia bộ mặt thanh tú, ánh mắt lộ vẻ quý khí, vừa thấy liền biết không giống người thường, vị cô nương gia nào dám tùy ý thể kia” Chỉ vào Kim Mịch Nhi đang cuống gẫm chân gà. (đúng là *rất quý khí*). Tiểu nhị tròn mắt há hốc mồm, quả thật không có.

-“Còn có kiện áo choàng nàng ta đang mặc, người có biết không? Kia chính là chiến bào của chiến thần Thất Vương gia nha!” Thanh âm của chương quầy có chút run rẩy, nghe nói Thất vương qua mặc nó, viết lên thần thoại bất bại.

-“Cái, cái, cái gì, Thất vương gia” Tiểu nhị dĩ nhiên nói không lên lời.

Vị chương quầy kia gật đầu nói—“Thất vương cùng chủ tử đến quá một lần, ta chính mắt thấy hắn mặc áo choàng này, đồ đằng trên cổ áo giống nhau như đúc, tuyệt đối không sai. Vị tiểu cô nương kia cư nhiên mặc chiến bào của Thất vương gia, người nói quan hệ của bọn họ không thân sao chứ?”

Tiểu nhị nghe được những lời này, hai chân mềm nhũn ngồi xuống, má ơi! Cả Đông Phương quốc đều biết, chộc ai chứ chộc Thất vương gia. Nghe nói hắn lúc còn nhỏ chính là tính tình cổ quái, cứng mềm không ăn, liền ngay cả lão hoàng đế là cha hắn cũng không có biện pháp, lúc này mới đưa đến Hạc Minh sơn nơi ở của Tinh Vân chân nhân học nghệ. Bảy năm sau học thành tài, mười lăm tuổi dẫn binh xuất chinh, sát sá phong vân, chưa bao giờ thất bại, được truyền là chiến thần.

A! No rồi—“Lão bản, tính tiền”

-“Không cần, không cần, tiểu thư quang lâm bồn điểm đã là vinh hạnh lớn của bồn điểm, nào dám lấy tiền a” Hần, không cần tiền sao. Bồn tiểu thư chạy lấy người nha, người đừng hối hận.

Vì thế, ta thật không khách khí lau miệng, cũng không quay đầu lại rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chứng sợ ngựa

Mới ra khỏi cửa điểm

“Tháp...tháp...tháp...” Một trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến. Ta hoàn toàn bị dọa ngây người. Không thể nào! Lại tới nữa. Từ lần trước trước ngựa hôn mê, ta đáng thương liền mắc phải chứng sợ ngựa, vừa thấy ngựa liền nhũn tay nhũn chân. Ác mộng tái diễn, may mắn còn có thể nhắm mắt lại.

-“A...” Một tiếng hét lớn vang lên.

“Ngươi...” Tất cả phảng phất như dừng lại.

Chung quanh có một loại từ trường kinh người, không khí tràn ngập cổ cảm giác quen thuộc, chậm rãi mở mắt ra, là cái dễ nhìn kia. Chỉ thấy hắc xoay người xuống ngựa, đi thẳng đến trước mặt ta. Cả người cao ít nhất trên một mét tám, quần áo bó sát người lộ ra dáng người hoàn mỹ, ta ngẩng đầu lên chỉ thấy chiếc cằm cương nghị. Ta lui về sau hai bước, lúc này mới thấy rõ mặt của hắn. Một đôi mắt đen thâm thúy, lông mi dày đậm, mũi cao, bạc thân, một mái tóc đen được đính lại bởi một chiếc trâm bạch ngọc. Toàn thân tản ra hơi thở lạnh lùng. Đây, đây cũng suất quá mức đi

-“Ngươi...” Ta lập tức không nói gì, chỉ có chảy nước miếng. Kim Mịch Nhi a Kim Mịch Nhi, ngươi làm sao vậy? không phải chỉ là một dễ nhìn thôi sao? Ngươi lại thật mất mặt. Ta thậm chí tức giận.

-“Ngươi luôn xuất hiện kinh thiên động địa như vậy” Ngươi khí lạnh lùng, thế nhưng ta lại cảm thấy thích.

-“Ta...Ngươi...Xem tại ngươi bộ dáng suất, bốn tiểu thư hôm nay sẽ không cùng ngươi so đo tinh thần tổn thất chứ”

-“Suất là ý gì?” Hắc hé ra lãnh mặt hỏi.

Ngất xỉu, nên như thế nào giải thích.

-“Chính là nói ngươi bộ dáng dễ xem, đặc biệt tuần tử” Bỗng nhiên dễ nhìn kia thấy ta nói không hề kiêng kỵ, thế nhưng mặt ửng hồng lên. Cổ nhân thật đúng là đáng yêu a!

Ta rõ ràng nghe thấy tiếng cười trộm của Tiểu Lục.

Từ từ phía sau dễ nhìn, lại là biểu tình ngây người kinh ngạc.

-“Yêu nữ lớn mật, giữa ban ngày cũng dám vô lễ với vương gia” Lời còn chưa nói xong, đao kiếm đã xuất ra. Chỉ thấy một áo xanh liền hướng ta đi đến. Ta ngất, này cũng quá đi. Đối tiểu Lục nháy mắt một cái, quay người bỏ chạy. hắc hừ, hắc hừ, hắc hừ!

-“Kinh Dao” thanh âm lạnh lùng lại vang lên, giống như thực mắt húng. Hết tốc độ chạy đi, hắc hừ hắc hừ!

-“Như thế nào không thấy kiến trúc xung quanh lui về sao? Tiểu Lục, ngươi như thế nào còn sững sờ nơi này, mau chạy a, không thấy diên bà từ kia muốn chém. Ta a”

-“Tiểu thư...” Tiểu Lục khó xử chỉ sau lưng ta, ta chỉ thấy băng sơn nam chẳng biết lấy cái gì ngoắc ta, đáng chết, hại ta đứng tại chỗ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gặp Lại

-“Ngươi có thể yên tâm, chỉ cần bốn vương không đồng ý, không ai dám động ngươi” Ta hắc, ngươi này cũng rất tự tin đi.

-“Nghe...a. thật sự là buồn cười. Kia nghe lời của ngươi ý tứ là, chỉ cần ngươi đồng ý, ai cũng có thể đụng ta a”

-“Lớn mật, ai cho ngươi nói chuyện như vậy với vương gia” Lại là nữ tử mặc nam trang màu xanh kại. Chẳng lẽ ta cùng nàng có cừu oán, chính là ta không biết? Không có khả năng a, ta không phải từ thế kỉ 21 xuyên qua đây sao chứ?

-“Ngươi mới lớn mật, ta cùng chủ tử của ngươi nói chuyện, ngươi nỏ tài chen vào nói cái gì, một chút gia giáo cũng không có, đem mặt vương gia của ngươi đều mất hết” Lão hồ không phát uy, người ta cho là mèo bệnh sao.

Nàng kia đang muốn phát tác, đã thấy băng sơn nam trừng mắt một cái liền không dám lên lời.

-“Vương gia đại nhân, thỉnh đem binh khí của ngài dời khỏi người nữ tử, tiểu nữ còn có chuyện quan trọng trên người, không thể phụng bồi.” Ta trừng mắt hắc, cắn răng nghiêng lợi nói xong, nhưng hắc không có động tác. Thần dạng khiến người ta hồ đồ mê người thế nhưng nở nụ cười, ta có loại dự cảm không đoán được.

Chỉ thấy tay hắc vừa động, ta tựa như hoa rơi rơi vào lòng ngực hắc. Ánh mắt hắc nhìn ta, ta nghênh thị nhìn hắc.

-“Xem cái gì xem, chưa thấy qua mỹ nữ sao?” Sau khi toát ra câu này ta có điểm hối hận, Thẳng đến trong ngực hắc truyền đến chấn động xuất ra chuỗi tiếng cười, ta chỉ muốn cắt đi đầu lưỡi của mình.

-“Ha ha ha ha...” Đám tùy tùng chung quanh một bộ kinh hãi, há hốc mồm như cầm muốn rơi xuống đất, Vương gia đang cười, không phải cười lạnh, là

cười hàng thật giá thật!

-“Bộ dáng của ta có buồn cười vậy sao?” Trên trán ta toát ra mấy điều hắc tuyến.

-“Ha ha ha ha...” Ngực hấn lại chấn động liên tục.

Cuối cùng, đến chính ta cũng nhịn không được xuy cười ra tiếng.

-“Tốt lắm, Ngươi cười cũng đủ đi, Còn không mau thả ta ra”

Thân mình hấn vừa động, chúng ta dĩ nhiên lập tức ngồi trên lưng ngựa. Ta lập tức không dám động, ngoan ngoãn mặc hấn ôm vào trong ngực.

-“Theo ta hồi vương phủ” Từ từ, này không phải câu hỏi. Ngươi nói cái gì? Ta đối hấn cười ngọt ngào —“Ta không cần”

-“Giá...” gió bên tai gào thét mà qua, ta liền thực không cốt khí trốn trong ngực hấn. Ta biết này thực mất mặt, nhưng là ta có chứng sợ ngựa thôi. Một tiếng cười khê truyền đến, hiển nhiên người nào đó đối kết quả này thực vừa lòng. Hừ, coi như là ăn đậu hủ dễ nhìn, không mất tiền. Hơn nữa nằm trong ngực băng sơn nam làm ta cảm thấy phi thường an toàn. Ngaaaaa, cho dù ngã xuống ngựa cũng có đệm thịt a! từ từ, này không phải nguyện vọng của ta nha.

-“Còn có Tiểu Lục”

Thanh âm biến mất trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thất vương phủ

“Ngự...”

-“Đến” Băng sơn nam ôm ta xoay người xuống ngựa.

-“Tiểu Lục” Ta chạy lại phía sau, ánh mắt chung quanh tìm tòi thân ảnh Tiểu Lục. Băng sơn nam một tay vòng trụ eo ta.

-“Vân Dật” thuận miệng nói.

Chỉ thấy thị vệ áo trắng xuống ngựa mang Tiểu Lục đến.

-“Tiểu thư, ta ở trong này” Ta lúc này mới thôi lo lắng.

Lúc này, ở cửa sớm có hạ nhân đứng chờ, quân gia tất cung tất kính đi tới, quỳ trên mặt đất nói —“Cung nghênh vương gia hồi phủ”

-“Lỗi thúc, đứng lên đi”

Nô phò đứng phía sau đều quỳ xuống, chỉnh tề nói —“Cung nghênh vương gia hồi phủ” Ta bị chấn trụ tại chỗ, đang diễn phim trên tivi sao? Này cũng rất khoa trương đi? Ta ngẩng đầu vừa thấy biển hiệu có chữ rồng bay phượng múa “Thất vương phủ”.

Trong lòng không khỏi tán dương chữ thật đẹp, người viết chữ này chắc chắn là người có hào khí, ý chí kiên định. Bất tri bất giác, tùy tiện tùy ý băng sơn nam ôm. Thẳng đến tiếp vô số ánh mắt tò mò, lúc này ta mới phản ứng lại, muốn giãy dụa. Ba giây sau, ta phát hiện lực đạo của đầu ngư này thật sự lớn.

-“Vương gia, vị cô nương này là...” Lão quân gia kia hỏi. Xem ra ta mặc nam trang thật quá thất bại, như thế nào mỗi người vừa thấy liền biết là cô nương, thật buồn bực.

-“Nàng...Nàng tên gì?” Ta ngắt, vị Thất vương này thật tài tình.

-“Vương gia, Người đến tên còn chưa biết liền mang vị cô nương này mang về” Lão quân gia lại hỏi.

Ta không khỏi cười ra tiếng, aaa, hấn cũng có thời điểm khó nói, xem ra vị quân gia này có địa vị không thấp a.

Hấn nhìn ta có chút nghiêng răng nói —“Tên”

-“Ta vì sao phải nói cho ngươi?”

-“Không cần dùng vấn đề này trả lời ta, tên” Trên trán có gân xanh ần ần nhảy lên, có điểm sinh khí.

-“Vậy ngươi tên gì?” Ta lại đáp lại một vấn đề.

-“Ta là Thất vương”

-“Ta biết ngươi là Thất vương a! Nhưng là ngươi phải có tên chứ! Sẽ không phải là họ Thất tên Vương đi?” Ta mỉm cười tái hồi.

-“Ngươi không biết tên bốn vương?” Mọi người cũng lấy ánh mắt xem quái vật nhìn ta. Có đáng kinh ngạc vậy sao chứ? Hắn cũng không phải ngôi sao gì.

-“Hình như là vậy” Ta bắt đầu đi nhún nhún vai.

-“Hiên-Viên-Ảnh” Chỉ thấy hắn gằn từng chữ -“Ngươi nhớ kĩ cho ta, Bốn vương gọi Hiên Viên Ảnh”

Ta đảo đảo lỗ tai.

-“Biết, làm chi nói to như vậy” Ta lại không có nặng tai.

-“Còn ngươi?”

-“Cái gì?”

Ta một chút cũng không hiểu

-“Tên?” Áp lực giảm nhẹ.

(Nữ chính quả nhiên có tiềm chất giết người không dao không cần đèn mạng)

-“Ta còn không nói cho ngươi sao?”

Hắn trừng mắt nhìn ta như sắp muốn phun lửa.

-“Biết rồi, nóng giận để làm gì. Ta gọi Kim Mịch Nhi, Kim trong vàng bạc tài bảo, Mịch trong tìm tìm mịch mịch, vừa lòng chưa” Ta cho hắn một ánh mắt xem thường, cái gì thôi, tưởng gặp băng sơn nam, kết quả lại ra núi lửa sống.

(A di đà phật, gặp phải nữ chính thì phật cũng muốn ra tay giết người)

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bị Bộ Lao

“Chúng ta vào nhà đi, ta nghĩ ngồi xuống” Ta về mặt siểm mị cười, không có biện pháp nha, ta còn tại trong tay người ta a.

Xem ta liếc mắt, cũng không nói chuyện liền đi đến phòng khách, chính là phòng khách này cũng quá lớn đi, ta có xúc động muốn đi xe đạp ở trong này. Hiện tại ngươi cũng nên buông tay đi. Sao, sao lại thế này. Bàn tay ôm ta cũng không buông ra. Ta đứng nơi đây bất động.

-“Như thế nào, ngươi không phải muốn ngồi sao?” Nhìn thoáng qua đùi chính mình.

Lần này đến phiên ta run rẩy, ta là muốn ngồi, nhưng là không nghĩ ngồi trên đùi ngươi a!

-“Ta còn không có kết hôn” Âm chỉ như vậy rõ ràng đi. Kết quả hắn trực tiếp không có phản ứng.

-“Ta là con gái đẳng hoàng”

Âm chỉ không hiểu, liền nói rõ -“Chúng ta không thân, như thế nào có thể ngồi trên đùi ngươi?”

-“Cho dù là thân cố cũng không được ngồi trên đùi người khác” hắn về mặt nghiêm túc

-“Chỉ có thể ngồi ở trên đùi bốn vương” Một tay dùng sức, ta chân tay đã sớm mềm nhũn liền ngồi trên đùi của hắn.

Ta tat a thật sự hết chỗ nói. Người này như thế nào phiền như vậy a! Ai, ta nhẫn.

-“Lỗi thục, người đi thư phòng đem hộp gấm dưới bức tranh sơn thủy đèn đây”

-“Vâng”

-“Hiên Viên Ảnh, ta muốn uống nước” Ta vô lực nói.

-“Nước” lập tức có người hầu mang đến –“Tiểu thư, mời dùng trà”

-“Đưa bốn vương” Hắn một tay tiếp nhận, đưa đến bên môi thổi thổi, sau đó đưa đến bên môi ta. Làm chi đột nhiên ôn nhu như vậy, trong lòng giã dũa một chút, cúi đầu liền uống. Nó phớt lại lộ ra biểu tình quen thuộc – về mặt không dám tin. Uống xong nước, ta tiện nằm trong ngực hắn ngủ mờ mịt.

-“Vương gia, hộp gấm” Lão quan gia hai tay đưa lên.

Hiên Viên Ảnh lấy ra một vòng tay từ bên trong hộp gấm, muốn đeo lên tay Mịch nhi.

-“Vương gia, người hãy suy nghĩ kĩ. Ngài rõ ràng ngài đang làm gì sao? Vòng tay này cũng những cái khác bất đồng, nó có đặc thù ý nghĩa a”

Cầm lên tay Mịch nhi, nhẹ nhàng đeo vào, lớn nhỏ phù hợp, nàng khẳng định sẽ thích. Hiên Viên Ảnh lộ ra nụ cười vừa lòng, sau đó nâng đầu lên, nhìn quản gia Vân Lỗi –“Ta rất rõ ràng”

Tìm tìm mạch mạch

Mịch nhi, người là đến vì ta sao chứ?

Thời điểm người xuất hiện trước mặt ta, ta đã bị người nắm trong lòng bàn tay.

Đến lúc người lại xuất hiện trước mặt ta thì, người sẽ không thể từ trước mặt ta rời đi.

Đúng vậy, người là của ta. Ta xác định.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Mịch Thục

Ta là bị đói tỉnh. Khi ta xốc chân lên, đi giày vào, ra khỏi phòng thì, sắc trời dĩ nhiên đã tối. Trong sân trống trơn, chỉ nghe thấy thanh âm côn trùng kêu. Khụ...Được rồi, ta thừa nhận, Còn có thanh âm kêu gào của bụng bốn tiểu thư. Không phải cố ý, người ta thực sự đói thôi. Nhưng là Tiểu Lục kia, thời khác mẩu chốt cư nhiên không nhìn thấy người. Bốn phía một mảnh hắc ám, thân ảnh một người cũng không thấy, xem ra phải chính mình đi a.

Ta đi, đi a, đi a. Thật sự là đi không nổi, phòng bếp rốt cuộc ở đâu? Ai da, ần ần cái bụng. Nói thật sự, bốn tiểu thư chưa bao giờ đói như vậy. Com, com, người rốt cuộc ở nơi nào?

-“Ai là com com?”

-“A, người là quý a, nửa đêm canh ba đi lại không tiếng động sẽ dọa chết người đó. Người đường đường là một vương gia, nửa đêm không ngủ được loạn đi cái gì?”

Ta vỗ vỗ ngực, bình phục nhịp tim đập. Thêm mấy lần như vậy ta sợ trái tim cũng muốn phát bệnh.

-“Ta nghĩ đến nàng sẽ muốn ăn gì đó”

Ta lúc này mới chú ý tới trên tay vương gia đại nhân cầm thứ gì đó, chẳng lẽ là... Trong mắt ta tràn ngập nước mắt lấy ánh mắt cảm kích nhìn vương gia đại nhân.

-“Người như thế nào biết ta đói?” Vương gia này cũng thật tinh thông đi.

-“Nàng đang ngủ”

Ta gật đầu, ần.

-“Ngủ tại trong lòng bốn vương”

Ân.

-“Bỏn vương nhìn thấy nàng ngủ thật say nên không đánh thức nàng”

-“Tốt lắm, Chờ người đem lời vô nghĩa nói xong, đồ ăn cũng đã nguội lạnh. Một câu bỏn vương, hai câu bỏn vương người có mệt hay không a”

Câu mặt sau có điều nhỏ giọng hơn.

-“Không mệt” Chỉ nghe thấy Hiên Viên Ảnh không nặng nhẹ nói một câu.

-“Nhưng là ta nghe mệt, đem đồ ăn cho ta đi, ta đều phải đói chết.” Tiếp nhận đồ ăn, ta nghĩ muốn chạy về phòng mới nhớ tới ta không nhớ đường.

Ta nhìn Hiên Viên Ảnh không nói gì nói –“Ta lạc đường”

Tiếp theo trực tiếp đi vào đình viện ven đường, đặt đồ ăn lên bàn ăn. Hiên Viên Ảnh chỉ nhìn ta, cũng không nói gì. Tiếp theo, chẳng biết từ đâu xuất hiện một cái áo choàng phủ lên trên người ta. Ta cũng không khách khí, bỏ đi hình tượng thực nữ bắt đầu lang thang hồ hởi.

“lình lình lình lình” Nhìn xung quanh bốn phía, nửa đêm canh ba lại có tiếng chuông quý dị như vậy –“Hiên Viên Ảnh, người có nghe thanh âm gì hay không?”

-“Ân” tên kia gật gật đầu.

-“Là nha, người cũng nghe thấy, cho nên không phải ta gặp ảo giác”

-“Đương nhiên không phải, là từ cổ tay nàng truyền đến.” Hắn nhìn ta nói.

Trên cổ tay ta?

-“Đây là cái gì vậy? Trên cổ tay ta lúc nào có thứ này?”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vòng Tay Minh Phượng

- “Vòng tay Minh Phượng”

- “Vòng tay Minh Phượng”

Dựa vào ánh trăng, ân ân có thể nhìn thấy đây là vòng tay bằng vàng, không có hoa văn cảm xúc gì, cực kì bóng loáng, mặt trên có một cái lớn nhỏ chuông vàng. Không có cái gì dư thừa, lại nhìn hết sức nhã trí, cao quý. Ta làm bộ muốn tháo ra.

-“Không được phép tháo ra”

Hiển nhiên đây là kiệt tác của hắn.

-“Hắc, Người nói làm sao thì sẽ làm sao, kia không phải bỏn cô nương rất mất mặt” Ta tháo, ta lại tháo, hắc! Ta “khụ” một tiếng, thực xấu hổ, tháo không ra. Đáng chết, hắn khẳng định đã sớm biết vòng tay này không tháo được.

Ta ra vẻ thoải mái lắc lắc cổ tay

-“Người tìm được cái này bộ dáng cũng không tệ lắm, tiếng đinh đinh đương đương rất dễ nghe. Ân, nếu là vàng thuần, lại không mất tiền ta liền nhận. Người sẽ không muốn đòi lại đi” Ta cẩn thận nghiêng lợi nhìn người nào đó.

-“Sẽ không” Hắn cười đáp.

-“Chết cũng sẽ không” Đột nhiên nghiêm túc nhìn ta, ánh mắt thực sự nghiêm túc. Ta đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, có loại dự cảm không hay. Thật sự là, không có việc gì nhìn người ta như vậy làm gì, rõ ràng biết chính mình lớn lên rất tuần tú, làm hại trái tim yếu ớt của bỏn cô nương một trận kinh hoàng. Ai da, không nghĩ, tiếp tục ăn cơm.

-“Người xem cái gì xem, chưa thấy qua nữ nữ ăn cơm sao?” Lại là cái biểu tình gập quẻ - “Uy, uy” Một bàn tay to bay đến phía ta – “Người muốn làm gì?” Kết quả thật sự xin lỗi người xem, hắn nhẹ nhàng giúp ta nhặt đi hạt cơm dính trên mặt ta. Đi đến cổ đại này thật sự mất hết mặt mũi.

-“Người không cần xem” Áo nào, thật mắt mặt a. Hấn không nói chính là đưa canh đến bên môi ta, ta buồn buồn cúi đầu uống một ngụm, tiếp tục cố gắng ăn cơm, rồi lại uống một ngụm canh, ăn cơm, uống canh. ... Ta trộm nhìn hấn, hấn còn đang nhìn ta ăn cơm. Ăn cơm xong làm sao bây giờ. Ta uống một ngụm canh cuối cùng, sau đó giả vờ ngủ.

Sự thật chứng minh, Kim Mịch Nhi giả ngủ, cuối cùng thành ngủ thật. Hiên Viên Ảnh thấy thân mình nhỏ nhắn của nàng, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, khoe miệng lộ ra một tia sùng nịch mà chính hấn cũng chưa phát hiện. Nhẹ nhàng ôm lấy Mịch nhi, hướng Vô Ảnh hiên đi đến.

Lạc đường. Như thế nào có thể, nàng nằm trong lòng của ta, như thế nào sẽ lạc đường?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bữa Sáng Phong Ba (Thượng)

- “Tiểu Lục. ...Người còn tại trong này hái hoa cái gì a. ...” Người tới thờ gấp muốn nắm cánh tay phải của Tiểu Lục kéo đi.

-“Thúy nhi, tiểu thư nhà ta thích nhất hoa sen. ...”

-“Vương gia đang tìm người”Thúy nhi này chính là bằng hữu đầu tiên sau khi Tiểu Lục đến vương phủ -“Ta nghe người ta nói vương gia đang phái người chung quanh tìm người. Người còn đang có tâm tình ở đây mà hái hoa sen”

-“Vương gia tìm ta làm gì?”

-“Không cần biết cái gì, mau cùng ta đến đi, nếu đến chậm vương gia phát hỏa thì ai cũng không cứu được người a”

Nhưng là, nhưng là...

Trong đại sảnh, trên bàn chất đầy đồ ăn. Toàn là những món Tiểu Lục chưa từng gặp qua. Còn thấy vương gia đại nhân của chúng ta đang ngồi trước bàn không nhúc nhích.

-“Vương gia, Tiểu Lục đã đến”

Tiểu Lục hành lễ.

-“Không biết vương gia gọi nô tì đến có gì phân phó?”

Sắc mặt của Thất vương gia này thực dọa người.

-“Mịch nhi đâu?”

-“Tiểu. ...tiểu thư nàng. ...” Nên nói như thế nào nha!

-“Nói”

Tiểu Lục sợ tới mức quỳ xuống.

-“Bẩm vương gia, tiểu thư nàng còn đang ngủ, tiểu thư không ngủ đến giờ ăn cơm trưa sẽ không rời giường. Nếu tùy tiện quấy rầy. ...” Tiểu thư có rời giường khí thực dọa người.

-“Cái gì? Nơi đây cũng có người ngủ thẳng đến giờ tỵ? Nữ tử này thật không để vương gia vào mắt. Ngài ở trong này chờ nàng đến ăn sáng, nàng ta lại. ...” Nói chuyện không phải người khác chính là Kinh Dao ngày ấy đối Mịch nhi ra tay.

-“Vương gia, tiểu thư không phải cô ý. ...”

-“Trong này không có chỗ để cho người một nô tì nói chuyện” Kinh Dao không chút lưu tình trách Tiểu Lục.

-“Tất cả đều im miệng cho bốn vương” Nói xong đi ra khỏi cửa.

-“Vâng” Một hàng người chạy theo sau.

Vô Ảnh hiên

“Chi nha” Hiên Viên Ảnh vẽ mặt tức giận đẩy cửa mà vào, Tiểu Lục đứng một bên nhìn thực sợ hãi hấn một tay đem tiểu thư bóp chết.

-“Vương gia...” Tiểu Lục còn muốn giải thích.

-“Hừ”

Vốn một bụng lửa giận, chẳng biết vì sao gặp nha đầu này lại hóa thành ôn nhu. Càng đến gần giường vẻ mặt của hắn càng không tự kìm hãm phóng ôn nhu, đến cuối cùng chỉ còn lại sùng nịch trong đáy mắt. Nhìn dáng ngủ của nha đầu này, khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ đến hồng hồng, cái miệng nhỏ phồng nộ có một tia nước miếng, kéo theo hô hấp đều đều. Chẳng biết vì sao nghe tiếng hô hấp đều đều, Hiên Viên Ảnh cảm thấy trong lòng có loại cảm giác hạnh phúc tràn đầy. Cười lấy tay lau đi nước miếng bên môi nàng, nha đầu này thật ham ngủ nha. Nếu hôm qua không phải hai người đồng giường mà ngủ, hẳn cơ hồ nghĩ nàng đêm qua chưa từng ngủ.

-“Mịch nhi” Tiếng gọi tràn ngập tình cảm.

Ai đang thổi khí vào tai bốn tiểu thư, thật ngứa.

-“Mịch nhi”

-“Tây Tây, ngứa a” Không cần gọi, người ta muốn ngủ.

Tiểu Lục ở một bên cầu nguyện, tiểu thư a, không cần ngủ, mau đứng lên đi!

-“Rời giường, công chúa của ta”

Ngaaaa, thanh âm của ai dễ nghe như vậy, còn gọi ta là công chúa, công chúa, ba ba, ba ba bảo nàng là công chúa. Nhưng là rốt cuộc không nhìn thấy ba ba, ô...ô... Ta khóc lên.

-“Sao lại thế này?” Hiên Viên Ảnh vừa thấy Mịch nhi cười hi hi sau đó lại khóc đến đáng thương, quay đầu hỏi Tiểu Lục. Tiểu Lục cũng mờ mờ, tuy rằng tiểu thư rời giường khí là rất lớn, nhưng chưa thấy khóc qua bao giờ nha.

-“Tốt lắm, công chúa của ta không khóc được không, nàng khóc đến muốn đem tâm của bốn vương nghiền nát sao chứ?” Ôn nhu thân hôn đỉnh đầu Mịch nhi, hai tay vươn ra ôm lấy thiên hạ đang khóc trên giường vào lòng, ngữ khí mềm nhẹ an ủi. Tiểu Lục cả kinh đến cảm cũng muốn rút.

Không phải ba ba, là vương tử, chẳng biết lớn lên như thế nào. Thiên hạ trên giường như có cảm ứng chậm rãi mở hai mắt, tim đập thình thịch. Gật gật đầu, thực vừa lòng nhìn trước mắt, ân, lớn lên thật suất. Từ từ, như thế nào nhìn có điểm quen mắt, lấy tay xoa mắt, thật muốn thét lên, vương tử cư nhiên là – Hiên Viên Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Bữa Sáng Phong Ba(Hạ)

- “Ngươi...ngươi...sắc lang” Cư nhiên đi vào khuê phòng nữ tử.

-“Có ý tứ gì?”

Thất vương không hiểu hỏi.

Không nói gì, điều này làm cho ta giải thích như thế nào. Nói sang chuyện khác vậy.

-“Ngươi vào phòng ta làm gì?”

-“Sai lầm rồi, là phòng của chúng ta”

-“Ngươi nói bậy bạ gì đó?”

-“Chúng ta đêm qua đồng giường mà ngủ, chẳng lẽ nàng nhanh như vậy đã quên?”

Không thể nào! Ta ngày hôm qua cư nhiên ngủ?

-“Nha đầu nào đó cũng nên rời giường ăn sáng đi!”

-“Thiệt, ngươi thật nhiều chuyện, bốn tiểu thư lại không đói.” Cô lỗ.... Bụng ta lại một lần nữa bán đứng chủ nhân hắn. Hơn nữa còn muốn làm cho ta hiểu được hắn có bao nhiêu đói, tự chủ trương ca hát một vòng. Hân! Chấn động quen thuộc nào đó lại truyền đến từ trong ngực hắn.

Ta nâng lên khuôn mặt hồng tựa than mệnh lệnh

-“Không cho phép”

Ài ngờ tên gia hỏa kia không nghe chỉ huy cứ nhiên cười ra tiếng.

-“Tiếp tục cười, ngươi sẽ chết” Ta vừa thẹn lại vừa quần điên cuồng thét lên.

Kết quả tên kia lại dùng thanh âm to đến làm cả Thất vương phủ nghe được cười.

-“Ngươi... ngươi... ngươi” Ta tức giận đến đi giày vào, đứng đẩy đẩy cửa, nó phó ngoài sân đều là biểu tình nhăn nhó cười, ngay cả Tiểu Lục đi theo ta phía sau cũng vậy. A... cái thế giới gì đây.

“phanh” đóng cửa lại, ta quay trở về. Một câu cũng không nói tùy ý Tiểu Lục thay quần áo rửa mặt cho ta. Không đến một canh giờ toàn vương phủ sẽ biết Kim Mịch Nhi tiểu thư hôm qua vương gia mang về. Chẳng những là một đại tròng ngu đến mặt trời lên giữa đỉnh núi, hơn nữa... Ta chính mình đều không thể nói ra, tốt xấu ta cũng là một cái thực nữ a, kết quả bị Thất vương gia này phá hư, thật đúng là kinh người a.

Ta bắt lấy một tay đang giúp ta thắt đai lưng -“Ta thật muốn lấy một cái động mà chui vào a”

Chủ nhân đôi tay kia nghe nhàng gần sát bên tai ta nói -“Không được, đem công chúa của bốn vương buồn chết thì làm sao bây giờ?”

Ta như bị sét đánh, Tiểu Lục đâu? Khi nào thì đổi thành người này. Hắn lại bình tĩnh giúp ta thắt đai lưng, một tay lấy ta ngốc lẳng lẳng ôm vào trong ngực.

-“Nếu muốn chui, không bằng chui vào lòng bốn vương”

Thình thịch, thình thịch, thình thịch, vì sao tim đập nhanh như vậy. Ta giấy dựa.

-“Ngươi mau buông tay! Không phải là muốn đi ăn cơm sao? Nếu không buông tay, công chúa điện hạ xinh đẹp thiện lương, đáng yêu mê người liền đói chết”

-“Ha ha ha ha” Lại là cuồng tiếu, ta có buồn cười vậy sao.

-“Xinh đẹp thiện lương, đáng yêu mê người. Nàng thật đúng là thiên hạ vô địch tự tin a”

-“Thế nào, không được sao chứ?”

Xem không thuận mắt sao, lấy đao tới chém ta đi.

-“Ha ha ha, đi thôi”

Hắn ôm lấy bốn tiểu thư đi ra ngoài.

-“Nữ nhân của bốn vương nên thiên hạ vô địch tự tin như vậy”

Ta ngắt, Tên này sao vậy, ai là nữ nhân của ai! Ta đột nhiên có loại xúc động muốn giải phẫu, nhìn xem đầu óc nam nhân này rốt cuộc có cái gì.

-“Buông tay” nữ nhân.

-“Không buông” nam nhân.

-“Ta nói ngươi buông tay” Nữ nhân rống giận.

-“Không buông, chết cũng không buông”

Đáng chết, lại là cái loại ánh mắt này, lại tới nữa.

-“Cái gì sống chết nha, không buông thì không buông”. Nữ nhân chon am nhân hai luồng ánh mắt xem thường -“Ngươi nghĩ bốn tiểu thư thích đi đường sao, ngươi thích làm “kiệu sống” thì cứ làm đi. Bốn tiểu thư đói bụng, ôm ta đi ăn cơm”. Người nữ nhân nào đó còn đang phân phó.

Tốt lắm, hiển nhiên nữ nhân hắn thích phi thường hiểu đạo lý không thể lấy trượng chọi đá.

-“cái này, cái này, còn có cái này.” Nữ chính nào đó lấy ánh mắt bảo vương gia điện hạ vì nàng phục vụ. Bằng hữu người xem đừng tưởng rằng ta rất lười, thật sự là bởi vì bàn ăn của Vương phủ quá lớn, tay bốn tiểu thư quá ngắn. Cho nên đành phải nhờ công vương gia đại nhân tôn quý -“Cái này, ta muốn ăn tôm” (Thiết, lười thì nói lười, lại còn lấy cớ này cớ nọ)

Lão quân gia đứng ngoài cửa lặng lẽ cười, xem ra Vương gia thực sự suy nghĩ rõ ràng. Có Mịch nhi tiểu thư cùng hắn, hắn nhất định sẽ hạnh phúc. Nga,

không, là Thất vương phi mới đúng. Mang theo nụ cười hiền lành nhìn Mịch Nhi đứng xa xa, tiểu nha đầu này thật đúng là làm người ta thích, một ngum Lỗi thức thục. Nàng khẳng định còn không biết ý nghĩa của vòng tay Minh Phụng, chủ nhân của vòng tay Minh Phụng, chính là nữ chủ nhân của Thất vương phủ này. Vương gia đã khởi động phong ấn, cả đời này nha đầu sẽ không thể tháo nó ra, rốt cuộc cũng không ly khai khỏi Hiên Viên Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lời Đồn Đãi

Ngân chúc thu quang lãnh hạ bình

Khinh la tiểu phiến phác lưu quỳnh

Thiên giai bóng đêm lương như thủy

Tọa ngắm khiên ngư chức nữ tình.

(Bài thơ này ta để nguyên, ta không biết dịch thơ)

Đào mất đi vào Thất vương phủ này cũng đã có nửa tháng, hoa sen bông bênh trên mặt nước.

Một mình ngồi tại lương đình nhìn sao trên bầu trời, nhớ tới bài thơ Thu Tịch của Đỗ Phủ. Mùa thu là một mùa dễ dàng đa sầu đa cảm, nghĩ muốn về nhà. Nhưng Hiên Viên Ảnh-nhớ đến hấn liền cảm thấy trong lòng phiền loạn. Cái loại quen thuộc này làm cho người ta mặt đỏ tim đập thành thịch.

-“Không thể” Ta bối rối lung lay đầu, ta phải về nhà, không thể thích hấn.

-“Cái gì không thể?” Trên vai thêm một cái áo. Nhìn thấy Hiên Viên Ảnh, mới nửa tháng mà thôi, vì cái gì ta lại đối một người lạ lẫm sinh ra cảm tình mãnh liệt như vậy. Ta cơ hồ không muốn rời đi hấn.

-“Làm sao vậy?”

Ta lung lay đầu. Có thể là thói quen a! Dù sao nửa tháng này chúng ta đồng giường cộng chằm, đồng tiến đồng xuất, tựa như một người.

-“Thời tiết lạnh, ngày mai cho người của Cẩm Tú trang đến làm cho nàng một ít trang phục mùa thu được không?”

Ta gật gật đầu-“Được”

Hấn lại ôm lấy ta, trở về ngủ. Từ lúc bắt đầu ta còn kháng nghị, đến bây giờ đã thành thói quen, dù sao nam nhân này là thiên hạ vô địch bá đạo.

Hôm sau

Chúng ta dùng xong bữa sáng.

-“Vương gia, Lưu ma ma của Cẩm Tú trang cầu kiến”

Hấn gật gật đầu, trong khoảng thời gian ở chung này, ta mới phát hiện kỳ thật Hiên Viên Ảnh cực kỳ ít nói, cũng không thích cười, trước mặt người khác chính là hình tượng băng sơn. Một tòa băng sơn bá đạo, chẳng qua, ta thích. (Ta cũng thích * cười gian*)

Chỉ thấy một phụ thân trung niên mặc một đại bào màu đỏ đối ta quỳ xuống. Còn không chờ ta kịp hỏi phục tình thần.

-Ai yêu, vị này chính là Kim tiểu thư? Ta đã sớm nghe qua vị Thất vương phi này, hôm nay rốt cuộc được diện kiến. Cho dù thân nam trang cũng không ngăn được một cỗ linh khí” Chỉ thấy trung niên phụ thân kia ôn tồn nói, cuối cùng lại chứng minh ta mặc nam trang thực thất bại.

Buồn bực, ta khi nào thì thành Thất vương phi? Ta lấy ánh mắt hỏi Hiên Viên Ảnh. Hấn lại cười cười không nói chuyện. Tốt lắm, Hiên Viên Ảnh, người chờ cho ta coi.

-“Ta chính là khách của vương phủ, cũng không phải Thất vương phi gì, Lưu ma ma chỉ sợ là nhận sai.” Ta mỉm cười.

-“Ai yêu, Kia còn không phải chuyện sớm muộn, thiên hạ này có ai không biết, chỉ chờ đại hôn của Thái tử điện hạ xong, chính là đến ngày đại hôn của vương gia cùng vương phi nương nương. Nương nương còn muốn gặt ta” Lưu ma ma kia liếc mắt ta một cái. Vừa nói vừa lấy số đo của ta.

Chẳng lẽ Hiên Viên Ảnh muốn kết hôn, mà đối tượng là ta. Lại còn toàn thiên hạ đã biết, chỉ mỗi mình ta không hay biết gì. Hắc hắc, này có điểm làm người ta kinh hi. Chẳng lẽ hấn nghĩ cưới, ta liền nhất định phải nguyện ý lấy? Có làm hay không! Hừ! Người còn không biết ta là ai. Này tính cái gì? Trộm

lấy người? Còn uống công bồn tiểu thư nghĩ người người tốt. Ta đây liền nhất định không lấy.

Ta nhìn về phía Hiên Viên Ảnh, tưởng lấy bồn tiểu thư người nằm mơ đi! Trong lòng âm thầm nói, lấy ánh mắt khiêu khích. Hắn như là cảm nhận được ánh mắt của ta, trên mặt mang theo mỉa mai hoặc cười cùng kiên quyết nào đó làm ta không đọc được.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Nghê Thường

Rất ti bi, cư nhiên dùng mỹ nam kế.

“thành thích, thành thích, thành thích” người nhảy cái gì nhảy, chưa nhìn thấy mỹ nam sao chứ? Người ta chính là xả môi cong lên một chút, người liền nhảy lên như vậy sao? (nữ chính nói trái tim của nàng)

“thành thích, thành thích” hắc, trái tim đừng nói bồn tiểu thư chưa cảnh cáo người nha. Ngậm miệng cho ta.

-“Nương nương, nương nương...” một cái thanh âm ngay tại bên tai ta vang lên, lúc này ta mới hồi phục tinh thần, nhìn về phía lão bản nương của Cẩm Tú trang.

-“Chẳng biết nương nương thích loại vải nào, màu sắc nào?”

Ta thích, ta thích tất cả. Ta nhìn về phía Hiên Viên Ảnh.

-“Người có cái ý kiến gì?”

Người nói, nói nha!

-“Bồn vương không ý kiến, Mịch nhi thích liền được. Dù sao nàng mặc cái gì cũng xinh đẹp”

Tĩnh người thông minh. Nếu không bồn tiểu thư liền tức chết người.

Lưu ma ma chờ ta mở miệng.

-“Loại vải thôi! Vì không làm mất mặt vương gia, Lưu ma ma liền lấy loại tốt nhất. Kiểu dáng thôi, vì ta mặc thoải mái, kiểu dáng càng đơn giản càng tốt, trang sức càng ít càng tốt... ừ, tóm lại, chính là vòng quanh hai chữ “không trang trí”. Màu sắc thôi, trắng, lam, vàng, xanh, thủy lam, bạc, hồng phấn... ừ, không sai biệt la, lăm”

Quay đầu nhìn Lưu ma ma tròn mắt há hốc mồm nhìn ta.

-“Ách, không có nghe sao chứ?” Ta thiện ý hỏi.

-“Nô tài nghe rõ” Không thể nào! Lúc này một thanh âm uy nghiêm vang lên, là Lỗi thúc.

-“Tất cả dựa theo lời tiểu thư, bảy ngày sau mang đến phủ”

-“Bảy ngày? Nhưng là...” Hiện tại trong phòng còn đang vì Phụng bào của Thái tử mà làm...

-“Như thế nào? Làm không được?” ngữ điệu ung dung, nói chuyện là Hiên Viên Ảnh.

Chỉ thấy thanh âm của Lưu ma ma run run hành lễ -“Bảy ngày sau, lão nhân sẽ án theo nương nương phân phó mang đến phủ” Làm cái trò cười gì, đắc tội ai cũng không thể đắc tội Thất vương gia a! Lau đi mồ hôi lạnh.

Không phải đâu, Hiên Viên Ảnh cũng không khủng bố như vậy a! Cư nhiên sợ tới mức chảy mồ hôi lạnh. Thật sự là, cũng rất khoa trương đi! Ngồi ở trên đùi Hiên Viên Ảnh, ta thâm buồn bực nghĩ.

-“Nước” Lập tức có dễ nhìn tự động phục vụ. Độ ấm của nước vừa đủ, tuyệt không nóng. Xem đi, tuy có điểm bá đạo, lại thích lãnh mặt, nhưng cũng tốt dùng lắm.

-“Vương gia nếu không có gì phân phó, lão nhân cáo lui” Lại hành lễ, sợ hãi đi ra ngoài.

Uống ngụm trà, ta vô cùng ngọt ngào đối Hiên Viên Ảnh cười -“Ảnh, ta nghĩ đi dạo phố. Mấy ngày nay buồn muốn chết” Còn không đợi Hiên Viên Ảnh mở miệng chọt nghe được thanh âm của Lỗi thúc -“Tiểu thư, nữ tử chỉ có thể đi ra ngoài vào mấy ngày hội long trọng, ngày thường là không dễ dàng ra

ngoài”

-“Lỗi thúc thúc!” Ta nhìn hần, lão nhân này cứ nhiên ngay tại thời khắc máu chót ngáng chân ta –“Ta ngày ấy đi đều thấy nơi nơi là nữ tử trẻ tuổi, người gạt người” Ta xuất ra chiêu số đối phó ông nội ngày trước.

-“Tiểu thư thân phận tôn quý, sao có thể sánh cùng dân nữ này.”

Nha, này tính lý do gì.

-“Lỗi thúc nói có đạo lý. Đợi thành thân xong, nàng muốn đi đâu bốn vương cũng cùng nàng đi” Thành thân cái rắm, xem ra việc kết hôn này là thật, ta phải nhanh nghĩ biện pháp mới được. Đáng chết, lại không cho ta xuất môn. Xem ra chỉ có thể như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trốn Hôn Buồn Cười

Hai ngày sau

-“Tiểu thư, tiểu thư mau rời giường. . .tiểu thư”

-“Nơi đây thật nhiều muỗi, chán ghét, cẩn thận bốn tiểu thư đập chết người. Tránh ra...”

-“Tiểu thư, người không phải nói nếu vương gia đi ra ngoài phải lập tức nói với người sao?”

Wương gia đi ra ngoài, vương gia...Ta đột nhiên ngồi dậy.

-“Tiểu thư, người dọa tử tiểu Lục, thật là dọa chết người. Người đột nhiên ngồi dậy như vậy.”Nha đầu kia hiển nhiên bị ta lây bệnh.

-“Người nói Hiên Viên Ảnh xuất môn?”

Tiểu nha đầu gạt đầu –“Hình như là tiến cung.”

-“Nhanh đi lấy quần áo của ta tới” Rốt cuộc đợi đến cơ hội. Mỹ nữ hiện đại xuyên đến cổ đại, ai không trốn hôn đâu!

-“Tiểu thư, người hiện tại muốn rời khỏi vương phủ sao?” Tiểu Lục đi theo phía sau ta hỏi –“Ta vốn định nếu thật sự chờ không đến cơ hội, đợi đến lúc kết hôn thừa dịp loạn chạy đi, nhưng hiện tại cơ hội đến chẳng lẽ không cần. Hần bị gọi tiến cung, nhất thời sẽ không thể trở về, lúc này không đi chẳng lẽ đợi đến khi nào a”

-“Nhưng là Vương gia đối tiểu thư tốt như vậy, tiểu thư gả cho hần có cái gì không được. Tiểu thư đối vương gia chẳng lẽ không có một chút tình ý nào sao chứ?” Nghe đến đó nhin không được. Đúng a, một chút tình ý cũng không có sao? Đối với người muốn về nhà như ta, chỉ có một nhà ở hiện đại, còn có bạn bè đang chờ ta kìa. Nếu ta kết hôn tại cổ đại, ta còn có thể về sao? Nếu khi ta yêu đến không thể tự kiểm chế thì làm sao xuyên trở về. Ta cần rằng một cái tiếp tục vững vàng đi về phía trước, còn không bằng thừa dịp bây giờ chưa hãm sâu liền rời đi. Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, nhưng vì sao ta lại cảm thấy tâm đau, ánh mắt nhin không được rơi lệ. Đau lâu dài không bằng đau ngắn, ta lại xuống một đao vào trái tim, kiên định hướng lỗ chó đi đến. (botay.com đi lỗ chó sao?) Tuy rằng này có một chút mất hình tượng, nhưng là, kết hôn. Không muốn.

-“Tiểu thư, chúng ta nhất định phải đi sao chứ?”

-“Sợ cái gì, không phải có một bài thơ nói, sinh mệnh là quý giá, tình yêu là cao thượng sao. Vì có được tự do, lỗ chó cũng chui.”

-“Làm gì có bài thơ nào như thế a?” Tiểu Lục than thở nói.

-“Như thế nào không có, đây chính là kinh điển. Tiểu thư ta đã tìm được tại Thất vương phủ là lỗ chó lớn nhất, cũng là sạch sẽ nhất” Hoàn hảo sớm có chuẩn bị.

-“Nhưng hành lý của tiểu thư cũng không thu thập.”

-“Hành lý? Không mang theo cũng thể. Chỉ cần có bạc, chúng ta có gì mà không thể chơi a?” Mang theo ngân phiếu Sở phủ, cùng châu báu ở tại vương phủ mấy ngày nay. Ta cười nhy mẫn, hắc hắc!Đối với châu báu, bốn tiểu thư không hứng thú, nhưng hứng thú sưu tập mọi thứ thì không thiếu a! Bản thân bình sinh ham muốn lớn nhất là thu thập tiền, khi đến cổ đại này a? Tự nhiên là thu thập vàng bạc châu báu không mất tiền rồi.

Đi qua lỗ chó, lập tức cảm giác được ánh mặt trời sáng lạn chiếu tại trên người ta. Ta nhin không được hít sâu một hơi, không khí cổ đại quả là trong lành a! Chẳng sợ còn đứng tại lỗ chó. Đi qua một cái ngõ nhỏ liền thấy ngã tư đường phồn thịnh của kinh thành. Ông trời, ta cứ nhiên nhin hai ba tuần không

có ra ngoài, thật sự là không thể tin được. Đến cổ đại lâu như vậy, ta còn không có thực hiện được cường đạo phổ đầu. Nhìn thấy đám người đi lại ta không khỏi than nói –“Thật sự là liễu ám hoa minh lại một thôn a” Quay đầu nhìn tiểu Lục còn đang ngốc đứng, dất tay của nàng.

-“Đi dạo phố thôi” Kinh thành, ta đến đây! Lặp lặp lặp. xem đi! Ta thực có thể rời đi Hiên Viên Ảnh. Phi! Phi! Phi! Ta như thế nào lại nhắc đến hân.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Độc Chiếm Thần Thoại

Điều trị không phải tuyệt, vì có ám hương đến. (cái này không hiểu, để nguyên gốc)

Hiện tại ta xem như thực tiễn lĩnh ngộ ý cảnh này. xa xa một mảnh màu trắng của tuyết, cạnh đó là mai lâm sao? Gió nhẹ quét vào mặt, từng trận mùi thơm ngát xông vào mũi. Cảm giác một trận khinh hân, mùa thu tại Đông Phương quốc này thật ngắn ngủi.

-“Tú Nga, như thế nào mới đến a! Chờ ngươi đã lâu.”

-“Vị này chính là “tỷ tỷ” tương lai của ngươi sao?” Tuyết đối là ánh mắt khinh thường.

-“Ta thật đúng là nghĩ lớn lên tuyết sắc vô song, hiện tại xem ra...” Đem ta nhìn một hồi từ đầu đến chân –“Cũng không thể nào thôi”

-“Phú Nguyệt, không thể hồ ngôn! Tỷ tỷ không cần để ý, Phú Nguyệt là thiên kim của Trầm thượng thư, cũng là tài nữ nổi danh Đông Phương quốc chúng ta, cảm kì thi họa không thứ không thông, nhưng tính tình không quá tốt”

Ta cười cười, nguyên lai chỗ này có người chờ tan ha. Muốn thay thế hoàng hậu làm ta khó coi sao? Chính là nghe hai chữ “tỷ tỷ” từ miệng các nàng còn có chút khách khí.

-“Cảnh đẹp như thế, không bằng Tú Nga đàn một khúc, coi như cấp tỷ tỷ bồi tội.” Cũng không chờ ta gật đầu liền bắt đầu ngồi xuống bắt đầu đàn.

Đó là một thủ khúc ta chưa bao giờ nghe, nghe du dương, mờ ảo, pháp phòng, như thật như giả. Nghĩ đến đây cũng là một danh khúc, chỉ tiếc người đàn tự có vô hạn oán khí, làm khúc nhạc thanh nhã này thất sắc không ít. Trong lúc đang phân tâm, phát giác trong rừng mai có một đạo ánh mắt, có người!

-“Tỷ tỷ thấy khúc nhạc này thế nào?” a! đột nhiên bị tiếng vang lên làm cho ta chút giật mình, nguyên lai không biết khi nào đã đàn xong. Ta đang muốn hư ngôn phụ diễn.

-“Mịch nhi muội muội, thật chính là ngươi! Vì Tiểu Bảo về mặt kinh hi? Chính là vì sao hân sẽ xuất hiện trong cung?”

-“Ta nói là ngươi, nhưng Bát đệ nói không phải muốn ta đi” Quay đầu hướng mỹ thiếu niên bên người, một bộ biểu tình dương dương tự đắc.

-“Thất tẩu” đầu hân cúi thấp thấp.

-“Làm gì vậy? Nhận không ra người a! tuy nhiên còn không bằng tam ca, nhưng tốt xấu người ta cũng được coi là mỹ nam Đông Phương a.”

Này làm ta buồn cười, đoán xem ta thấy ai? Mỹ nam từ ngày ấy ta gặp tại Phi Tiên lâu, khó trách sẽ nhìn thấy hân quen mắt, hóa ra đệ đệ Hiên Viên Ảnh a. Lại nói tiếp, diện mạo bọn họ có chút tương tự, chính là một cái cổ vẻ âm nhu, một cái dương cương mà thôi.

-“Ngươi cư nhiên là Bát vương gia? Kia ngươi là...” Ta nghi hoặc nhìn về phía vi Tiểu Bảo.

-“Aha ha ha ha! Không có sai, ta chính là đại danh鼎鼎鼎鼎, tuần nễ như trù, khí vũ hiên ngang, phong độ phiến phiến, quốc thể vô song...” (nghe tên này nổ xong thì phật cũng muốn giết người)

-“Hiên Viên gì?” Ta trực tiếp dứt khoát đánh gãy, liền sợ hân thao thao bất tuyệt không ngớt.

-“Ôn văn nhân nhã, anh tư hoán phát, một biểu nhân tài...”

-“Chẳng lẽ gọi Hiên Viên Tiểu Bảo?” Nghĩ vậy ta nhìn không được cười ra tiếng –“Nga aa a a! Này cũng rất kinh ngạc nha! Hiên Viên Tiểu Bảo” lại có vĩ âm (mà âm đúng hơn)”nga aaa aaa”... Bón phía im lặng đến quỷ dị.

-“Triệt”

-“A!”

-“Ta gọi là Triệt”

-“Cái gì, người gọi Xả? Nga a a a ! Người thực là Xả! Gọi Vi Tiểu Bảo thì thôi, bây giờ còn gọi Xả, ừ, người thật sự rất Xả. ngaa aa aa” Người này cũng thật vô địch đi.

-“Triệt, Triệt trong trong suốt. Quản lý tiền tài Đông Phương quốc, Tam vương—Hiên Viên Triệt”Ta định chỉ cười. Nhìn đồng màu tuyệt mỹ của Hiên Viên Triệt—“Nghe hay lắm! Người cũng như tên...triệt. Ta đoán hoàng thượng lúc ấy nhất định thực yêu mẫu thân Triệt” Hiên Viên Triệt vẻ mặt chấn động! Rất nhanh lại thấy thanh âm quát tháo của hấn kêu lên.

-“Lại gọi một tiếng nghe nghe xem! Mịch nhi muội muội nói thật mê người a!” Rạt kì quái, vì cái gì ngay từ đầu đã nghĩ thanh âm của hấn rất dễ nghe! Rõ ràng là quát tháo a!

-“Thanh âm của người cũng không sai a, muốn nghe chính mình gọi a”

-“Thanh âm của muội muội rất dễ nghe, trong suốt như dòng nước. Lại gọi một tiếng đến nghe, nhanh lên, nhanh lên”

-“Thật dễ nghe lắm, Thắt tẩu, ta cũng muốn, ta cũng muốn, ta gọi là Hiên Viên Liễu” Một cái còn thôi, đằng này tận một đôi. Có làm hay không!

-“Được a! Hiên Viên Liễu” Ta tại bên tai tiểu tử bà tám kia điên cuồng hét lên! Không biết đại tỷ ta là người có cừu tất báo sao? Còn dám xuất hiện trước mặt ta, quả thực là muốn chết.

-“Tiểu biểu ca, người có khỏe không? Tỷ tỷ người như thế nào làm vậy?” Chỉ thấy Tú Nga bước nhẹ nhàng nhanh chóng đi vào bên cạnh Hiên Viên Liễu—“Không có việc gì đi?”

-“Tú Nga! Người như thế nào ở trong này, Thắt tẩu, người đã biết a”

-“Biết cái gì?”

-“Tú Nga cùng Thắt ca có hôn ước a”

-“Cái gì? Hôn ước?” Ta có cảm giác tựa sét đánh bên tai.

Hiên Viên Liễu hoảng sợ che miệng, hấn thực sẽ bị Thắt ca đánh chết! Ai đến che lại cái miệng của hấn...

-“Tỷ tỷ, về sau chúng ta chính là người một nhà, Tú Nga nếu có cái gì không ổn, còn phiền tỷ tỷ chỉ bảo nhiều.”

-“Người một nhà?”

-“Đúng a! Kỳ thật Tú Nga cùng Thắt biểu ca từ nhỏ đã có hôn ước...nhưng là hiện tại, tuy nhiên biểu ca đem vòng tay Minh Phượng cho tỷ tỷ, Tú Nga nhất định chỉ có thể làm Sườn phi hầu hạ biểu ca cùng tỷ tỷ, nhưng là Tú Nga không để ý. Cho dù biểu ca đem cả trái tim để trên người tỷ tỷ, Tú Nga cũng không để ý, chỉ cần có thể ở bên người biểu ca, Tú Nga cái gì cũng không để ý, cái gì cũng không cần.”

Thật là khúc cầu toàn nha! vĩ đại nha! Cái gì cũng không cần? cái gì cũng không muốn. Người như thế chính là khó hầu hạ a, liền như hỏi hấn muốn ăn cái gì, hấn nói tùy tiện. Nhìn về bốn phía, hiển nhiên mọi người không phải không có đồng tình với nàng. Đáng tiếc người không để ý, bốn tiểu thư để ý.

-“Tú Nga thật sự là một nữ tử cái gì cũng không muốn, thật là một nữ tử tốt a! Một khi mọi người đã có hưng trí như vậy, Mịch nhi cũng cả gan hiến một khúc, chỉ mong không chọc khó chịu tai các vị” Ta u nhả ngòi xuống, tưởng lấy Thắt huyền cảm đến biểu hiện người đa tài đa nghệ sao? Ngượng ngừng, vừa vận bốn tiểu thư cũng biết. Hồi lâu chưa từng chạm vào đàn, khẽ vuốt thân đàn, thật là gỗ thượng đẳng. Huyền cảm thượng đẳng, lại có mọi người, hôm nay ta muốn gây khúc mình chỉ

(Ta không dịch lời bài hát này nha)

-“đề tài mới mẻ không ít, càng từ xưa càng muốn biết.

Thần bí lại có điểm thì mao, vòng trên đường tìm lại tìm

Tượng hé ra thần kỳ xe phiêu, thì không lý nhâm ý toát ra,

Tiền thế chậm rãi bị yết hiểu, ta bang phạt thực đích gặp lại.

Hay không thù bói đích chí là thượng bói tử lưu lại đích kí hào, cái kia có yêu đích nhân tài năng ở kiếp này đem ta tìm được.

Luân hồi rất kỳ diệu, có chút chuyện xưa sẽ không lão.

Hoan nghênh quang lâm ta đích độc chiếm thần thoại,

Ngàn năm phía trước ta là cái kia hấn.

Lúc ấy cùng yêu đích nam nhân cuối cùng khoái hoạt sao chứ?

Đây là chúc vu ta độc chiếm thần thoại,

Làm gì để ý hấn thực hoặc giả.

Trong lòng đích thời gian máy móc thỉnh xuất phát,

Làm hình ảnh đảo chuyển ba!

Ngàn năm trước kia đích phiền não, rõ ràng đồ đã vong,

Ta lại liệu mạng muốn biết, ta mỗi một lần đích phân nhiều.

Vai diễn phản diễn bản đối chiếu, không có kì hạn đích vì triệu.

Còn có thiệt nhiều đích vấn hào, tự dĩ cùng tự dĩ tán gẫu.

Hay không thù bối đích chí là thượng bối tử lưu lại kí hào,

Cái kia có yêu đích nhân tài năng ở kiếp này đem ta tìm được.

Luân hồi rất kì diệu, có chút chuyện xưa sẽ không lão.

Hoan nghênh quang lâm ta đích độc chiếm thần thoại,

Ngàn năm phía trước ta là cái kia hấn

Lúc ấy cùng yêu đích nam nhân cuối cùng khoái hoạt sao chứ?

Đây là chúc vu ta độc chiếm thần thoại,

Làm gì để ý hấn thực hoặc giả.

Trong lòng đích thời gian máy móc thỉnh xuất phát,

Làm hình ảnh đảo chuyển ba!”

Hát xong, mọi người như trong dự kiến đều cứng lưỡi. Một đám cổ nhân với vài thủ khúc quá lưu hành ấy thật là không bằng. Dùng cổ cảm diễn vài ca khúc nhu tình được lưu hành, nhưng là bốn tiểu thư là người hiện đại có rất nhiều hiểu biết a.

-“Mịch nhi, khúc này, thật sự là... hay lắm.” Hiên Viên Triệt vẻ mặt hưng phấn –“Không nghĩ tới lúc hát lên tiếng của muội lại mê người như vậy.”

-“Thật là dễ nghe, Thất tẩu, khúc này là của vị danh nhân nào?” Hiên Viên Liễu hô hỏi. Tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên người ta.

-“Muội muội...” Chỉ thấy hấn còn đang đắm chìm tại thế giới của chính mình bị ta cứng rần lồi kéo trở về -“Này..”

Không đợi hấn trả lời, ta hào tâm nói cho hấn.

-“Độc chiếm thần thoại” Bốn phía một trận im lặng, ta rõ ràng nghe thấy hoa mai rơi. Ta cười xem mọi người, ngữ khí không nặng nề.

-“Ta không phải một nữ nhân tốt, tùy tiện, lừa dối, đồ kị, mấy cái khuyết điểm này đều tại trên người ta. Không bằng Tú Nga không muốn vô cầu, huệ chất lan tâm, dung mạo tuyệt sắc, bối cảnh gia thế, ta thực chính là một người không có gì. Kỳ thật ta cũng từng chán chường, tại sao trong thế giới mờ mịt ba ngàn nhuộc thủy, tại sao phải độc ẩm nhất biểu Hiên Viên Ảnh này chứ? Nhưng như chư vị chứng kiến, thấy ta một nữ tử bình thường như vậy. Bị một nam nhân coi như châu ngọc yêu thương, che chở. Tuy nhiên ngoài miệng không chịu thừa nhận, nhưng trong tâm ta đã sớm vì hấn là động. Ta nghĩ ngàn năm trước kia ta nhất định là người nào đó của hấn.” Nói xong không khỏi một lòng mềm lại, hóa ra trong lòng ta nghĩ như vậy, chính là ta không chịu thừa nhận a.

-“Tú Nga linh tú thiên hạ như vậy, chẳng lẽ còn lo không tìm thấy người tốt sao? Tương lại ngày nào đó cũng sẽ có người nào đó vì ngươi làm vậy. Ta chỉ có thể nói, ngươi rất đáng giá như vậy” Hai mắt mỉm cười nhìn Tú Nga. Ta mới không cần cùng người đồng hưởng một cái trượng phu ni! Ta lại không bị bệnh, đến lúc đó không bị nữ nhân này hại chết, cũng sẽ bị chính mình tức chết. Ủy khúc cầu toàn? Ngượng ngừng bốn tiểu thư không có từ đó trong từ điển.

-“Tỷ tỷ”

-“Muội muội còn muốn gả cho Hiên Viên Ảnh cũng không phải không thể. Chỉ cần Hiên Viên Ảnh nguyện ý, cho ta một phong hưu thư, đến lúc đó tỷ tỷ sẽ chúc phúc.” Thiệt! bốn tiểu thư còn chưa bao giờ thất tình, vừa lúc thử xem. Thiên nhai nơi nào không có cỏ, để nhìn nhiều như vậy, ta chậm rãi tìm một cái, nói không chừng còn có thể hồi hiện đại ni!

-“Nếu không...ta chẳng những muốn độc chiếm thiết tình của hân, độc chiếm thân thể hân, độc chiếm linh hồn hân, tiếng cười của hân, ánh mắt của hân, khoái hoạt của hân, thống khổ của hân, nước mắt của hân, tim đập của hân, hô hấp của hân, còn có tài sản, tất cả của hân ta – đều – muốn.” Nhìn thấy mọi người ngậm miệng không nói gì, ta nghĩ thấy tương đương có cảm giác thành tựu.

Đúng rồi, độc chiếm thân thoải.

Dữ dội may mắn,

Người ta yêu, người yêu ta

Người sắp cùng ta đi cả đời, là cùng một người.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hành Trình Đến Kỹ Viện

-“Tiểu thư...”

-“Khụ...công tử, chúng ta thật muốn vào sao? Nhưng là...”

-“Nhưng cái gì nhưng! Đi theo phía sau bốn công tử là được.” Ngẩng đầu nhìn về khối chiêu bài lờ lợc “Phi tiên lâu”. Người hỏi ta trả lời, người nào đi đến chỗ đại mà không đến kỹ viện shopping, cười cái gì, chết cũng sẽ không sáng mắt.

Một vị nữ tử nghênh diện đi đến dựa vào ta.

-“Ai yêu, vị tiểu công tử này lần đầu tiên gặp a! Còn thẹn thùng gì, không quan hệ, chuyện gì không có lần đầu tiên đâu. Vương mục mục ta sẽ giúp ngài, đảm bảo ngài dục tiên dục tử. Đến đây a! không cần phải chạy, lặc lặc lặc lặc...”

Ai nha, má ơi! Tiếng cười của vị mục mục này so với ta còn khủng bố. Đừng cười, người tiếp tục cười thì phần trên khoe mắt cũng đều rụng hết a. người già đi không phải của người sai, nhưng là già rồi còn không chịu nhận già thì thật làm người ta sợ.

-“Hắc hắc, không cần, bốn thiếu gia muốn gặp hoa khôi của Phi Tiên lâu các người” Ta đến bên tai Vương mục mục nhẹ giọng nói.

-“Công tử muốn gặp Vô Vãn cô nương của chúng ta a? Thật sự không may, Vô Vãn cô nương còn đang trong phòng khách...”

-“A...Mục mục cứu mạng a!” trong sương phòng trại trên lầu truyền đến tiếng kinh hô của nữ tử. Ta tìm theo tiếng mà đi. Đã thấy một nữ tử mỹ mạo quần áo không chỉnh bị một nam tử mỹ mạo đặt ở dưới thân. Nga!nga! thật là phá hư chuyện tốt của người khác. Tiểu Lục sợ tới mức nhanh tay che mắt, chẳng qua vị công tử này như thế nào nhìn quen mắt.

-“Mục mục cứu mạng a! Vị công tử này muốn giết ta”Muốn giết nàng! Không phải đâu!

Chỉ thấy vị công tử mỹ mạo kia tức giận nói – “Còn dám nói cái gì bán nghệ không bán thân, đàn xong một khúc liền như hổ chụp mồi hướng bốn thiếu gia chạy tới. Vô Vãn, không phụ nổi danh a”

Một cái nhìn không được cười ra tiếng – “Cái này kêu là làm, bán thân không mua nghệ” Ta lung lay đầu, hướng bên ngoài đi ra, cái thế giới gì đây a! nga a a a a! đột nhiên cảm giác được phía sau có một tay hướng ta vờn đến, còn không có động đến vạt áo ta liền có phản xạ cho hân một cái quát ngã.

-“A!” Hết thắm một tiếng, nguyên lai vị mỹ mạo công tử kia.

-“Ám toán ta? Hừ! Người còn không biết ta là ai!” Lão nương chính là Taekwondo tứ đẳng, hôm nay tính tiểu tử người không hay ho.

-“Tiểu...công tử...” tiểu Lục thanh âm như thế nào là lạ. Ta nâng đầu lên, phát hiện chung quanh có rất nhiều người ăn mặc quan binh, không phải đâu! Chỉ thấy tiểu tử kia đứng lên, vỗ vỗ tro bụi trên người.

-“Người cũng rất mạnh nha. Nga, bả vai của ta. Một người nữ...”

-“A!” Vì che dấu lời hân sắp nói, ta kêu to một tiếng. Thị vệ chung quanh lập tức đặt đao tại trên cổ ta, không thể nào! Không hay ho như vậy? Ta vừa động cũng không cảm động.

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh, ta hướng nhìn theo ánh mắt mọi người. Đó là ai, ta neho neho mắt nhìn, lại neho mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Ta cho tới bây giờ chưa từng cao hứng như vậy khi thấy thân ảnh của Hiên Viên Ảnh. Tuy rằng sắc mặt của hắn hăng giọng, một thân tức giận. Đối với hôm nay hắn quả thật suất khí thiên hạ a, anh hùng cứu mỹ nhân.

Người bốn phía đều đoán, ai bị không hay ho. Nam nhân này cả người tản ra hơi thở lạnh như băng, quả thực chính là Tu La trên đời. Mọi người có mắt đều biết không thể chọc hắn a. Đã thấy hắn chậm rãi hướng tiểu thanh niên khả ái kia đi đến (nữ chính đó). Không, hình như là nữ tử. Mọi người đều hít một hơi. Nữ tử cư nhiên đi đến kỹ viện. Lại thần kì phát hiện khí thế của nam tử vĩ ngạn kia càng gần sát nữ tử mặc nam trang kia thì càng hiện lên biểu tình bất đắc dĩ. Hiên Viên Ảnh đi vào trong đạo trận, chỉ thấy bọn thị vệ lập tức thu đao quỳ rạp xuống đất.

-“Ảnh!” Ta chủ động nhập đầu vào trong ngực hắn, ai! Ngực hắn là tôi an toàn. Cảm giác hắn gắt gao ôm lấy ta, thờ dài!

-“Ta nên làm gì với nàng cho phải” Tuyệt đối là ngữ khí bất đắc dĩ.

Ta nâng mắt lên đối hắn cười cười!

-“Bọn họ muốn giết ta!” Ta chỉ vào đám người kia, một bộ tiểu nhân đắc chí trên mặt.

-“Ai bảo nàng trộm xuất phủ”

Sinh khí a! Vậy không để ý tới ta a, còn ôm chặt như vậy làm gì. Hiên Viên Ảnh, như vậy không được nha. Như vậy ta sẽ ăn định người! Cho người từ nay về sau vĩnh viễn không thể xoay người a.

-“Người ta nghĩ ra ngoài hít thở không khí thôi! Ai kêu người không chịu cùng người ta đi ra” Ôm ta ngồi xuống, ung dung nói –“Chính là hít thở không khí?” Khẩu khí vẫn đậm phong khinh –“Đương nhiên”

-“Vậy như thế nào không cẩn thận đến kỹ viện?”

Ta hắc hắc cười.

-“Ta như thế nào còn nghe thấy có người nói nàng muốn trốn hôn?”

-“Có sao?” Ta nói xạo.

-“Sinh mệnh là quý giá, tình yêu là cao thượng. Muốn được đến tự do, lỗ chố cũng có thể. Bài thơ này cũng được a.”

Gặp hắn một bộ tuần thân ta nói –“Tốt lắm! Ai kêu người cũng không hỏi ta, liền tự quyết định. Đây là đại sự cả đời a!” Ta còn một bụng hỏa đây.

-“Kia nàng nghĩ, nàng cùng bốn vương. ...như vậy còn có thể cùng người khác thành thân?” Hiên Viên Ảnh một bụng hỏa, nữ nhân này đều đã cùng hắn đồng giường cộng chẩm sẽ không khờ dại nghĩ gả cho người khác đi? Cho dù có thể hắn cũng không cho phép.

-“Người không cần nói vậy, chúng ta lại không có gì!” Lời nói vừa ra khỏi miệng đã bị người ngăn đón ôm lấy –“Hiên Viên Ảnh, người muốn làm gì! Mau buông ta xuống” đây chính là đường cái nha, Ta còn muốn ra ngoài gặp người nha! Tuy nhiên mặt bốn tiểu thư là siêu cấp vô địch đây. Người ta tốt xấu cũng là nữ hài tử, hình tượng thực nữ là cũng muốn giữ lại một chút nha.

-“Hồi phủ. Sẽ làm thực là thế nào!”

Ngất, người này như thế nào bá đạo vậy a!

-“Thất ca, ta không có nhìn lầm đi” Mỹ nam tử kia thì thảo lắm bầm

-“Nàng kia là... Thất tẩu?” Hiên Viên Liễu bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 31: Hôn Ước

“Phanh” Một tiếng đóng cửa, ném ta lên trên giường. Hấn bắt đầu cởi quần áo, động tác cuồng dã mà gọi cảm! Ta nuốt nước miếng, là như thế nào a! Tự nhiên diễn sống sắc sinh hương mãnh nam thoát y a?

-“Uy! Ngươi thật muốn cưới ta sao?” Ta nằm ở trên giường, nhìn khuôn ngực tinh trắng màu cổ đồng của hấn, nuốt nuốt nước miếng.

-“Ngươi không hối hận?”

Hấn không nói, một bộ biểu tình muốn đánh ta chậm rãi hướng ta đi đến.

(Mịch tỳ thật là rõ, Ảnh ca quả thật muốn “đánh” tỳ. hắc hắc)

-“Ngươi có biết ta là ai không?”

Chỉ thấy hấn nói—“Tra qua, cái gì cũng không có, nàng là trống rỗng”

-“Như vậy ngươi còn muốn lấy ta?”

Hấn gật gật đầu.

-“Bổn vương không biết nàng từ nơi nào đến, nhưng biết ta muốn nàng. Từ ánh mắt đầu tiên”

-“Tuổi ta đã không nhỏ, nhìn như mười tám tuổi, nhưng thật ra ta đã hai mươi một tuổi”

-“Bổn vương năm nay hai mươi bốn, lớn hơn nàng ba tuổi” Hấn khẽ cười nói.

-“Lấy ta, trừ phi ta chết, nếu không ngươi sẽ không thể lấy ai khác, ngay cả kỹ viện cũng không được đến. Còn lấy sao?”

-“Ta sẽ không cho nàng chết trước ta”

-“Ngươi nghe không hiểu sao? Lấy ta ngươi sẽ không có khả năng tam thê tứ thiếp”

-“Bổn vương nghe được hiểu được. Nàng cũng nghe rõ ràng, chỉ có nàng!” Không phải đâu, người này điên!

-“Kia...ngươi sẽ nghiêm khắc tuân thủ quy tắc của ái thê sao?”

Hiên Viên Ảnh ý hỏi qua ánh mắt.

-“Thứ nhất, ta vĩnh viễn đứng.

Thứ hai, nếu ta sai lầm rồi, nhất định là ngươi nhìn sai lầm.

Thứ ba, nếu ngươi không có nhìn sai, nhất định là ý tưởng của ngươi sai lầm.

Thứ tư, nếu ngươi không có nghĩ sai, chỉ cần ta không nhận sai, ta liền đúng.

Thứ năm, nếu ta không nhận sai, ngươi còn nói ta sai, thì là ngươi sai.

Thứ sáu, nếu ta nhận sai, mời tham khảo điều thứ nhất”

Chỉ thấy hấn không suy nghĩ gì liền gật đầu. Xong rồi, xong rồi, người này hoàn toàn điên. Ta nhắm mắt lại nằm trên giường, bả ra một hình chữ đại.

-“Kia ngươi đến đây đi”

Cảm giác bị hấn ôn nhu ôm vào trong ngực, tim ta đập gia tốc, muốn tới sao chứ? Có điểm mất mặt, tuy rằng ta sống hai mươi một năm, nhưng vẫn là xử nữ.

Ấm áp quen thuộc từ lồng ngực hấn truyền đến, ta mở mắt, người nam nhân nào đó đang đắc cười thoải mái.

-“Còn không bắt đầu, chờ cái gì?” Hấn cười lớn tiếng hơn nữa, chẳng lẽ ta liền không có mị lực như vậy?

Một đôi môi áp lên môi ta, một lúc sau ta mới phát hiện hấn đang hôn ta. Môi hấn lạnh lạnh, ân, vậy đem ấm khí cho hấn. Ta hôn đến lảng lảng, đem đầu lưỡi tiến vào miệng hấn. Cảm giác hấn hút một hơi, trở nên đầu tranh kịch liệt, hấn đảo ngược lại đem luồng hơi thở cuồng dã tiếng vào trong miệng ta kịch liệt dây dưa. Ta bị buộc không có đường lui, chỉ có thể mặc đầu lưỡi của hấn không ngừng cuốn lấy lưỡi của ta, liếm liếm, cắn cắn. Thẳng đến ta không thở được mới buông ra.

Hắn đem ta gút gao ôm vào trong ngực, áp lực điều chỉnh hô hấp. Ta suyễn, hai mắt mê ly nói –“Không tiếp tục sao?” Kết quả hắn cười. Ta tức giận mần mê mồi, hừ! Hắn cúi đầu trác một ngụm lên môi ta, sau đó vuốt tóc ta ôn nhu nói –“Bổn nha đầu, ta nghĩ lưu đến lúc động phòng hoa chúc”

Nhưng, nhưng là...

Nhưng là người ta rất muốn a! Có làm hay không, người trước tiên câu dẫn ta. Thật muốn không để ý tất cả phá hủy trong sạch của hắn. Ai! Người ta đây là quý trọng ta a! Người xem xem, người xem xem! Thiên hạ còn có nam nhân thuần tình như Thất vương này sao? Nữ chủ buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hôn ước (Hạ)

Người này bộ dáng thật rất dễ nhìn. Mặc dù ở cùng một giường thật lâu, nhưng là ngượng ngùng, bốn tiểu thư cho đến bây giờ đều không có tình trước Hiên Viên Ảnh. Theo lý đương nhiên cũng chưa thấy ngủ dung của hắn. Ân, lông mi nồng đậm, cảm kiên nghị, môi hơi hơi hơi lên lộ vẻ ý cười đắc ý, khẳng định mơ thấy bốn tiểu thư. Nghĩ vậy nhìn không được cười trộm, ngaaaa.

-“Người này siêu cấp đại sắc lang, cư nhiên chơi đánh lén. Cần thận ta cáo người phi lễ”

-“Ha ha ha ha” Đáng giận, vì sao mỗi lần ta biểu đạt phần nộ, kết quả đều đổi lấy người nào đó cuồng tiếu?

-“Có buồn cười như vậy sao?”

Người tốt nhất thành khẩn một chút cho ta.

-“Được a, Vương phi nương nương cứ đi cáo. Liên nói Thất vương gia phi lễ Thất vương phi, bốn vương muốn xem trong thiên hạ này có ai quản trọng phu thân hôn thê tử” Về mặt kia là cuồng ngạo, ngữ khí là khí phách. Dứt lời, lại là một trận cuồng tiếu. Hắn không phải băng sơn sao? Kìa tòa băng sơn này thích cười sao? Thượng đế thật sự là không công bằng, vì sao biểu tình nào thì hắn cũng suất như vậy a? Ta nghĩ từ lúc gặp hắn đến giờ, chính mình liền biến thành nữ háo sắc. Tâm động, hành động, đang cảm mặt dễ nhìn, dùng sức hôn xuống, không phải ta muốn nói, hắn thật đúng là thuần tình a, một đồng tuổi, vì một cái hôn cũng có thể đổ mặt a.

-“Cái này gọi là tiểu trừng đại giới. Hiểu được tính cách bốn vương phi có cừu tất báo chưa? Không cần quên chúng ta còn chưa có thành thân. Lần sau còn như vậy, bốn tiểu thư cũng khó bảo toàn trong sạch của người.”

(Lời thoại này có bị nhầm lẫn nam nữ không vậy?)

Hiên Viên Ảnh bị chấn trụ, nhìn thấy ta trực tiếp không có lời để nói. Sau nửa ngày, trong mắt tràn ngập ý cười, cười khê ra tiếng. Nói thật sự, rất mê người. Làm hại ta nổi lên sắc tâm. ...ngô! Chính là lúc này đây không làm cho ta chiếm được tiên cơ, cảm giác hắn ôn nhu hôn ta, như là ta là bảo bối hắn trân ái nhất.

Khẽ hôn, thiên hôn, hôn sâu sắc, có sự thăm dò lãng mạn nhất của nhân gian.

Tình yêu, lấy hôn để chứng tỏ.

Không lấy hoa hồng.

-“Uy! Người không cần hôn nơi này! Hi hi, thực ngứa” Ta chống đẩy.

-“Nữ nhân, nàng đang báo thù sao?” Hiên Viên Ảnh từ cổ ta ngẩng đầu lên trong ánh mắt tràn ngập tình dục. Ngay cả mùi trên người cũng như cuồng dã nói – ta muốn nàng.

Đột nhiên nghĩ thấy có điểm sợ hãi.

-“Ta đã đói bụng!” Ta có điểm xấu tâm nói.

Vương gia đại nhân mở to mắt.

-“Ảnh” Ta ngọt ngào gọi.

-“Hiện tại ta xác định nàng đang báo thù”

Ta trộm ới ra đầu lưỡi, ta vươn tay làm cho vương gia đại nhân vì lão bà âu yếm của hắn thay quần áo. Không có biện pháp, cổ trang thực phiền toái, ta không biết mặc a. Một nụ hôn dài mang theo chút oán khí xong, Ảnh bắt đầu giúp ta mặc quần áo.

-“Thật không biết nên lấy nàng làm sao cho phải” Ngừ khí chứa ngàn vạn sùng nịch làm lòng ta rung động. Ta vô cùng than thiết tại môi hân hôn một cái, Hiên Viên Ảnh a, Ta nghĩ, ta yêu ngươi nhiều hơn so với tường tượng.

Vương gia đại nhân suất khí mười phần ôm lấy ta đi ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Kinh Dao Hóa Đá

“Ảnh” Ta ôm cổ hân nói –“Không bằng hôm nay chàng mang ta đi ra ngoài dùng bữa được không?”

-“Đừng tưởng rằng bốn vương không biết nàng đang nghĩ quỷ gì, hôm nay còn không có chơi đã sao?”

Chuyện này chỉ sợ người trong thiên hạ đều biết được, Thất vương đại náo Phi Tiên lâu. Chắc cũng đã sớm bị người ta thêm mắm thêm muối rơi vào tai phụ hoàng rồi. Cũng thế, từ nhỏ hân đã sớm không thích ta, chỉ cần không nghĩ muốn quấy rối nhân sinh của ta, nghĩ muốn thế nào thì tùy hân đi. Xem ra phải phải nhiều người đi trông nom nha đầu này mới được. Nghĩ nghĩ, hân nhin không được lung lay đầu. Nha đầu này thật đúng là trăm vô cấm kị a, ngay cả nơi như kỹ viện cũng dám đến.

-“Chàng suy nghĩ cái gì?” Ta quay đầu nhìn Hiên Viên Ảnh đang ngẩn người.

-“Suy nghĩ nàng!”

Trái tim ta một trận kinh hoàng.

-“Chàng lừa ai, ta không phải đang trong ngực chàng sao chứ”

-“Ta cũng kì quái, vì sao nàng ở trong ngực ta mà ta còn nhớ nàng”

Người này đi đâu học được mấy lời ngon tiếng ngọt vậy.

-“Người ta nghĩ muốn đi ra ngoài lập! cả ngày ở trong vương phủ ta cũng sắp buồn chết”. Vì đạt tới mục đích, không tiếc tất cả đại giới. từ từ, hắc, người này cư nhiên không nói gì.

-“Ảnh” Ta triển từ ngươi –“Chàng mang ta đi ra ngoài thôi”

Vẫn là không nói –“Ta cam đoan về sau sẽ không đến kỹ viện nữa” mới là lạ.

Dừng lại bước chân, rốt cuộc hân cũng lấy mắt nhìn ta. Có thay đổi, trong lòng ta vui vẻ.

-“Biết sai lầm rồi?”

-“Ân” Mạnh mẽ gạt đầu –“Ta thề về sau sẽ không đến Phi Tiên lâu”

(Ta sẽ đi đến thanh lâu khác thôi)

-“Ngoan”

A a, thế giới bên ngoài thực phần khích, ta muốn đến. đi!

-“Ảnh, chàng có phải đi nhầm phương hướng không, đi bên ngoài đường bên kia a”

-“Không có đi nhầm, bởi vì chúng ta không ra ngoài”

Cái gì, không đi ra ngoài?

-“Hiên Viên Ảnh—ngươi như thế nào có thể như vậy?”

Ta điên cuồng hét lên hỏi, như vậy cũng quá đáng đi.

-“Ân” Hân không tán thành lung lay đầu –“Nàng có thể gọi bốn vương là lang quân hoặc phu quân. Suốt ngày trực tiếp hô tặc danh không quá tốt, người khác sẽ nói bốn vương thiếu quân giáo”

Lang quân, ta một trận cuồng nôn, phu quân, aid a, nôi da gà rơi đầy đất.

Quần giáo, còn không biết là ai quân ai ni. Ba ngày không đánh, ngứa da phải không. Ta muốn xem ta thiếu quần giáo, hay là “lang quân” người thiếu bị đánh.

Trăm nhàm chán tại bên hồ ngắt cỏ. Hiền Viên Ảnh đáng giận, liên tiếp mấy ngày không cho ta ra ngoài. Chẳng nhưng che hết lỗ chó trong vương phủ, còn phải cái người mặt diêm vương đi theo ta. Chính là vị cô cừu oán với ta –Kính Dao. Ngay cả đi nhà vệ sinh nàng ta cũng muốn đi theo, xem ra chỉ cần có nàng ta ở cái gì ta cũng làm không được a, thật nhàm chán. Phải tìm việc gì đó làm mới được, nếu không ta cũng mốc meo. Nhìn cái hồ, lại nhìn quần áo bị bẩn. Có rồi.

-“Tiểu Lục” Tiểu Lục lập tức thí diên thí diên chạy tới –“Người đi tìm xem xem trong phủ có hay không có gì làm mồi câu, hôm nay chúng ta đi câu cá”

-“Biết, Tiểu Lục lập tức đi”

Không ngoài suy đoán của ta, mặt diêm vương liền đi đến cung kính nói –“Vương gia có lệnh, không có hấn cho phép nương nương không thể xuất phủ. Hiện tại vương gia có việc tiến cung, nương nương vô luận như thế nào cũng không thể xuất phủ nửa bước. Nếu không...”

Nghe nghe! Nghe nghe! Nếu tại hiện đại, ta đã sớm kiện người giam giữ tự do cá nhân của ta.

-“Nếu không như thế nào, người còn muốn giết ta sao chứ?”

“Bùm”

Ai da má ơi, chỉ thấy nàng ta long mi cũng không rung, bùm một tiếng quỳ trên mặt đất dọa ta một trận.

-“Thuộc hạ không dám”

Từ sau khi đến cổ đại, ta thường thường nghĩ người cổ đại động một tí liền quỳ xuống. Xem ra, Tiểu Yến Từ phát minh “quỳ đắc dễ dàng” là có thật.

-“Người mau đứng lên đi! Ta chỉ nói muốn câu cá, đâu có nói đi ra ngoài a”

Trên mặt nàng ngây ra một trận, rõ ràng viết mấy chữ to –không đi ra ngoài, ở đâu câu cá?

-“Về sau không cần hỏi một tí liền quỳ xuống, dọa ta bị sốc”

Trên mặt nàng lại ngây ra –“Về sau ở trước mặt ta, mấy cái tục lễ này liền miễn đi! Dù sao người không phải thiết tình tôn trọng ta, nếu là thiết tình tôn trọng ta, thì không cần để ý mấy cái biểu tượng này. Nói đến nói đi, quỳ là dư thừa. Mỗi người sinh ra là ngang hàng, tại sao phải quỳ trước mặt người khác.”

Kính Dao sớm bị lời nói của ta làm cho hóa đá.

-“Tiểu thư, mồi câu tìm được rồi, Lỗi thúc tìm thật nhiều cho ta, người xem” Tiểu Lục khoe ra chiến lợi phẩm của nàng. Ta một tay tiếp nhận, hướng bên cạnh ao đi đến.

-“Nương nương, người sẽ không...” Kính Dao muốn nói lại thôi. Không có khả năng đi.

-“Người thật thông minh, bốn tiểu thư muốn câu cá tại hồ này. Dù sao vương gia đại nhân tôn quý không cho ta đi ra ngoài thôi. Nhưng là con người cũng phải tự tìm niềm vui a. Hơn nữa ta còn không có ném qua cá ở đây, không biết là hương vị gì a” Ta tự hỏi.

Đúng rồi.

-“Tiểu Lục, tiểu thư ta đến câu cá, người đi chuẩn bị chút gia vị, nhớ rõ phải lấy đầy đủ a”

Hắc hắc, chúng ta liền nướng cá ăn đi –“Chuẩn bị thêm một ít chân gà, thuận tiện đốt một đồng lửa cùng kiếm một ít củi đến”

Nga aaaa, quả thật thực hoàn mỹ -“Nhanh đi, nhanh đi” Nghĩ lại liền chảy nước miếng.

-“Nương nương, người là muốn câu cá trong hồ này nướng?” Ngừ khí là không dám tin.

Ta ngọt ngào cười, một tay ôm khuôn mặt của nàng-“Thu...” Một cái hôn trên khuôn mặt của nàng –“Kính Dao, người thật sự là biết rõ tâm của ta” Nhìn thấy Kính Dao hóa đá, tâm tình của ta cực vui a!

-“Người không cần để ý, đây chính là phong tục của quê ta”

-“Ta...ta...ta không có, ngài về sau không cần như vậy. Ngài đường đường là Vương phi nương nương, nhất cử nhất động đều đại biểu vương phủ...”

Hôn mê, như thế nào mỗi người đều có dục vọng theo ta dạy dỗ, rốt cuộc có để yên cho người ta sống hay không a?

-“Ta đã sớm nói, ta cùng chủ tử nhà ngươi còn không có lập gia đình a! Ngươi không cần một ngụm kêu nương nương như vậy. Ta là tiểu thư cũng đều bị ngươi biến thành phu nhân. Thật sự là”

-“Nương nương như thế nào nói như vậy, ngài cùng vương gia đã sớm là vợ chồng”

Cái gì, đây là chuyện khi nào? Ta như thế nào không biết? –“Ngươi đang nói giỡn đi”

-“Trên tay nương nương đeo vòng tay Minh Phượng là chứng cứ, tuy nhiên vương gia cùng vương phi còn không có hành lễ. Nhưng là ngài là chủ nhân của vòng tay Minh Phượng, chính là Hoàng thượng cũng phải thừa nhận thân phận của ngài.”

Cái gì? Như vậy vòng tay này đem ta cả đời nhốt lại, không phải đâu. Mà ta tự nhiên thành cô gái đã kết hôn, chính là chính mình cũng không biết.

Ngắm lại, ta không khỏi cười lên. Bãi, dù sao tâm ta cũng đã luân hồi, còn để ý mấy chi tiết này làm chi. Không bằng kim tiêu có từ kim tiêu tủy.

A! Con cá mắc câu, được một con a.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nướng cá trong vương phủ

Dưới ánh mặt trời sang lạn, vảy cá chép vàng tản ra hào quang chói mắt, nó cố gắng giãy dụa ra khỏi chiếc chậu muốn chạy thoát. Cười đùa gì, ta một tay bắt lấy nó. Muốn chạy? Như vậy lão nương lấy cái gì để nướng a?

-“Nương nương, con cá này là cống phẩm của sứ thần ngoại quốc, là Hoàng thượng tự mình ban cho vương gia. Con cá này loại hiếm thấy trên thế gian, cả nước chỉ có một con ở Thất vương phủ, ngài...”

-“Thật sao?” Không nghĩ tới con cá này quý như vậy a.

-“Là, cho nên nương nương nên thả nó đi đi”

-“Vừa lúc! Nó không quý như vậy bốn tiểu thư còn không nghĩ ăn!”

Câu này làm cho Kinh Dao bị dọa, chỉ thấy mặt nàng trắng lại xanh, xanh lại trắng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

-“Nương nương, người thả nó đi” Suy nghĩ nửa ngày, lại nói ra một câu như vậy. Ai da, cười chết ta. Nga aaaa. (“nga aaaaa” chính là điệu cười của nữ chính, nên khi nào các nàng thấy ta viết như vậy thì hiểu là nữ chính đang cười nha, ta viết theo nguyên văn đó)

-“Xem ra làm cho ngươi gấp gấp a” aaaa, xem ra Kinh Dao này thật là một người thiện lương không nói lời lương thiện a.

Nhìn thấy con cá há miệng phảng phất như muốn nói, mập mập than mình thật là làm ta vui. Ta như thế nào nghĩ thấy con cá này đang nói chuyện với ta nì, có phải ta hoa mắt? Tĩnh, coi như hôm nay tích đức, thả nó đi!

-“Tiểu thư, gia vị mang đến đây, còn có con gà...”

-“Đốt lửa!” ra lệnh một tiếng.

Nhìn thấy Tiểu Lục lập tức bắt đầu thao tác, thật sự là có tố chất huấn luyện a! a a a a. Chỉ trong chốc lát lửa liền được nhóm tốt, ta vẫy tay gọi Kinh Dao. Tuy nhiên mặt của nàng thực thối a.

Ta bắt đầu cầm lấy con gà tẩm gia vị sau đó cho lên lửa nướng phát ra tiếng nổ “đốp đốp” mê người, chân gà bắt đầu chuyển từ trắng sang vàng. Thật sự là đẹp, khó khăn nuốt nước miếng, ta có bao lâu không nếm qua chân gà nướng a. Ta lấy ra một con dao nhỏ cắt cắt tại cánh, nhanh lên được, nhanh lên được a. Quay đầu thấy Kinh Dao tròn mắt há hốc mồm tựa như thấy người ngoài hành tinh –“Không bằng ngươi đến thử xem! Chỉ cần quay như vậy” Ta giải thích, kết quả.

-“Hai con ong mật, bay đến vườn hoa. Trái bay bay, phải bay bay. Bay nha bay nha... aaa” Ta cùng Tiểu Lục mừng rỡ vừa ăn vừa hát, mà Kinh Dao đứng bên cạnh chúng ta cũng đã hưng phấn nướng gà. Xem ra nàng ta còn có thiên phú về việc này thôi.

Hiên Viên Ảnh hồi phủ liền tìm Mịch nhi, lại nhìn thấy Vô Ảnh hiên không có ai. Trong bầu không khí truyền đến một mùi khét. Đi theo hướng mùi vị phát ra hắn nhìn thấy cảnh tượng: Vương phi của hắn đang cùng nhà hoàn bên người chơi trò chơi nào đó hắn không biết, miệng còn không ngừng ca hát. Mà làm hắn xấu hổ là, thị vệ tứ phẩm chuyên trách phụ trách an toàn của hoàng thất đang luống cuống tay chân nướng chân gà, cá... một hắn còn nhớ kỹ trong phủ có người nói chán, làm cho hắn vội vàng giải quyết mọi việc chạy về bồi nàng.

Xem ra, cùng phụ hoàng nói nữ nhân của hắn thực đặc biệt. Chính là chẳng biết mẫu hậu nhìn thấy cảnh tượng này có thể hay không ngất xỉu.

Hừ...nhìn không được cười ra tiếng.

Mịch nhi của hắn a..!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đại nhĩ hoàn (hoa tai)

“Trong cái đầu nhỏ của nàng rốt cuộc có bao nhiêu ý tưởng kì quái a! Đây lại là làm gì?” Trong ngữ khí của hắn có ẩn ẩn ý cười.

Cái bá đạo mọi rợ kia đã trở lại, hừ! Ta quay đầu đi không để ý tới hắn.

–“Vương gia!” Kinh Dao cùng Tiểu Lục cúi đầu hành lễ. Làm sao bây giờ, vương gia như thế nào nhanh trở lại như vậy, Kinh Dao ảo não tự hỏi.

–“Cá cá trong ao của vương phủ, một nàng cũng nghĩ ra được.”

Ta không để ý, tiếp tục ăn thịt ta nướng.

–“Ngà! Không để ý đến bốn vương. Được rồi, Bốn vương vốn nghĩ mang vương phi đáng yêu xinh đẹp mê người của ta đi ra ngoài dùng bữa...”

–“Ành...” Miếng thịt đến miệng, không dóc đạo lý không ăn a. Ta quay đầu tiến vào trong ngực hắn –“Chàng thật tốt quá, Ta biết chàng không bỏ được ta xinh đẹp thiện lương, đáng yêu mê người cả ngày ngây ngốc trong phủ ngày ngày gầy yếu, dần dần tiêu tụy mà”

Ngày ngày gầy yếu, dần dần tiêu tụy? Tiểu Lục trong lòng khó hiểu lung lay đầu, so với trước khi tiến vương phủ, tiểu thư rõ ràng càng ngày càng trắng nõn, xinh đẹp a. Tuy nhiên vương gia không cho tiểu thư xuất môn nhưng mỗi ngày đều sẽ đem tiểu thư kéo từ trên giường xuống cùng hắn ăn bữa sang a. Ngay cả nàng cũng thấy vương gia rất sủng tiểu thư. Dùng xong bữa sáng, vương gia sẽ lại ôm tiểu thư về giường cho tiếp tục ngủ cho đến khi tự tỉnh. Sợ tiểu thư buồn vương gia mỗi ngày xong việc đều đến bồi tiểu thư. Nhóm nô phó ngày từ đầu thấy khiếp sợ, sau lại thành thói quen.

Ngày ngày gầy yếu, dần dần tiêu tụy? Kinh Dao liền càng hết chỗ nói. Không nói đến nhìn qua vị vương phi nương nương có vẻ thanh tú vẫn tỉnh đều mỗi ngày làm cho vương phủ âm ỹ đến gà bay chó sủa, chung quanh tìm niềm vui. Người ngày ngày gầy yếu, dần dần tiêu tụy lại có thể ăn nhiều cá nướng, gà nướng như vậy sao? Làm cho nàng mệt hơn cả luyện công phu một ngày.

Nhìn xem hắn có biểu tình gì, đi ra ngoài ngàn vạn lần đừng nói chúng ta quen biết. Phe phẩy cánh tay Hiên Viên Ảnh, ta tiếp tục làm nũng –“Ảnh... Chúng ta đi thôi”

Hít một hơi, không khí bên ngoài thật dễ ngửi nha! Có hương vị tự do.

–“Oa! Ảnh, chàng xem xem!” Ta cầm lấy một chiếc trâm cài tóc –“Thế nào?” đã thấy Hiên Viên Ảnh cực lực rung miệng, như thế nào, thật là buồn cười sao?

–“Vị này...” Nhìn thấy chủ quán muốn nói lại thôi, biểu hiện xấu hổ nhìn ta, liếc qua một bên gương đồng, một cái công tử thanh tú tiêu sái đang cầm một đóa hoa phù dung kiều diễm ướt át trên đầu. Ta lấy chiếc trâm cài xuống, nhìn không được cúi đầu, hôn mê, cứ nhiên mặc nam trang lại đeo trang sức nữ tử. Đến cổ đại thực sự mất mặt. gương mặt thấy có người cười thoải mái, ta cũng không muốn nói với hắn liền lấy một chân đá sang.

–“Ai da” Chân của ta. Thật sự là, chân hắn như thế nào còn cứng hơn cả đá. Vân Dật cùng Kinh Dao đều là vẻ mặt ẩn nhẫn ý cười, ta ảo não nói –“Muốn cười liền cười đi, nhìn cẩn thận thành nội thương”

–“Ha ha ha ha” Một trận tiếng cười sáng khoái. Tốt nhất các người cười đến chết đi!

–“Đừng chạm vào ta” Ta bỏ ra tay của Hiên Viên Ảnh. Lại bị hắn gắt gao nắm lấy. Hừ, Tay nam nhân này như thế nào lớn như vậy. Nhưng mà thực ảm áp nha. Thôi kệ, dù sao lực đạo của hắn lớn, ta thoát không được. Khiến cho người khác hiểu lầm đi, dù sao hắn so với ta còn nổi danh, ai sợ ai.

–“Đó là cái gì, cho ta nhìn xem” Ta lôi kéo Hiên Viên Ảnh đi đến, ta thấy cái gì, người ngoại quốc”

–“Có cái gì xem được, thương nhân mà thôi” Khẩu khí khinh thường.

Ta đối hắn ỏi ra đầu lưỡi. Àn, một cô gái tóc vàng mắt xanh. Nàng ta đang bán hoa tai, ha ha, ta thích nhất là đôi hoa tai vòng lớn màu bạc kia.

–“Hello!” Nàng kia cười cùng ta chào hỏi. Cứ nhiên dùng tiếng anh.

-“Hello” Ta chào trở lại. Nàng kia gặp ta biết nói tiếng anh, lập tức hưng phấn cùng ta nói chuyện.

Nhìn thấy ta cùng người kia nói tiếng nước ngoài, Kinh Dao cùng Vân Dật tròn mắt há hốc mồm. Trên người nữ nhân này rốt cuộc có bao nhiêu bí mật a?

Oa! Tiểu thư thật là lợi hại. Tiểu Lục sợ hãi than.

-“Xem đẹp không?” Xoay người hỏi mấy người đang trong trạng thái ngây ngốc.

-“Quá lớn” Hiên Viên Ảnh sờ mặt ta.

Ta vươn tay đeo nó vào lỗ tai —“Như vậy thì sao?” Ta nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

-“Quá lớn, mặt của nàng có vẻ nhỏ” Hiên Viên Ảnh nghiêm chỉnh nói —“Nàng gần đây thực gầy, không có ăn cơm sao? Như thế nào mặt nhỏ còn không bằng lòng bàn tay của ta”

Ta vụng, thật sự là muốn học máu.

-“Là tay của người lớn nha! Nếu mặt ta còn lớn hơn tay người, kia còn có thể nhìn sao?” Ta tức giận nhìn hắn. Hắn lại vờ mặt ưu lự cảm mặt ta, biểu tình đều là yêu thương. Ta buông đôi hoa tai, không tức giận nói —“Tốt lắm, ta đói, chúng ta nhanh đi ăn cơm đi

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Một Thân Tiểu Bảo

Ta đang ở chỗ nào vậy? Ta cảm thấy tâm biến kim quang lờ lờ này đặc biệt quen thuộc nha. Nhân Khách điểm

-“Ở trong này?”

Hiên Viên Ảnh gật đầu.

-“Đây là do một người quen biết khai, hắn nói nàng lần trước ăn ở trong này thật vừa lòng. Ta nghĩ nàng thích”

-Chàng như thế nào biết chuyện ta ăn ở trong này?”

-“Tên kia chạy đến chỗ ta đòi bạc.”

-“Không phải đâu! Lão bản kia nói không cần bạc a! Hơn nữa hắn như thế nào tìm đến chàng lấy bạc?”

-“Không cần bạc, như thế nào có thể” Nói chuyện chính là Vân Dật. Chỉ thấy hắn khoa trương nói —“con gà trống kia nói đồ ăn kia là hân làm, tìm vương gia đòi những một ngàn hai trăm lượng bạc.” Một ngàn hai trăm lượng? Không phải đâu. Chẳng lẽ ta ăn đều là vàng bạc châu báu mà chính ta lại không biết?

-“Yêu! Vân đại nhân, ngài nói ai là con gà trống nha!” Một âm sắc trầm thấp rồi lại phong tình vạn chủng mang theo tức giận đánh úp lại.

Chỉ thấy Vân Dật cương tại chỗ, biến thành một bức tượng, ngay cả nói cũng không xuất ra được. Người này thật sự là tài tình, cư nhiên có thể làm cho Vân Dật ngậm miệng không nói gì. Nhìn không được tò mò nhìn lại, này làm cho ta thiếu chút nữa quên hô hấp. Da trắng như tuyết, tóc đen như mực, mắt ngọc mảy ngài. Nga một thân cẩm bào màu lam, cổ áo có thêu mấy đóa tường vân hoàn mỹ kết hợp. Tuy đứng tại chỗ bất động nhưng lại lộ ra một loại cảm giác lay động sinh tư. Thật sự là giai nhân tuyệt sắc nha!

Ta buồn bực, không biết nên dùng từ gì để hình dung bị thương trong lòng ta, từ lúc đến đây ta còn chưa gặp được người nào so với ta còn bình thường. Tại sao vương thổ này đều là tuấn nam mỹ nữ a.

-“Vị này chính là chuẩn vương phi nổi danh kinh thành sao?” Âm sắc trầm thấp mà lại mê người vang lên. —“Lần đầu gặp mặt, Tại hạ là Vi Tiểu Bảo”

-“Người nói người tên gì?” Vi Tiểu Bảo?

-“Vi Tiểu Bảo. Có cái gì không ổn sao?”

Không phải đâu! Thật đúng là gọi Vi Tiểu Bảo.

-“Nghe tốt lắm chứ? Bảo nhi tỷ tỷ” Bốn phía đột nhiên một mảnh quý dị tĩnh mặc, ta nhìn thấy trên trán của Hiên Viên Ảnh nổi lên gân xanh, ai da, người ta xoay chuyển cũng thực nhanh a. Có tất yếu phải phản ánh nhanh như vậy sao. Chẳng lẽ các người cũng xem qua Lộc Đình Kỳ? Ta lấy ánh mắt hỏi Hiên Viên Ảnh. Đám người hóa thạch này làm sao vậy?

-“Khụ! Mịch nhi, Tiểu Bảo là nam nhân” Nam nhân sao? Ta lại nhìn về phía hắn, nhưng là ta rõ ràng cảm nhận được từ trường đồng tính a. Ta lung lay đầu có chút mê hoặc.

-“A, Người thật đáng yêu, Mịch nhi muối muối, người là người đầu tiên thấy rõ bản chất của ta a.” Cảm giác chính mình bay lên trời, nguyên lai Vi Tiểu Bảo ôm ta quay quay a. Lần này đến lượt ta rút gân, đập đập khuôn ngực rắn chắc, là một nam nhân hàng thật giá thật. Dừng lại đến cảm mặt ta –“Bảo nhi tỷ tỷ, thật dễ nghe a! Đến gọi lại một tiếng, gọi lại một tiếng. Rốt cuộc có người hiểu ta, Ta chính là một linh hồn nữ nhi hàng thật giá thật sống trong một thân thể nam nhân. Mịch nhi muối muối, người thật sự rất đáng yêu!”

Não ta xuất hiện hai chữ -biến thái. Nâng lên nắm tay “Phanh” một tiếng, mỹ nhân lập tức biến thành tiện cầu. Cẩn thận một chút, bốn tiểu thư chính là Taekwondo đai đen ba đẳng, dám ăn đầu hủ của ta.

“phanh” lại một tiếng nổ, “Bảo nhi tỷ tỷ” bay đi ra ngoài. Ai nha! Độc ác như vậy! Chỉ thấy Hiên Viên Ảnh sắc mặt hắng giọng đi hướng ta, ôn nhu hôn hai má ta. Bảo hộ cùng giữ lấy đem ta ôm vào trong ngực. Trên mặt biểu hiện không thích –“Đám binh nữ nhân của bốn vương, người muốn chết”

Đã thấy hắn như không có việc gì tự đứng lên! Trên mặt cười sáng lạn –“Muội muội, bên trong thỉnh” Dứt lời chuyển hướng Hiên Viên Ảnh thấp giọng nói –“Người liền như vậy đối đãi ca ca?” Ca ca?

-“A Phúc, mang đồ ăn lên”

-“Là” Là chương quây lần trước.

-“Muội muội, đây là đặc sản của chúng ta –túy tôm. Tôm sống trên Kim sơn, lấy rượu dê trực tiếp chưng chế, hương vị ngon vô cùng”

Ta cười đáp, ăn đồ ăn trước mặt nhưng đối túy tôm kia lại không động thủ.

-“Muội muội không thích ăn tôm?” Vi Tiểu Bảo đội cái “kính râm” rất không xứng hỏi.

-“Tiểu thư thực thích ăn tôm, chính là không thích phiền toái mà thôi” Tiểu Lục chủ động vì hắn giải thích. Ánh mắt của Tiểu Bảo lớn tựa chuông đồng. Miệng run rẩy nhìn Hiên Viên Ảnh bóc một con tôm mập sau đó chấm tương đưa đến bên môi ta. Ta nhu thuận mở miệng ra.

-“Ăn, thực ngon” Ta sợ hãi than. Thật sự là ngon, tâm tình cực tốt.

-“Bảo nhi tỷ tỷ...”

-“Người bảo ta cái gì?” Vi Tiểu Bảo trong mắt lóe kích động.

-“Bảo nhi tỷ tỷ a! túy tôm này thật ngon a!”

-“Thật vậy chẳng? Muội muội về sau thường đến, chỉ cần muội muội chịu đến, một văn tiền tỷ tỷ cũng không thu.”

-“Được a...” Lời nói còn chưa xong, Hiên Viên Ảnh liền vội vàng lôi kéo ta đi –“Chúng ta nên hồi phủ” Hiên Viên Ảnh có loại dự cảm không tốt, tốt nhất không cần cho bọn họ gặp lại.

-“Muội muội về sau thường đến a...”

-“Ta sẽ đến!”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thái Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tiền Tấu

Thất vương phủ

-“Cư nhiên ngay cả kẻ điên cũng đều thích nàng... vì cái gì” Hiên Viên Ảnh cảm mặt ta thấp ngậm.

-“Ta không thích người khác thích nàng, nàng có ta là đủ rồi.”

Nhìn thấy biểu tình tựa đùa nhỏ bị tranh mất kẹo, ta nhịn không được cười ra tiếng. aaaa! Hắn lại ăn dấm chua.

-“Nàng còn cười bốn vương?”

-“Ta không có!”

Phủ nhận là thừa nhận đó!

-“Nàng có”

-“Không có!”

-“Có”

-“Được rồi, chính là có! Thế nào?”

Đột nhiên bị ta hôn, Lại nhìn thấy người nào đó có biểu tình đặc ý.

Dám trộm hôn nên cho hấn hôn lại nha.

-“Khụ! Vương gia!”

Có người đến đây, đáng tiếc xe đã không kịp phanh lại. Mặc hấn chờ hôn xong đã.

Người nào đó một bên dừng lại cho ta hít thở, một bên mặt không hồng không sưng nhìn về phía Lỗi thúc. Xem ra ta quả thực rất yếu, thể tích phổi không thể bằng người nào đó thôi. Chỉ có thể đem mặt chon tại trong ngực Hiên Viên Ảnh thở gấp, hấn, thật sự không có mặt mũi gặp người. Cự nhiên ngay tại mặt người khác biểu diễn, cho dù hiện đại cũng không có mở như vậy a.

-“Luu ma ma của cảm tử trang mang xiêm y của tiểu thư đến đây.”

-“Biết! Trước làm cho bà ta chờ!”

Đại sảnh.

-“Thảo dân thỉnh an Vương gia, vương phi nương nương”

-“Đứng dậy đi”

-“Bây giờ đã đến, thảo dân mang xiêm y vương phi đặt may đến. Dựa theo yêu cầu của vương phi tổng cộng có mười hai màu, hai mươi tư bộ. Thỉnh vương gia, vương phi xem”

-“Ân! Người theo lỗi thúc đến phòng thu chi lấy bạc đi”

-“Thảo dân tuân mệnh”

-“Lại nói tiếp, bốn vương còn chưa thấy nàng mặc nữ trang. Tuyển một bộ đồ mặc cho bốn vương nhìn xem”

Ta hoàn toàn không có phản ứng. Hiên Viên Ảnh buồn bực nhìn người trong lòng không hề động tĩnh. Người nào đó đã sớm thở đều đều, hai mắt khẽ nhắm ngủ say, bởi vì bị hôn thiếu dưỡng khí?

-“Sâu ngủ này!”

Ngày mai xem sâu ngủ của bốn vương mặc bộ nào, ân, bộ màu hồng này, tựa như cá tính của nàng – Dám yêu dám hận. Ngày mai chính là ngày đại hôn của thái tử phải cùng mọi người gặp mặt. Không biết nữ nhân của hấn sẽ làm ra chuyện gì đến, không biết sao trong lòng hấn lại có ả ả chờ mong.

Như là sợ thiên hạ thiếu loạn.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Xuất Phát

- “Mịch nhi, Mịch nhi, rời giường” Hiên Viên Ảnh buồn cười nhìn thấy Kim đại tiểu thư lau nước miếng tiếp tục xoay người ngủ. Hơn nữa người đang ngủ còn mân mê cái miệng nhỏ nhắn tỏ vẻ bất mãn. – “Lười nha đầu, mau đứng lên, hôm nay không có thời gian cho nàng ngủ”

-“Ân...con muỗi kia, có làm hay không a! đã sắp đến mùa đông, lại đến ông ông, cẩn thận ta lấy mạng nhỏ của ngươi”

Trăm ngàn không muốn nâng tay lên quơ quơ -“Làm bốn tiểu thư phát hỏa ta sẽ cho ngươi nếm thử một chút lợi hại của mười ngón tay.”

Mười ngón tay? Hiên Viên Ảnh đưa lỗ tai qua, ôn nhu nói -“Nếu tiếp tục không đứng dậy, vì phu sẽ lấy gia pháp hầu hạ nha”

Gia pháp hầu hạ? A! Không thể, Mịch nhi phản xạ đứng dậy. Kết quả vừa lúc đánh vào đôi môi Hiên Viên Ảnh đang tính dùng gia pháp hầu hạ. Hiên Viên Ảnh cười đắc ý -“Đã chậm”

-“Ngươi làm gì vậy! Ngươi ta còn không có đánh răng” Nữ chủ buồn bực.

-“Bốn vương không đề ý”

Hôn mê.

-“Nhưng là bốn tiểu thư phi thường đề ý. Sớm như vậy gọi ta làm chi?”Ta nhắm mắt lại tùy ý Hiên Viên Ảnh giúp ta mặc đồ cổ trang. Như thế nào lâu như vậy, nghi hoặc mở mắt. Trong gương chiếu ra một nữ tử mặc một bộ xiêm y màu thạch lựu, một mái tóc phi bay, trong mắt tràn đầy buồn ngủ, hai má hồng hồng.

Hiên Viên Ảnh sau lưng ôm lấy ta, ta cười cười, lần đầu tiên mặc nữ trang a. Nhìn bộ dáng tròn mắt há hốc mồm của hắn, xem ra thực thích hợp.

-“Hôm nay là Thái tử đại hôn”

-“Ân!”

-“giờ tỷ chúng ta phải tiến cung tham dự”

-“Ta cũng phải đi?”

-“Đó là tự nhiên, nàng là Thất vương phi a”

Làm cái gì a, phải tiến cung? Kia không phải là phải quỳ đến quỳ đi sao?

-“Ta không đi, ngươi chính mình đi là được rồi, ta đối yến hội này không có hứng thú”Một đám người tại nơi đây già đến già đi, thoải phòng cho nhau.

-“Chỉ sợ không được, không nói đến thái tử là ca ca đồng mẫu của ta. Phụ hoàng cũng đã sớm có thánh chỉ, nàng Thất vương phi này không thể không đến”

Buồn bực, chẳng lẽ ta liền nổi danh như vậy, ngay cả hoàng đế cũng muốn gặp ta? Ta bắt đầu cởi quần áo.

-“Làm cái gì?” Hiên Viên Ảnh hỏi.

-“Không phải chàng muốn ta đi gặp cha chàng sao?” Cho dù ta thế nào cũng không thể kháng chi -“Ta muốn đổi kiện quần áo”

-“Nhưng cái này chính là bốn vương tâm ý lựa chọn, nàng không thích?”

Vương gia đại nhân của ta, ngươi thật đúng là thiên hạ vô địch ngây thơ a. Ngươi ta kết hôn ta lại mặc bộ đồ màu đỏ đi cùng ngươi ta thương gió đầu sao? Ta dám khẳng định trong đầu hắn không suy nghĩ chuyện này. Tìm trong tủ quần áo chọn một bộ váy màu xanh nhạt, lộ ra một cổ thanh đạm thông dong, ống tay áo rộng thùng thình cùng gấu quần có thêu hoa sen, đơn giản lại không mất trang trọng.

Nhìn thấy Mịch nhi mặc quần áo màu lục, hai mắt sáng như sao, tóc đen như mực, tựa như tiên tử. Hiên Viên Ảnh bất đắc dĩ nghĩ—hiện tại mới cảm thấy không dẫn người chú ý sao? Thật muốn nói cho nàng biết này hoàn toàn không quan trọng. Bởi vì mặc như vậy cũng đồng dạng mê người không có thuốc cứu.

-“Thế nào?” Ta mỉm cười nhìn vị hôn phu của ta.

-“Mọi màu sắc trong thiên hạ đều vì nàng tồn tại”

Hắn lấy ra một cái hộp gỗ tinh xảo cho ta, ta tiếp nhận vừa mở thấy bên trong có một đôi hoa tai được làm khéo léo tinh xảo, bên dưới có hai chiếc chuông nhỏ. Giảm ba phần man khí, thêm một phần đặc biệt.

-“Chàng.”Ta cười xem hắn.

Người nam nào đó giả ho.

-“Nàng không thích sao? Bốn vương gọi ngươi tùy tiện làm một bộ”Tâm khẩu không đồng nhất.

-“Nàng mau đeo lên”

-“Ai! Không đeo, dù sao cũng là tùy tiện làm”

Xem vẻ mặt của hắn thật buồn cười.

-“Mau đeo lên”

-“Không đeo”

-“Đeo”

-“Không đeo”

-“Đeo”

-“Ngô...”

Vì cái gì?

Vì cái gì mỗi lần khắc khẩu đều chấm dứt bằng một nụ hôn?

“hồ” Ta há miệng suyền khí. Người nào đó bá đạo tại tai ta thôi khí –“Đeo lên đi, ta nghĩ xem”

Tiếng nói bá đạo lại ôn nhu tựa như mạng theo ma lực làm cho ta ngoan ngoãn làm theo.

-“Lần sau nếu tiếp tục không nghe lời, cũng đừng trách bản vương vô tình. Lấy gia pháp xử trí, hôn đến khi nàng tay chân nhũn ra”

Thật là tiểu nhân đắc chí. Ta làm bộ muốn tháo xuống.

-“Không chuẩn” Đột nhiên trước mắt ta có một khuôn mặt tuần tú phóng đại.

Lại tới nữa.

Hôn liền hôn, ai sợ ai!

Hít thật sâu, bản tiểu thư muốn xem xem tay chân nhũn ra chính là ai?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tiến Cung

- “Tiểu thư, rời giường. Hôm nay tiểu thư phải tiến cung. Vương gia vừa nói cho Tiểu Lục phải sớm gọi tiểu thư dậy thay quần áo. Aaa” ta che lỗ tai –“Người là ai? Như thế nào tại trong phòng của tiểu thư ta?”

Tiểu Lục này đúng là càng ngày càng dần mà, ta chẳng qua thay một bộ nữ trang, hóa trang một chút thôi, có tất yếu khoa trương như vậy không? Làm như ta trước kia nhìn thấy liền chịu không nổi.

-“Người nói ta là ai?”

-“A...Người là...”Ánh mắt chần chừ –“Người là tiểu thư? Trời, người là tiểu thư”

Biểu tình ngốc lảng tại chỗ, vẻ mặt không dám tin. Ta đi đến, cho nàng một bàn tay –“Có đau không? Thật có lỗi người không phải nằm mơ, ta chính là tiểu thư nhà người”

Tiểu Lục ngây ngốc cười –“Thật sự, thật là tiểu thư, nhưng tiểu thư như vậy thật giống tiên nữ trong tranh a”

-“Tiên cái đầu người. Nhanh lên đến chải đầu, chính mình chải đầu thật là mệt chết đi” Cánh tay mỗi nhừ.

-“Mau tốt lắm, tiểu thư đừng động”

Ta có thể không động sao. Nha đầu kia động đầu ta sắp một canh giờ, đầu cũng càng ngày càng nặng, ta sắp buồn ngủ.

-“Tốt lắm, xong rồi”

-“Tốt lắm” Ta mở to mắt, ai da, má ơi. Khó trách đầu nặng như vậy, tram cái đầy đầu. còn tại giữa mi tâm ta có một bông hoa to. Ta vừa thấy liền muốn lấy xuống

-“Tiểu thư, người làm gì nha. Mau dừng lại”

Àn, quả nhiên thoải mái nhiều. Còn có bông hoa giữa mi tâm, thật chói mắt, lấy xuống.

-“Tiểu thư, người là đi hôn yến của thái tử điện hạ, như thế nào có thể như vậy, người khác sẽ chê cười vương gia”

-“Vâng, biết” Ta lại lấy lại trang sức cài lên đầu –“Như thế này được chưa?”

-“Còn có bông hoa giữa mi tâm...” Vưng, ta mới không nghĩ đeo cái thứ vàng vàng xán xán kia. Nhìn thấy Tiểu Lục một bộ biểu tình không đạt được mục đích quyết không bỏ qua, ta nhận mệnh cầm lấy bút vẽ tại mi tâm một đóa lạc anh phi sắc.

-“Được rồi chứ?” Chỉ thấy Tiểu Lục ngơ ngác gật đầu, làm sao vậy? Ta còn thấy rất được a”

-“Không xem được?”

Tiểu Lục lung lay đầu –“Rất đẹp”

-“Nương nương, chần chờ liên không còn kịp rồi” Ngoài cửa truyền đến tiếng Kinh Dao thúc giục –“Đến đây, đến đây”

Tiểu lục giương giọng trả lời.

-“Đi thôi”

-“Nương nương...” Lại là một người có biểu tình lẳng ngốc.

-“Làm sao vậy?”

-“Không có, chính là chưa thấy nương nương mặc qua loại này”

Ta vưng, ta vốn chính là nữ a!

Này này này, cũng rất khoa trương đi! Cái gì kêu hương xe bảo mã, hôm nay tính là tận mắt chứng kiến. Có tất yếu dùng tám con ngựa đến kéo xe sao? Hơn nữa tất cả đều là bạch mã.

Ngồi trên xe ngựa lung lay lắc lắc xuất phát.

-“Mịch nhi, tỉnh tỉnh, chúng ta đến” Là thanh âm của Hiên Viên Ảnh. Ta theo bản năng làm nũng –“Ngô ta còn muốn ngủ” Hiên Viên Ảnh bắt đầu lay đầu, không nhẫn tâm đánh thức ta.

Cảm giác thân mình nhẹ lên, ta bị hương vị quen thuộc của Hiên Viên Ảnh vây quanh, lắng nghe nhịp tim hữu lực mà có tiết tấu vang lên, ta chon tạy trước ngực hân an tâm ngủ say.

-“Thất ca... Thực chính là người! Ta còn tưởng rằng ta nhìn lầm. Ngày ấy tại Phi Tiên lâu...Nga! Đúng rồi, thất tẩu đâu? Như thế nào cũng không cùng huynh đến? Ta nghe nói phụ hoàng đặc biệt ha chi...”

-“Nàng có đến” Hiên Viên Ảnh than ái, như thế nào gần nhất liền hay gặp được tiểu đệ tính tình tử nhỏ liền cổ quái —Bát vương Hiên Viên Liễu. Liễu đệ này trời sinh một bộ tuấn tú, cũng là trời sinh một bộ miệng rộng a.

-“Đến đây, tại nơi đây?” Hiên Viên Liễu thông suốt nhìn tìm. Không có a! Vân Dật hảo tâm chỉ chỉ trong ngực Hiên Viên Ảnh.

-“Thất tẩu không thoải mái sao? Ta lập tức đi gọi ngự y!”

-“Không cần, chỉ là đang ngủ thôi” Hiên Viên Ảnh lạnh lùng nói. Nói xong xoay người đi, lưu lại Hiên Viên Liễu một mình ngây ngốc tại chỗ.

-“Liễu Ngôn, Thất ca của ta vừa nói cái gì?” Hiên Viên Liễu lấy tay nâng cằm.

-“Bẩm chủ tử, Thất vương gia nói “ không cần, chỉ là đang ngủ thôi””

-“Thôi?” Hiên Viên Liễu lại lần nữa muốn rút cằm.

-“Liễu Ngôn, bốn vương có loại dự cảm không hay, nếu Thất tẩu chính là nữ tử đại náo Phi Tiên lâu? Lấy tính cách của Thất ca, nếu biết ta đem chuyện này nói cho phụ hoàng, mẫu hậu...”

Không đến thời gian một nén hương, trong hoàng cung nơi nơi huyền ảo ồn ào, Chiến thần Thất vương gia ôm Thất vương phi ngủ say tới tham gia nghi thức đại hôn của thái tử.

Xem ra Thất vương tổng kết tính cách của Hiên Viên Liễu thực khách quan —trời sinh một bộ miệng rộng.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tứ kiếm (ban thưởng kiếm)

Cảm giác vừa tỉnh lại, mặt trời đã sớm về tây, không thể không bội phục chính mình ngủ thật giỏi. Trợn mắt liền thấy Hiên Viên Ảnh ôn nhu cười. Không có chuyện gì liền cười như vậy, làm hại ta một trận tim đập nhanh.

-“Vương phi của ta, phụ hoàng đang chờ gấp nàng, chúng ta đi thôi”

-“Cái gì, người nói hoàng đế chờ gấp ta, người vì sao không gọi tỉnh ta” Nam nhân này cũng thật sự là.

-“Có cái gì quan hệ, khiến cho lão nhân kia chờ đi”

Vụng, nam nhân này thật là sống lâu lắm a.

-“Đi nhanh đi”

Ngoài đại điện.

-“Nói thật ta có một chút khăn trương”

-“Có cái gì khăn trương, chính là một lão nhân mà thôi”

Ta vụng, lão nhân này là hoàng đế a.

-“Truyền Thất vương gia, Thất vương phi vào điện”

Đến đây, đến đây.

-“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng”

-“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng”

-“Đứng lên nói chuyện. Nâng đầu lên, cho trẫm nhìn xem là người như thế nào có thể làm cho đứa con kiệt ngạo bất tuân của trẫm thu thu phục phục”.

Ta chậm rãi nâng đầu lên, đoán ta thấy cái gì? Một Hiên Viên Ảnh tuổi trung niên. Ta suýt chút nữa nhịn không được, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

-“Ân, cũng là một giai nhân thanh tú”

Nghe ngữ khí này tựa như đối diện mạo của ta không hài lòng.

-“So với trong tưởng tượng của phụ hoàng không giống?”

-“Đúng vậy, trẫm nghe Liễu nhi nói lão Thất đem người sùng lên tận trời, cho nên...” Nghĩ đến ta là tuyệt thế mỹ nữ vô địch thiên địa?

-“A a, nhi thần nghĩ thấy mình hoàn hảo. Bộ dáng rất xinh đẹp không chắc đã là phúc khí, Mịch nhi nghĩ như vậy là tốt rồi! Dù sao từ xưa đến nay hồng nhan đa phần bạc mệnh”

-“Được một cái hồng nhan bạc mệnh. Trẫm hiện tại đã có chút hiểu được.” Có mấy nữ nhân có thể có loại giải thích này đâu. Hoàng đế cười thầm trong lòng —“Nhưng nam nhân cũng không cho là vậy” Nhìn người như thế nào đáp.

-“Có lẽ đi” Ta cười không nói.

-“Liền như vậy?” Hoàng đế nhìn ta chờ ta nói tiếp.

-“Quê quán của nhi thần có một vị thánh nhân nói qua —thực sắc tính cũng (ta không hiểu). Trên thế giới này nam nhân hình hình sắc sắc vô luận là cao

cao tại thượng hay là dân chúng bình thường kì thật đều phân làm hai loại.”

-“Nga! Loại nào?” Hoàng đế vuốt chòm râu, hưng trí nhìn ta.

-“Một loại là háo sắc, một loại còn lại là..thập phần háo sắc.”

-“Ha ha ha ha! Được một cái vương phi! Ha ha ha ha” Hoàng đế ngửa mặt lên trời cuồng tiếu. Hai phụ tử này thật giống nhau a, ta nói có buồn cười vậy sao? Đây chính là nói thật a.

-“Kia hoàng nhi của trẫm thuộc loại nào? Thứ nhất hay thứ hai?”

-“Phụ hoàng!” Hiên Viên Ảnh thanh âm không vui vang lên. Cả người đều là khó chịu.

-“Tốt lắm, tốt lắm. Trẫm không hỏi. Hỏi tiếp lão Thất đều muốn đem trẫm ăn.”

-“Tiểu đức tử”

-“Có nô tài”

-“Đem lễ vật mang lên”

Vị công công tên Tiểu đức tử lập tức mang lên một hộp gấm sang quý.

-“Tiểu Thất!”

Gọi ta sao? Đối ta gạt đầu ý bảo —“Ngươi lên đây, mở nó”

Ta tiến lên nhẹ nhàng mở ra, chỉ cảm thấy tinh quang chợt lóe. Tập trung nhìn vào ta thấy đó là một thanh kiếm. Chuẩn xác mà nói là một thanh kiếm thanh tú, đây là lễ vật? Ta khó hiểu nhìn hoàng đế.

-“Bích lưu quang kiếm này cùng Thừa ảnh giết địch vô số của Ảnh nhi vốn là một đôi, một đôi kiếm này đại biểu địa vị vô cùng tôn quý. Hiện tại liền ban cho ngươi đi.”

-“Tạ phụ hoàng ân điển” thanh kiếm này cư nhiên đại biểu thân phận vô cùng tôn quý? Ta tò mò vươn tay ra sờ thử.

“tê” cư nhiên bị nó cắt qua ngón tay, máu rơi vào thân kiếm.

-“Lưu quang nhận chủ” Một vị thái giám kinh hô.

Chỉ thấy máu ta tại thân kiếm lưu chuyển một hồi, cuối cùng tơ máu rơi vào đồ văn (họa tiết) hình phượng tản ra ánh sáng màu lam, không hổ là lưu quang. Cầm lên thanh kiếm, ta phát hiện nó nhẹ tựa như tơ, nhìn không được cảm thanh kiếm hươu hươu vài đường. Thẳng đến thấy hoàng đế trợn mắt há hốc mồm ta mới dừng lại.

-“Thiên ý! Thiên ý! Xem ra, nó nên thuộc tiểu Thất a. ha ha ha ha! Long tâm đại duyệt.

Từ phụ (cha hiền) nhìn hai chúng ta —“Qua bảy ngày sau là hôn kì của các ngươi, phụ hoàng mong muốn các ngươi cả đời đều ân ái như hiện tại, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.”

Trong lòng ta vừa động, giờ phút này hẳn chính là một người phụ thân bình thường nhất. Có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, đây là một lời chúc phúc của một vị phụ thân a.

-“Cả đời?” Ta cảm giác ánh mắt của Ảnh gắt gao nhìn ta.

-“Không, đời đời kiếp kiếp”

-“Đời đời kiếp kiếp” Ta cười khê gạt đầu.

Liền như vậy nói ra lời hứa của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nữ nhi của tể tướng

- “Tiểu Thất cứ nghỉ ngơi a! Trẫm còn có chuyện muốn bàn với Ảnh nhi”

Cái gì nghỉ ngơi a, không phải là bảo ta đi ra ngoài sao?

-“Tiểu thư, người đi ra! Hoàng thượng bộ đáng ra sao? Hung dữ không...” Tiểu Lục hưng phấn hỏi.

-“Hoàn hảo! Cũng không giống trong tưởng tượng...”Chúng ta liền đứng ở cửa Thiên cực điện bàn luận diện mạo của hoàng đế. A a! Chính mình cũng cảm thấy có chút vô địch.

-“Người nào ở nơi này ồn ào...”Một thanh âm uy nghiêm sau lưng chúng ta truyền đến, ta điều chỉnh điệu bộ của mình, chậm rãi xoay người lại. Lại là một dễ nhìn. Thiết! Nếu ba tháng trước ta còn kinh diễm một chút, hiện tại? Ngượng ngùng bốn tiểu thư đã miễn dịch. Nói sau, hắn còn có thể tốt hơn Hiên Viên Ảnh? Ta nhìn thoáng qua, xoay người tiếp tục cùng Tiểu Lục bắt quai. Đã thấy Kinh Dao cùng Vân Dật quý xuống –“Lục vương gia!”

-“Đứng lên đi! Mấy cái tục lễ này không cần cũng thế” Người này cũng có chút ý tứ, ta xoay người lại liếc nhìn. Lục vương? Ca ca của Hiên Viên Ảnh?

-“Thất đệ đâu?”

-“Vương gia còn trong điện cùng hoàng thượng nghị sự” Vân Dật cố chấp quỳ trên mặt đất trả lời.

-“Lục vương gia không phải bảo người đứng lên sao? Còn quỳ làm chi, như thế nào không cho mặt mũi” Ta lấy một tay kéo Vân Dật đứng lên. Vị Lục vương gia kia cười nói –“Vị này là...”

-“Ta gọi là Kim Mịch Nhi. Còn người” Chỉ thấy hắn lại ngậy ra một trận, lần này thế nhưng cười ra tiếng.

-“Người cười cái gì?” Một đám người nhà này bị lời nói của ta điểm trúng huyệt cười?

-“Cười cô nương thực ngay thẳng” Ta xem thường một cái, ngay thẳng có gì buồn cười.

Kinh Dao lại đổi ta xem thường, tại bên tai ta nghiêng răng nói nhỏ -“Chú tử, không có nữ nhân nào lần đầu gặp mặt liền trực tiếp hỏi tên nam nhân” Như vậy sao? Nga aaa.

-“Bốn vương tên là Hiên Viên Tiến, cô nương chính là thê tử chưa quá môn của Thất đệ sao?” Thê tử? Ta lung lay đầu. Không đúng, lại gật đầu.

-“Kia cùng bốn vương đi một chuyến đi! Hoàng hậu nương nương muốn gặp người.”

Hắc, nghe ngữ khí này, hoàng hậu muốn gặp ta, ta liền không thể không gặp?

-“Đi thôi!” Một bộ đương nhiên nói với ta.

Còn giống như là thật sự. Vì thế ta ngoan ngoãn đi theo người lạ.

Tất cả trước mắt làm ta lại không thể không cảm thán a, ta thật là nông dân.

-“Này này này này cũng rất khoa trương đi”

Đầy trời lụa trắng, mang theo một chút mùi thơm đánh lại. đèn lồng màu trắng hai bên có bàn yến hội. Mặt trên trái khăn trải bàn màu trắng. Nơi nơi đều là một mảnh màu trắng thuần khiết. Đi theo thảm màu trắng đến, trên cầu thang có trạm họa tiết hình thú, trên chân nâng một viên dạ minh châu lớn nhỏ giờ phút này tỏa ra hào quang nhả nhận chiếu sáng cả đại điện.

-“Đệ muội. . . đi thôi, nương nương ở bên trong.” Theo ánh mắt hần nhìn lại, ta thấy loáng thoáng một vị phụ nhân mặc một thân hoàng bào. Bên trái có một vị nữ tử một thân nguyệt nha, bên phải có một vị nam tử áo trắng đứng ở trong gió. Ta chậm rãi đi đến phía trên đại điện.

Ta không thể phủ nhận đây là một vị mỹ nữ vô cùng cao quý. Không hổ là mẫu thân của Hiên Viên Ảnh, hoàng hậu cao cao tại thượng. Ta cảm giác thấy nàng cũng dùng ánh mắt nhìn ta, ta nâng đầu lên nghênh diện. Sóng mắt chạm nhau, ta không khỏi cười khổ. Hiên nhiên, nàng cũng không thích ta.

-“Người chính là Mịch Nhi sao? Ta nghe Thất đệ nhắc qua người, ta là đại ca của hần, hiện tại cũng là đại ca của người.” Là nam tử mặc áo trắng, hần nói là đại ca của Ảnh, vậy thì hần hôm nay chính là nam diễn viên chính —Thái tử! Ta vững, hoàn toàn chính là một nam hài sáng lạn như ánh mặt trời mà thôi. Nếu tại hiện đại, ta có thể tưởng tượng hình dáng hần đứng dưới ánh mặt trời đánh bóng rõ đỏ mồ hôi như mưa. Mà một nam tử như thế lại là thái tử, thế nhưng chính là hoàng đế tương lai của quốc gia này.

-“Tập nhi”

-“Mẫu hậu. Người làm chi để Thất đệ muội quỳ mãi như vậy, nếu là Thất đệ nhìn thấy khẳng định sẽ đau lòng.” Đứng vậy, đứng vậy! Trong lòng ta không ngừng gật đầu.

-“Di nương, đại biểu ca nói đúng, nhỏ bé như Kim tiểu thư như vậy để ai nhìn thấy cũng đều đau lòng, nếu để Thất biểu ca nhìn thấy khẳng định sẽ trách ngài.” Ngữ điệu mềm mại, không khỏi làm ta nhìn lên. Thân hình nhỏ bé chính là dùng hình dung nàng ta đi! Một thân nguyệt nha quần áo, lộ nửa bộ ngực sữa, mái tóc dài chải nghiêng lộ ra một chiếc cổ nhu nhược, khuôn mặt mỹ miều, ôn nhu, cười khẽ lại không mất đi trang trọng khuê tú. Ngay cả một vị

nữ tử như ta cũng bị hấp dẫn. Kỳ quái chính là, rõ ràng ta nói lời hay, nhưng ta lại cảm giác được mỗi tế bào của nàng ta không tự giác được thả ra địch ý. Tự như ta là kẻ địch của toàn thiên hạ, chính là ta không tự biết?

-“Làm khó Nga nhi còn muốn vì nàng nói chuyện. Lại nói tiếp, ngươi cũng nên gọi nàng một tiếng tỷ tỷ.” Hoàng hậu về mặt hiền ác, nhưu mày nhìn ta-“Đứng lên đi”

-“Tỷ tỷ mau đứng lên đi” Nguyệt nha nữ tử tiến lên muốn phù ta.

-“Tạ nương nương ân điển”

Sau đó ta quay hướng Hiên Viên Táp nhẹ chào.

-“Ngươi cũng biết muội muội này là ai?” Hoàng hậu nhìn ta. Ta cười khề lung lay đầu.

-“Hừ!” Hiển nhiên hoàng hậu đối câu trả lời của ta không vừa lòng.

-“Ngươi nghe rõ cho bốn cung, đây là thân chất nữ của bốn cung, viên ngọc minh châu trên tay của đương triều Tể tướng Ngự Nguyên. Về sau ngươi nếu dám khi dễ nàng...”

-“Cô mẫu, xem ngài nói được, tỷ tỷ như thế nào sẽ khi dễ ta. Ta khi dễ nàng mới đúng.” Nói xong cười khanh khách –“Ta nói đùa đó. Ta vừa mới thấy bạch mai trong rừng đều đã nở, tỷ tỷ, hai tỷ muội chúng ta không ngại thì đi mai lâm dạo chơi, di nương có lời muốn cùng đại biểu ca nói”

Ta không tiếng động gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Độc Chiếm Thần Thoại

Điều tri không phải tuyết, vì có ám hương đến. (cái này không hiểu, để nguyên gốc)

Hiện tại ta xem như thực tiễn lĩnh ngộ ý cảnh này, xa xa một mảnh màu trắng của tuyết, cạnh đó là mai lâm sao? Gió nhẹ quét vào mặt, từng trận mùi thơm ngát xông vào mũi. Cảm giác một trận khinh hàn, mùa thu tại Đông Phương quốc này thật ngắn ngủi.

-“Tú Nga, như thế nào mới đến a! Chờ ngươi đã lâu.”

-“Vị này chính là “tỷ tỷ” tương lai của ngươi sao?” Tuyết đối là ánh mắt khinh thường.

-“Ta thật đúng là nghĩ lớn lên tuyết sắc vô song, hiện tại xem ra...” Đem ta nhìn một hồi từ đầu đến chân –“Cũng không thể nào thôi”

-“Phú Nguyệt, không thể hồ ngôn! Tỷ tỷ không cần để ý, Phú Nguyệt là thiên kim của Trầm thượng thư, cũng là tài nữ nổi danh Đông Phương quốc chúng ta, cảm kì thi họa không thứ không thông, nhưng tính tình không quá tốt”

Ta cười cười, nguyên lai chỗ này có người chờ tan ha. Muốn thay thế hoàng hậu làm ta khó coi sao? Chính là nghe hai chữ “tỷ tỷ” từ miệng các nàng còn có chút khách khí.

-“Cảnh đẹp như thế, không bằng Tú Nga đàn một khúc, coi như cáp tỷ tỷ bồi tội.” Cũng không chờ ta gật đầu liền bắt đầu ngồi xuống bắt đầu đàn.

Đó là một thủ khúc ta chưa bao giờ nghe, nghe du dương, mờ ảo, pháp phòng, như thật như giả. Nghĩ đến đây cũng là một danh khúc, chỉ tiếc người đàn tự có vô hạn oán khí, làm khúc nhạc thanh nhã này thất sắc không ít. Trong lúc đang phân tâm, phát giác trong rừng mai có một đạo ánh mắt, có người!

-“Tỷ tỷ thấy khúc nhạc này thế nào?” a! đột nhiên bị tiếng vang lên làm cho ta chút giật mình, nguyên lai không biết khi nào đã đàn xong. Ta đang muốn hư ngôn phu điển.

-“Mịch nhi muội muội, thật chính là ngươi! Vì Tiểu Bảo về mặt kinh hi? Chính là vì sao hấn sẽ xuất hiện trong cung?

-“Ta nói là ngươi, nhưng Bát đệ nói không phải muốn ta đi” Quay đầu hướng nữ thiếu niên bên người, một bộ biểu tình dương dương tự đắc.

-“Thất tẩu” đầu hấn cúi thấp thấp.

-“Làm gì vậy? Nhận không ra người a! tuy nhiên còn không bằng tam ca, nhưng tốt xấu người ta cũng được coi là nữ nam Đông Phương a.”

Này làm ta buồn cười, đoán xem ta thấy ai? Mỹ nam tử ngày ấy ta gặp tại Phi Tiên lâu, khó trách sẽ nhìn thấy hấn quen mắt, hóa ra đệ đệ Hiên Viên Ảnh

a. Lại nói tiếp, diện mạo bọn họ có chút tương tự, chính là một cái có vẻ âm nhu, một cái dương cương mà thôi.

-“Ngươi cư nhiên là Bát vương gia? Kia ngươi là...” Ta nghi hoặc nhìn về phía vị Tiểu Bảo.

-“Aha ha ha ha! Không có sai, ta chính là đại danh鼎鼎, tuấn mỹ như trù, khí vũ hiên ngang, phong độ phiên phiên, quốc thể vô song...” (nghe tên này nổ xong thì phật cũng muốn giết người)

-“Hiên Viên gì?” Ta trực tiếp dứt khoát đánh gãy, liền sợ hấn thao thao bất tuyệt không ngớt.

-“Ôn văn nhân nhả, anh tư hoán phát, một biểu nhân tài...”

-“Chẳng lẽ gọi Hiên Viên Tiểu Bảo?” Nghĩ vậy ta nhìn không được cười ra tiếng –“Nga a a a a! Đây cũng rất kinh ngạc nha! Hiên Viên Tiểu Bảo” lại có vĩ âm (ma âm đúng hơn) ”nga aaa aaa”... Bốn phía im lặng đến quỷ dị.

-“Triệt”

-“A!”

-“Ta gọi là Triệt”

-“Cái gì, ngươi gọi Xả? Nga a a a ! Ngươi thực là Xả! Gọi Vi Tiểu Bảo thì thôi, bây giờ còn gọi Xả, ừc, ngươi thật sự rất Xả. nga a a a” Người này cũng thật vô địch đi.

-“Triệt, Triệt trong suốt. Quản lý tiền tài Đông Phương quốc, Tam vương —Hiên Viên Triệt”Ta đành chỉ cười. Nhìn đồng mau tuyệt mỹ của Hiên Viên Triệt –“Nghe hay lắm! Người cũng như tên...triệt. Ta đoán hoàng thượng lúc ấy nhất định thực yêu mẫu thân Triệt” Hiên Viên Triệt vẻ mặt chán động! Rất nhanh lại thấy thanh âm quát tháo của hấn kêu lên.

-“Lại gọi một tiếng nghe nghe xem! Mịch nhi muội muội nói thật mê người a!” Rạt kì quái, vì cái gì ngay từ đầu đã nghĩ thanh âm của hấn rất dễ nghe! Rõ ràng là quát tháo a!

-“Thanh âm của ngươi cũng không sai a, muốn nghe chính mình gọi a”

-“Thanh âm của muội muội rất dễ nghe, trong suốt như dòng nước. Lại gọi một tiếng đến nghe, nhanh lên, nhanh lên”

-“Thật dễ nghe lắm, Thất tẩu, ta cũng muốn, ta cũng muốn, ta gọi là Hiên Viên Liễu” Một cái còn thôi, đằng này tận một đôi. Có làm hay không!

-“Được a! Hiên Viên Liễu” Ta tại bên tai tiểu tử bà tám kia điên cuồng hét lên! Không biết đại tỷ ta là người có cừu tất báo sao? Còn dám xuất hiện trước mặt ta, quả thực là muốn chết.

-“Tiểu biểu ca, ngươi có khỏe không? Tỷ tỷ ngươi như thế nào làm vậy?” Chỉ thấy Tú Nga bước nhẹ nhàng nhanh chóng đi vào bên cạnh Hiên Viên Liễu –“Không có việc gì đi?”

-“Tú Nga! Ngươi như thế nào ở trong này, Thất tẩu, ngươi đã biết a”

-“Biết cái gì?”

-“Tú Nga cùng Thất ca có hôn ước a”

-“Cái gì? Hôn ước?” Ta có cảm giác tựa sét đánh bên tai.

Hiên Viên Liễu hoảng sợ che miệng, hấn thực sẽ bị Thất ca đánh chết! Ai đến che lại cái miệng của hấn...

-“Tỷ tỷ, về sau chúng ta chính là người một nhà, Tú Nga nếu có cái gì không ổn, còn phiền tỷ tỷ chỉ bảo nhiều.”

-“Người một nhà?”

-“Đúng a! Kỳ thật Tú Nga cùng Thất biểu ca từ nhỏ đã có hôn ước...nhưng là hiện tại, tuy nhiên biểu ca đem vòng tay Minh Phượng cho tỷ tỷ, Tú Nga nhất định chỉ có thể làm Sườn phi hầu hạ biểu ca cùng tỷ tỷ, nhưng là Tú Nga không để ý. Cho dù biểu ca đem cả trái tim để trên người tỷ tỷ, Tú Nga cũng không để ý, chỉ cần có thể ở bên người biểu ca, Tú Nga cái gì cũng không để ý, cái gì cũng không cần.”

Thật là khúc cầu toàn nha! vì đại nha! Cái gì cũng không cần? cái gì cũng không muốn. Người như thế chính là khó hầu hạ a, liền như hoi hấn muốn ăn cái gì, hấn nói tùy tiện. Nhìn về bốn phía, hiển nhiên mọi người không phải không có đồng tình với nàng. Đáng tiếc ngươi không để ý, bốn tiểu thư để ý.

-“Tú Nga thật sự là một nữ tử cái gì cũng không muốn, thật là một nữ tử tốt a! Một khi mọi người đã có hưng trí như vậy, Mịch nhi cũng cả gan hiến một khúc, chỉ mong không chọc khó chịu tai các vị” Ta u nhả ngời xuống, tưởng lấy Thất huyền cầm đến biểu hiện ngươi đa tài đa nghệ sao? Ngượng ngùng, vừa vặn bốn tiểu thư cũng biết. Hồi lâu chưa từng chạm vào đàn, khẽ vuốt thân đàn, thật là gỗ thượng đẳng. Huyền cầm thượng đẳng, lại có mọi người, hôm nay ta muốn gảy khúc minh chí

(Ta không dịch lời bài hát này nha)

-“đề tài mới mẻ không ít, càng từ xưa càng muốn biết.

Thần bí lại có điểm thì mao, vòng trên đường tìm lại tìm

Tượng hé ra thần kỳ xe phiêu, thì không lý nhâm ý toát ra,

Tiền thế chậm rãi bị yết hiểu, ta bang phạt thực đích gấp lại.

Hay không thù bối đích chí là thượng bối tử lưu lại đích kí hào, cái kia có yêu đích nhân tài năng ở kiếp này đem ta tìm được.

Luân hồi rất kỳ diệu, có chút chuyện xưa sẽ không lão.

Hoan nghênh quang lâm ta đích độc chiếm thần thoại,

Ngàn năm phía trước ta là cái kia hấn.

Lúc ấy cùng yêu đích nam nhân cuối cùng khoái hoạt sao chứ?

Đây là chúc vu ta độc chiếm thần thoại,

Làm gì để ý hấn thực hoặc giả.

Trong lòng đích thời gian máy móc thỉnh xuất phát,

Làm hình ảnh đảo chuyển ba!

Ngàn năm trước kia đích phiền não, rõ ràng đô đã vong,

Ta lại liều mạng muốn biết, ta mỗi một lần đích phân nhiều.

Vai diễn phần diễn bản đối chiếu, không có kì hạn đích vi triệu.

Còn có thiệt nhiều đích vấn hào, tự dĩ cùng tự dĩ tán gẫu.

Hay không thù bối đích chí là thượng bối tử lưu lại kí hào,

Cái kia có yêu đích nhân tài năng ở kiếp này đem ta tìm được.

Luân hồi rất kì diệu, có chút chuyện xưa sẽ không lão.

Hoan nghênh quang lâm ta đích độc chiếm thần thoại,

Ngàn năm phía trước ta là cái kia hấn

Lúc ấy cùng yêu đích nam nhân cuối cùng khoái hoạt sao chứ?

Đây là chúc vu ta độc chiếm thần thoại,

Làm gì để ý hấn thực hoặc giả.

Trong lòng đích thời gian máy móc thỉnh xuất phát,

Làm hình ảnh đảo chuyển ba!”

Hát xong, mọi người như trong dự kiến đều cứng lưỡi. Một đám cổ nhân với vài thủ khúc quá lưu hành ấy thật là không bằng. Dùng cổ cầm diễn vài ca khúc nhu tình được lưu hành, nhưng là bốn tiểu thư là người hiện đại có rất nhiều hiểu biết a.

-“Mịch nhi, khúc này, thật sự là...hay lắm” Hiên Viên Triệt về mặt hưng phấn—“Không nghĩ tới lúc hát lên tiếng của muội lại mê người như vậy.”

-“Thật là dễ nghe, Thật tẩu, khúc này là của vị danh nhân nào?” Hiên Viên Liễu hô hỏi. Tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên người ta.

-“Muội muội...” Chỉ thấy hấn còn đang đắm chìm tại thế giới của chính mình bị ta cứng rắn lôi kéo trở về -“Này..”

Không đợi hấn trả lời, ta hảo tâm nói cho hấn.

-“Độc chiếm thần thoại” Bốn phía một trận im lặng, ta rõ ràng nghe thấy hoa mai rơi. Ta cười xem mọi người, ngữ khí không nặng nề.

-“Ta không phải một nữ nhân tốt, tùy tiện, lừa dối, đố kỵ, mấy cái khuyết điểm này đều tại trên người ta. Không bằng Tú Nga không muốn vô cầu, huê chất lan tâm, dung mạo tuyệt sắc, bối cảnh gia thế, ta thực chính là một người không có gì. Kỳ thật ta cũng từng chán chường, tại sao trong thế giới mờ mịt ba ngàn nhọc thủy, tại sao phải độc ẩm nhất biểu Hiên Viên Ảnh này chứ? Nhưng như chư vị chứng kiến, thấy ta một nữ tử bình thường như vậy. Bị một nam nhân coi như châu ngọc yêu thương, che chở. Tuy nhiên ngoài miệng không chịu thừa nhận, nhưng trong tâm ta đã sớm vì hắn là động. Ta nghĩ ngàn năm trước kia ta nhất định là người nào đó của hắn.” Nói xong không khỏi một lòng mềm lại, hóa ra trong lòng ta nghĩ như vậy, chính là ta không chịu thừa nhận a.

-“Tú Nga linh tú thiên hạ như vậy, chẳng lẽ còn lo không tìm thấy người tốt sao? Tương lại ngày nào đó cũng sẽ có người nào đó vì ngươi làm vậy. Ta chỉ có thể nói, ngươi rất đáng giá như vậy” Hai mắt mỉm cười nhìn Tú Nga. Ta mới không cần cùng người đồng hưởng một cái trượng phu ni! Ta lại không bị bệnh, đến lúc đó không bị nữ nhân này hại chết, cũng sẽ bị chính mình tức chết. Uy! khúc cầu toàn? Ngượng ngùng bốn tiểu thư không có từ đó trong từ điển.

-“Tỷ tỷ”

-“Muội muội còn muốn gả cho Hiên Viên Ảnh cũng không phải không thể. Chỉ cần Hiên Viên Ảnh nguyện ý, cho ta một phong hưu thư, đến lúc đó tỷ tỷ sẽ chúc phúc.” Thiết! bốn tiểu thư còn chưa bao giờ thất tình, vừa lúc thử xem. Thiên nhai nơi nào không có cỏ, dễ nhìn nhiều như vậy, ta chậm rãi tìm một cái, nói không chừng còn có thể hồi hiện đại ni!

-“Nếu không...ta chẳng những muốn độc chiếm tình của hắn, độc chiếm thân thể hắn, độc chiếm linh hồn hắn, tiếng cười của hắn, ánh mắt của hắn, khoái hoạt của hắn, thống khổ của hắn, nước mắt của hắn, tim đập của hắn, hô hấp của hắn, còn có tài sản, tất cả của hắn ta – đều – muốn.” Nhìn thấy mọi người ngậm miệng không nói gì, ta nghĩ thấy tương đương có cảm giác thành tựu.

Đúng rồi, độc chiếm thân thể.

Dữ dội may mắn,

Người ta yêu, người yêu ta

Người sắp cùng ta đi cả đời, là cùng một người.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hôn Yến

- “Các ngươi tụ tập nơi này là muốn khi dễ ái thiếp của bốn vương sao chứ?” Lấy ánh mắt nhìn tất cả mọi người, ta phát hiện một đám người vừa cùng ta giễu võ giương oai đều đã tựa như quả bom bị xì hơi.

-“Thất biểu ca”

-“Ai dám khi dễ Mịch nhi muội muội của ta?” Có cái tiểu bạch hoa lệ lệ mở miệng hỏi. Nhìn thấy Hiên Viên Triệt mặc hoàn toàn giống hải tặc mới xuất lộ, lòng ta có vô hạn đồng tình. ai!

-“Ảnh!” Ngọt cười mặc hắn ôm ta vào trong ngực, giương mắt xem hắn như thế nào nghĩ thấy hắn lại càng thêm suất khí. Chẳng lẽ vì có đối thủ cạnh tranh sao? Thật là không thương không hương (không cướp không ngon, không tranh không quý, nghĩ sao cũng được^^) buồn bực a...

-“Ảnh, hắn là ca ngươi a.”

-“Ta biết” Ngờ khí không sao cả.

-“Biết ngươi còn đánh hắn như vậy?”

-“Hắn thích, không tin nàng hỏi hắn.” Chỉ thấy Hiên Viên Triệt gật gật đầu. ông trời nói cho ta a, đây là bệnh tâm thần gì a? (đây là chứng chịu ngược cuồng)

-“Hôn lễ của thái tử muốn bắt đầu, đi thôi”

-“Thái tử là đại ca ngươi a?”

-“Ản” ngờ khí bình thản.

-“Bộ dáng của hắn thật suất a!”

-“Nàng nói bộ đáng ai suất?” Ngừ khí dương cao tám độ.

-“Đại ca nguoi a!” Ta mỉm cười đáp.

-“Nàng lặp lại lần nữa”

-“Bộ đáng của hần thật suất a! thực tựa ánh mặt trời—cảm giác sáng lạn a”

-“Không chuẩn nói nam nhân khác suất” Biểu tình vẻ mặt tức giận, tựa như cái đũa nhỏ.

-“Vì cái gì?” ta cố ý đạu hần.

-“Không có gì cái gì, chính là không chuẩn” Bá đạo.

-“Nhưng là hần thực rất tuần tú a”

-“Lão thất, suất là ý gì?” Triệt đại nhân lại tới nữa.

“phanh” lúc này đây hần thành công đeo một cái kính râm

-“Tính tình của nguoi thực kém a”

-“Ta tính tình kém? Ta...hừ!” lỗ mũi xuất khí, hần quay mặt đi không xem ta. Xú nghiêm mặt đi về phía trước, nhưng la tay ôm ta lại không có một chút ý buông. Xem đi! Tính tình của hần thực kém coi! Nhưng là vì cái gì ta bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc.

-“Được rồi, được rồi! Chẳng tại trong lòng ta là tối suất!” Hay là không để ý tới ta.

-“Hần chính là cho dù có suất nữa cũng không thể nào suất bằng phu quân thân ái của ta a! Ảnh là tối suất!”

-“Chàng quả thực rất suất, siêu cấp suất, suất ngây người, suất từ, cự suất, suất đến thiên hạ vô địch...” (nịnh chân chó kinh khủng)

-“Oa!” Ta hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người, này, này, này thực là đẹp. Bầu trời tối đen được chiếu sáng rọi, cuối cầu thang, phía trước đại điện có một đôi mỹ nhân áo trắng như tuyết.

-“Hóa ra cái này kêu gió thổi tiền mệnh phiêu phiêu cứ...” (ai hiểu không, dịch giùm Kẹo với. ^^) Ta không tự kìm hãm được ní non nói ra.

-“Cái gì?”

-“Không có gì. Hóa ra trong này kết hôn là mặc màu trắng a!”

-“Ân, màu trắng tượng trưng cho thần thánh, thuần khiết, cao quý cùng bảo hộ... Lại xem tên nào? Nàng không phải nói ta là dễ nhìn nhất sao?” (hô hô, Ảnh ca ghen đáng yêu ghê)

-“Ai da, ta chính là đơn gian ngắm nhìn thôi.” Lung lay vòng tay trên cổ tay —“Ta đều đã bị chàng trói lại còn có thể thế nào”

-“Ân! Thì phải nói là nếu không bị bốn vương trói lại, nàng sẽ nghĩ tên kia thế nào?”

-“Không phải lặp! Nguoi người này, như thế nào nghĩ vậy a!” Hết chỗ nói.

-“Ta?...” Vẻ mặt hăng giọng cuồng văng lại giúp ta gấp đồ ăn. Tiếp thu ánh mắt người bên ngoài làm ta thật sự dở khóc dở cười. Thời điểm sinh khí cũng không buông tay, lúc tức giận cũng không quên gấp đồ ăn cho ta. Khoảnh khắc, ta cảm thấy hạnh phúc bao phủ ta.

-“Đúng a! Chẳng chính là suy nghĩ lung tung! Chẳng biết rõ trong lòng ta chỉ có chàng a.” Ta gầm to lên.

-“...”

-“Lão Thất, mặt nguoi đỏ a.” Nam tử hoa lệ nào đó lại xuất hiện —“Chẳng lẽ là uống rượu sao chứ?”

-“Phanh”

Một đạo hoàn mỹ ném vật mê người, ta lác lác ngây ngô cười. Hiên Viên gia tộc thật biến thái, ta vì nguoi bi ai a. Nằm tại trong lòng Hiên Viên Ảnh, ta nghĩ uống rượu chỉ có thể là ta.

-“Thất đệ, Đệ muội uống rượu sao? Ta xuất đầu —“Đại ca, ta không say.”

-“Nàng an phận ngủ cho ta” Ta ngoan ngoãn gật đầu, chon vào trong ngực Ảnh.

-“Các người phải về phủ sao?”

-“Ân! Người phải hạnh phúc a!”

-“Người cũng là...” Thái tử đột nhiên nghĩ thấy hốc mắt nóng lên.

Hiên Viên Ảnh nhìn nữ nhân trong lòng cười, cả thiên hạ ta yêu chỉ có nàng.

-“Có nàng tại, ta nghĩ không hạnh phúc cũng khó” Hiên Viên Ảnh vô hạn thâm tình dừng ở thiên hạ trong ngực.

Tùy tiện, tư lự, lười biếng, đồ kị, mấy cái khuyết điểm này đều tại trên người ta, nhất định khó tìm toàn vẹn.

Tuy nhiên ngoài miệng không chịu thừa nhận, trong tâm ta đã sớm vì hắn mà rung động. Ta nghĩ ngàn năm trước ta nhất định là người nào đó của hắn...

Được rồi! được rồi! Người tại trong lòng ta là tối suất lạc!

Hắn chính là suất nữa cũng không bằng phu quân thân ái của ta a! Ảnh là tối suất lạc.

Người quả thực rất suất, siêu cấp suất, suất ngây người, suất tử, cực suất, suất nhất thiên hạ...

Người rõ ràng biết trong lòng ta chỉ có người...

-“Hử!” Về mặt sùng nịch cười, nữ nhân này thật đúng là cái gì cũng dám nói.

Độc chiếm thân thoại?

Ca khúc này thật đúng là đúng tâm bốn vương!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thái Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hoa đỏ (Thượng)

Mở mắt đã thấy trắng, lụa trắng lay động theo gió.

- “Tiểu thư người tình, vương gia dẫn dò không thể đánh thức người, phải để người chờ tự nhiên tỉnh! Tiểu Lục chờ người đã lâu.” Ta đi về phía trước cửa sổ nhẹ nhàng đẩy, này cũng rất khoa trương đi. Chẳng qua trong một đêm mà Thái vương phủ này thế nhưng là một mảnh tuyết trắng.

-“Chết người sao chứ?” Ta ngẩng đầu hỏi Tiểu Lục.

-“Tiểu thư! Sáng sớm người nói gì nha! Phi! Phi! Phi!...” Nhìn thấy Tiểu Lục lại nổi tính tình, ta cũng không nhẫn tâm đánh gãy nàng.

Lụa trắng bay đầy trời này làm ta nghĩ đến một người, nhà Tư Đồ Khâm lão gia kia cũng có chút tương tự. Chẳng biết hiện tại hắn thế nào, hay là giống trước kia sống cuộc sống giống tiểu long nữ sao chứ? Đoạn ngày kia tuy ngắn ngủi, nhưng hắn dù sao cũng là người đầu tiên trong thế giới này thật tình đối ta, lại cho ta ngọc bội. Đúng rồi, y thư kia đâu? Không bằng lấy đến xem, để tại nơi nào? Hắn, đã hoàn toàn không nhớ rõ để nơi nào nha!

-“Tiểu thư, người rốt cuộc có hay không nghe Tiểu Lục nói nha?”

-“A!” Tiểu Lục này, người ta chính là đang đắm chìm trong thế giới của chính mình lại muốn đem người ta kéo trở về.

-“Có nghe, có nghe! Người so với mẹ ta còn nói nhiều”

-“Mẹ là ai? Thôi, hay là trước tiên để Tiểu Lục giúp tiểu thư thay quần áo đi”

-“Hiên Viên Ảnh đâu?”

-“Tiểu thư, cùng ngài nói qua nhiều lần, không cần trực tiếp hô tước danh của Vương gia” Lại tới nữa, Tiểu Lục này rõ ràng là giai nhân mười tám tuổi, như thế nào đầu óc lại chứa đầy tư tưởng cổ hủ, giáo dục vọng nông hậu a!

-“Người trong hoàng cung đến đây, vương gia sáng sớm đã tiến cung. Tốt lắm, Lỗ thúc còn tại tiền đình chờ tiểu thư đến nói chuyện ni.”

-“Chuyện gì?”

-“Còn không phải chuyện hôn lễ, Tiểu Lục hiện tại mới biết được hóa ra lập gia đình cũng là một chuyện thực phiền toái.”

-“Lập gia đình?”

-“Đúng a, Tiểu thư sẽ không quên đi, sau đại hôn của thái tử chính là hôn kì của người và vương gia a” Đúng a, ta quên, lập gia đình. Ta thực sự cùng với Hiên Viên Ảnh lập gia đình, cùng Hiên Viên Ảnh biến thành vợ chồng danh phù kì thực? Kì thực cảm giác cũng còn mới lạ.

Hoàng cung

-“Ta không đồng ý! Hoàng thượng, người nói như thế nào cũng không cùng thần thiếp nói một tiếng liền tùy tiện đem Lưu quang ban cho nàng kia, đó là thần thiếp lưu ban cho Nga nhi a. Nga nhi đã không có vòng tay mình phụng, hiện tại Lưu quang duy nhất có thể đại biểu thân phận cũng bị hoàng thượng ban cho người khác. Người muốn Tú Nga như thế nào sống yên tại Thất vương phủ, người muốn thần thiếp công đạo như thế nào cùng ca ca?” Chỉ thấy hoàng hậu nương nương luôn lạnh lùng cao quý hiện tại giờ phút này ghé vào đầu vai hoàng thượng khóc lóc om sòm.

-“Ca ca chính là thừa tướng của hoàng thượng a! muốn hấn làm sao đưa viên minh châu duy nhất của mình làm thiếp cho con của ngài đã không tính, hiện tại ngay cả Lưu quang kiểm hộ thân cũng không có! Thần thiếp mặc kệ, ngài phải lấy lại. ô ô ô...ngài biết thần thiếp chính là tối yêu thương Tú Nga a.”

-“So với đứa con thân sinh của ngài cũng còn yêu thương.” Hiên Viên Ảnh lạnh lùng tiếp nhận. –“Chính là mẫu hậu có thể phải thương tâm. Lưu quang kiểm đã nhận chủ, hiện tại chính là chặt chẽ trên cổ tay của ái phi bốn vương. Huống chi lời nói của phụ hoàng là không thể thu hồi.”

-“Không có khả năng! Nữ tử vô tài vô đức kia làm sao xứng làm chủ nhân của Lưu quang kiểm, bốn cung không tin. Nhất định là phụ tử hai người hợp lại lừa bốn cung.”

Hiên Viên Ảnh nhíu mi ẩn nhẫn biểu đạt hấn không thích, vô tài vô đức? –“Mẫu hậu, bất luận người tin hay không sự thật chính là như thế.”

-“Hoàng thượng, người cùng là nghe Liễu nhi nói, nàng kia là nhiều dã tính khó thuần, ngay cả kĩ viện hạ lưu như vậy cũng dám đến, hôm qua thần thiếp lại nghe Liễu nhi nói tiếp nàng ta ngay cả trên đường tiến cung cũng ngủ... nữ tử như vậy sao xứng con cháu triều đình chúng ta? Hoàng thượng”

-“Này...” Hoàng đế vuốt cằm râu không ra tiếng, Tiểu Thất này có hành vi quả là lớn mật chút, một cái nữ tử từ thể nhưng đến những nơi như vậy.

-“Chẳng lẽ người còn cho rằng chuyện con nhận định còn có thể sửa sao? Mẫu hậu rốt cuộc nghĩ nói cái gì?”

Chỉ thấy hoàng hậu xoa nước mắt, nói –“Người phải thứ Kim Mịch Nhi kia cũng không phải không được, chính là phải cùng lúc ghênh thú Tú Nga”

Hiên Viên Ảnh tức khắc đen mặt, đột nhiên lộ ra nụ cười. Mối nhẹ nâng, tà mị cười. Cung nữ thái giám đứng bên cạnh sợ tới mức toàn thân phát lạnh, vài lần gặp qua Thất vương gia cười a. Nghe nói Thất vương gia tại chiến trường cười, hơn nữa hấn cười càng cuồng dã địch nhân chết càng thảm.

Hoàng hậu sửa lời nói –“Bằng không, ba ngày sau ghênh thú. Nhưng tất cả phải chuẩn bị so với chính phi tốt”

Lúc này Hiên Viên Ảnh cười ra tiếng, âm sắc mê người kia vang tại đại điện một hồi lâu chưa dứt. Một bên thái giám nhát gan đã sợ tới mức hôn mê bất tỉnh. Ngay cả hoàng hậu cũng thấy Mao cốt từng nhiên (nổi da gà).

-“Người cười cái gì?”

-“Cười lời mẫu hậu nói”

-“Lời của bốn cung có gì buồn cười?”

-“Đừng nói là còn sống, cho dù là chết, cũng chỉ có Mịch Nhi là thê của ta. Như vậy mẫu hậu rõ ràng rồi chứ?” Nói xong đứng dậy –“Nhi thần trước tiên lui xuống. Ta nghĩ phi tử vô tài vô đức của ta giờ này đã rời giường, nhi thần phải về nhìn nàng, miễn cho nàng tâm huyết dâng trào lại chơi trốn hôn cái gì.”

-“Người...”

Hoàng hậu còn muốn nói, nhưng Hiên Viên Ảnh cũng đã đi rồi không quay đầu lại.

-“Hoàng thượng, ngài xem đứa con ngài sinh thật tốt, ô ô ô...” Hoàng thượng hết chỗ nói rồi, đứa con rõ ràng là người sinh thôi

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Hoa Đỏ (Trung)

- “Nương nương người xem cái này được không, này là trâm lưu kim phượng nếu cài trên đầu nương nương quả thực là...”

-“Ai nha, người tránh ra, nương nương, ta là Lưu ma ma của Cẩm Tú phường nha! Người còn nhớ rõ ta sao?” Ta bắt đầu đi gật đầu—“Ai da, các người thấy không đó, vương phi nương nương nói nhớ rõ ta.” Một cái phụ nhân đem móng đập bay Lưu ma ma. (haha, đánh móng đó).

-“Nương nương, ta là Kim Mãn lâu...”

-“Tốt lắm” Chỉ thấy các nàng tập thể giật mình—“Các người đều cầm miếng cho ta, bảy miếng tám thật là, làm cho đầu của ta đều đau” Ta vung, lời còn chưa nói xong mọi người đều đã quỳ đầy đất—“Ai kêu các người quỳ xuống, đều đứng lên cho ta. Từng người đi lên giới thiệu.”

-“Là!” Cùng lúc trả lời. Ai da má ơi. Ta đảo đảo lỗ tai. Có cần phải lớn tiếng như vậy sao? Sớm muộn gì cũng bị bọn họ biến thành nặng tai.

-“Mịch nhi”

-“Chàng đã trở lại” Những người vừa mới đứng lên lại đồng loạt chỉnh tề quỳ xuống.

-“Làm sao vậy? giống như thực buồn rầu, nói cho bốn vương nghe nghe” Hắn vỗ vỗ chính đùi mình, ý bảo ta đi đến ngồi lên. (Ảnh ca có tật thích Mịch tử ngồi lên đùi)

-“Không có” Ta miễn cưỡng ghé vào trong ngực hắn (thích quá còn giả bộ)

-“Có phải là có người tìm nàng phiền toái?”

Ai dám tìm ta gây phiền toái? Ta tròn trắng mắt.

-“Nhiều đồ quá, ta không biết chọn thứ nào” Nhiều vàng bạc châu báu như vậy đều sớm làm ta hoa cả mắt.

-“Bốn vương còn tưởng chuyện gì nữa.” nhìn về phía mọi người đang quỳ -“Đều đứng lên đi, những thứ mang đến toàn bộ lưu lại. Theo quân gia đến phòng thu chỉ lấy bạc đi”

Không phải đâu, ta nhìn xem Hiên Viên Ảnh, thật sự là kẻ có tiền a! a a a a!

-“Tiền cung có chuyện gì sao? Như thế nào nhanh như vậy đã trở lại?”

-“Àn, một ít việc nhỏ. Ta sợ có người lại muốn trốn hôn, cho nên vội vã chạy về”

-“A a a a! Sẽ không, ta nghĩ một chút, chàng là vương gia, chàng lập gia đình chắc chắn sẽ có rất nhiều lễ vật, như vậy ta có thể lấy một chút tiền kết hôn. Ít nhất cũng có mấy vạn đi! Trước tiên nói nha, toàn bộ lễ vật đều phải là của ta”

Vương gia đại nhân háng giọng gật đầu, ta nhảy xuống đùi hắn, đưa ngón tay nói—“Nói sau, chàng chẳng những bộ dáng suýt, lại có tiền, dáng người cũng tốt, lại yêu ta như vậy, ta tính như thế nào cũng không có hại.” Nam nhân vật chính nào đó mặt đã đen đến mức không thể đen thêm, ta nhanh bời cười đáp—“Quan trọng nhất chính là ta cũng yêu chàng a” Chạy nhanh đem chính mình ngồi vào trong ngực hắn, theo biểu hiện phán đoán, hắn đối ta biểu hiện có chút vừa lòng.

Có cái gì mà trốn, không phải là kết hôn sao? Ta Kim Mịch Nhi sợ quá ai! Kết kiên kết! Thân a! Làm cho lễ vật đến nhiều một chút đi.

-“Vương gia! Người như thế nào còn trong này, lão nô không phải nói với người rồi sao chứ. Ba ngày sau là người cùng tiểu thư đại hôn, trước khi đại hôn hai người không thể gặp mặt, đây là quy củ” Lỗi thúc lại bắt đầu dài dòng.

-“Đây là pháp quy củ gì, bốn vương không có nghe nói qua”

-“Mặc kệ vương gia có nghe hay không nghe nói, quy củ chính là quy củ. Tiểu Lục, đưa tiểu thư trở về phòng.”

-“Vương gia...” Hiên Viên Ảnh lấy ánh mắt hung ác cảnh cáo Tiểu Lục không cho lại gần. Tiểu Lục chỉ có thể bắt đầu đi nhìn Hiên Viên Ảnh ôm ta không buông.

-“Vương gia, lão nô cũng là vì suy nghĩ cho ngài cùng tiểu thư” Lỗi thúc dùng ánh mắt nhìn về phía ta.

Nhìn thấy hành động của Hiên Viên Ảnh tựa đứa nhỏ, ta không khỏi bật cười. nam nhân này a! Nên lấy người làm sao bây giờ mới được? Nhẹ nhàng tại môi hắn ấn một nụ hôn thâm tình, ghé vào lỗ tai hắn ôn nhu nói—“Ta cam đoan tuyệt không trốn hôn,ta còn đang chờ thu lễ vật a. phụ quân của ta” Cảm giác hắn nhẹ nhàng rung lên, chậm rãi buông tay ra sau đó lại ôm lấy ta—“Ta đưa nàng trở về.”

Cho tới bây giờ ta không có nghĩ tới đường về phòng lại gần như vậy, tuy rằng cước bộ của Ảnh đã chậm đến chưa từng có. Ta làm sao vậy, chỉ có ba ngày mà thôi a. Nhìn thấy sườn mặt khốc khốc của Ảnh, ta còn tại trong ngực hắn, vậy mà đã bắt đầu nhớ hắn. Một ta còn tưởng rằng chính mình còn chưa dần sâu, hóa ra đã sớm còn chưa ly biệt đã tương tư.

-“Đến” Đột nhiên ta không biết nên nói cái gì, chúng ta còn không thói quen ly biệt.

-“Ân, đến” Hóa ra cái này gọi thiên ngôn vạn ngữ không thể nào kí (ý bảo nhiều câu nhiều chữ mà không biết nói gì)

-“Ta đi vào” Hiền Viên Ảnh nhẹ nhàng buông rat a, Tiểu Lục đẩy ra cửa phòng.

-“Mịch nhỉ”

-“Cái gì?” Ta xoay người.

-“Phải nhớ ăn điểm tâm”

-“Ân” Ta xoay người vào cửa.

-“Mịch nhỉ” Lỗi thức không chút lưu tình thay ta đóng cửa lại. Ta nghe được Hiền Viên Ảnh ngoài cửa rống to –“Điểm tâm, cơm trưa, cơm chiều đều phải nhớ ăn. Với không tới đồ ăn phải nói Tiểu Lục lấy giúp, không thể lười biếng. Nếu như bị bốn vương biết nằng lười biếng, lấy gia pháp hầu hạ.” Nghe thanh âm khan khan của Hiền Viên Ảnh, ta nghĩ chúng ta tựa như sinh ly tử biệt, nước mắt cũng tràn ra.

-“Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Ta ôm Tiểu Lục, oa một tiếng khóc ra.

-“Ô ô ô...Ta thấy Lỗi thức thật giống như mẹ chồng khó tính, ô ô...”

Vô Ảnh hiền, không có Ảnh hiền, đây là cái tên quý gì. Giường cũng lạnh như băng, không có độ ấm của Ảnh, ta như thế nào ngủ được a”

Một đêm này, ta phá lệ mất ngủ.

Đơn giản là, Ảnh không tại bên người.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hoa Đố (hạ)

-“Ai!”

-“Ai” Ta nhìn thị vệ đứng cứng cạnh ngoài cửa.

Thật buồn bực, này quả thực chính là giam lỏng thôi! Ta muốn cáo các nguoi tội xâm phạm nhân quyền! Ai...đáng tiếc đây là cổ đại.

-“Tiểu thư, người không cần chờ dài thôi. Hay là Tiểu Lục cùng nguoi chơi hai tiểu mật phong a.” Ta liếc mắt Tiểu Lục, hiện tại ta căn bản không có tâm tình chơi được không. Làm sao bây giờ? Thật nhớ Hiền Viên Ảnh a! Chẳng sợ cái gì cũng không làm, chỉ cần yên lặng oa tại trong lòng hắc ngủ. Chẳng sợ cùng hắc ở trong một gian phòng, chẳng sợ cùng hắc ồn ào, cả ngày không gặp không biết Ảnh đang làm gì? Nhìn trời chiều ngoài cửa sổ, ta nhin không được lại chờ dài –“Ai...”

Mùa đông thực đến đây sao? Mặt trời vừa mới không lên đến đỉnh núi trời lại chợt tối sầm. Ta hoàn toàn rất bội phục chính mình, cư nhiên có thể tại trong phòng hít không khí cả ngày, này hoàn toàn là khó tưởng tượng.

-“Tiểu thư, sắc trời đã tối, nên sớm lên giường nghỉ ngơi đi” Tiểu Lục buông cửa sổ, châm lên ngọn nến. Có làm hay không, sớm như vậy liền ngủ. Bốn tiểu thư chính là nguoi hiện đại, nếu ở hiện đại khẳng định còn đang trên mạng đọc tiểu thuyết a.

-“Ta còn không muốn ngủ, có sách sao? Đi tìm cho bốn tiểu thư đi”

-“Là, Tiểu Lục lập tức đi”

-“Khấu khấu khấu” Ai gõ cửa sổ, chẳng lẽ là...

-“Ảnh...là chàng sao?” Ta nhanh đẩy ra cửa sổ, bốn phía không có nguoi, làm hại ta cao hứng hực một hồi.

-“Muội muội”

-“A!” Này dọa ta không nhẹ a! Ta cố gắng vỗ ngực hít khí, tức giận nhìn nguoi xuất hiện tại cửa sổ -“Nguoi bệnh thần kinh a! Không biết có thể dọa chết nguoi sao?” Tên biến thái này.

-“Ngượng ngùng, nhưng là Triệt ca ca nhớ người thôi?” Triệt ca ca? Ta một trận cuồng ẩu, biến thái chính là biến thái, thật đúng là.

-“Có chuyện gì sao?”

-“Từ lần trước từ biệt, cũng không có nghe thấy thanh âm của muội muội, cho nên tưởng treo tường đến gặp muội muội lại” bệnh thần kinh!

-“Người treo tường vào chỉ là muốn cùng ta nói chuyện?” Chỉ thấy đường đường Tam vương gia của triều đình không ngừng gật đầu.

-“Tốt lắm, lời hiện tại cũng đã nói xong, ta có thể đóng cửa sao?”

-“Đừng, kì thật lần này đến, là muốn tặng lễ vật cho muội muội, hòm này là lễ vật ta đưa cho muội muội” Đem hòm nhét vào tay ta, sau đó hoa lệ xoay người, lấy thân thủ phiêu dật biến mất dưới ánh trăng.

-“Bệnh thần kinh! Chẳng qua khinh công không tệ lắm” Tinh xem xét rất cao a!

Cảm giác có người từ sau lưng gắt gao ôm lấy ta, thật sâu hô hấp. Ta cười khẽ, từ trường quen thuộc này không cần quay đầu ta cũng biết là ai –“Ảnh” Ta làm nũng chui đầu vào trong ngực hần cọt cọt –“Chàng khi nào thì đến?”

-“Thời điểm hần đến, ta đã tới”

-“Sớm như vậy a! Vì sao không ra gặp Tiểu Bảo? Ta thấy hần có chút là lạ, như thể là đến cáo biệt vậy”

-“Có lẽ đi! Hần phải đi Nam hạ”

-“Nam hạ, đi làm cái gì, chúng ta thành thân hần cũng không đến sao?”

-“Ân!” Trong lòng ta có chút khó qua, hóa ra hần đến là hướng ta tạm biệt, ta còn mắng hần bệnh thần kinh. Lần này từ biệt, không biết khi nào mới gặp lại.

-“Không chuẩn nhớ hần”

-“Là, Vương gia đại nhân thân ái của ta!”

-“Chúng ta như vậy tựa như lén lút hẹn hò” Nam nhân nào đó hưng phấn nói.

-“Ngu ngốc! Lớn tiếng như vậy làm chi?”

-“Ngu ngốc? Nàng nói ta ngu ngốc, có làm hay không! Thiên hạ còn có người thông minh như bốn vương sao?”

-“Thanh âm lớn như vậy là muốn cho cả vương phủ biết chúng ta đang hẹn hò sao? Còn dám nói mình thông minh, ta còn chưa thấy ai ngu ngốc như vậy” Như thế nào lại cãi nhau, này tính cái gì, chẳng lẽ là bói vì ta vừa mới cầu nguyện với thần tiên là muốn cùng hần cãi nhau đã thực hiện sao?

-“Ta...” Nam nào đó trực tiếp hết chỗ nói.

-“Chúng ta thật vất vả mới gặp lại được, không cần cãi nhau được không?” Ta nhập đầu vào ôm ấp của hần, cẩn thận nhìn khuôn mặt tuấn tú của hần.

-“Được! Nàng nhớ ta không?”

-“Ân! Quả thực chính là một ngày không thấy tựa cách tam thu” Ta cảm giác từ lồng ngực của hần truyền đến chấn động quen thuộc. Hiển nhiên người nào đó đang thực đắc ý.

-“Ảnh, không có chàng ta ngủ không được”

-“Thật vậy chăng?” Ta biết đây là rất khó tin tưởng, nhưng là có tất yếu phải biểu hiện như thế không?

-“Là thật! Ta lăn qua lộn lại thật vất vả mới ngủ được”

-“Ta cũng như vậy” Tại thư phòng đọc sách cả đêm, nhưng mặc kệ thế nào trong đầu cũng chứa toàn khuôn mặt tươi cười của Mịch nhi.

-“Ảnh, đổi tên cho cái hiện này được không? Vô Ảnh hiện, ý tứ như tên chính là không có Ảnh hiện a.”

-“Được a! Kìa nàng muốn gọi là gì?”

-“Gọi... gọi Luyến Ảnh hiện đi”

Được không a? ta thu lại tầm mắt, cái ôm của Ảnh thật ấm áp. Tối hôm qua đều không có ngủ ngon, ta tìm cái tư thế thoải mái liền ngủ.

-“Tiểu thư, tiểu thư, Tiểu Lục rốt cuộc tìm được tiểu thư. Tiểu thư...”

- ‘Hừ...’

Thật sự là một đêm ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thắt Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Động Phòng Hoa Chúc (Thượng)

- ‘Tiểu thư, người mau tỉnh tỉnh, không tốt lắm’

- ‘Làm sao vậy?’

- ‘Nô ti... vừa rồi... người nào...’

- ‘Rốt cuộc làm sao vậy, chậm rãi nói’

- ‘Nô ti vừa mới gặp lại, cái bảng chữ trên cửa biến dạng, người nói có phải là yêu quái hay không?’

- ‘Yêu cái đầu người a!’ Không thể tưởng tượng được động tác của Ảnh cư nhiên nhanh như vậy. - ‘Là ta bảo Hiên Viên Ảnh sửa a! Tên trước không để nghe’ Nói xong ta lại ngã xuống tiếp tục ngủ.

- ‘Tiểu thư!’ Thật là phiền a- ‘Lại làm sao vậy?’

Tiểu Lục đem ta từ trên giường nhấc lên - ‘Thực có lỗi, hôm nay người không thể tiếp tục ngủ.’

Ta từ từ nhắm hai mắt, đã mau muốn phát điên - ‘Vì cái gì?’ Áp lực lừa giận.

- ‘Người không biết hôm nay người phải làm tân nương sao?’ Ta đương nhiên biết, nhưng là chuyện ngày mai a! Cảm giác được Tiểu Lục thay quần áo cho ta, xem ra thực không thể ngủ - ‘Người này tội phạm! Người mưu giết con sâu ngủ ta’ Ta mở hai mắt.

- ‘A!’ Nhìn Tiểu Lục hoàn toàn mờ mịt ta hoàn toàn hết chỗ nói, nàng thật đúng là ngây thơ a.

- ‘Tiểu thư hôm nay sẽ bận rộn a, không có thời gian tiếp tục giãy dụa! Dựa theo tập tục, hôm nay tiểu thư phải tắm nước bách hoa, phải ngâm ước chừng ba canh giờ (6 giờ đồng hồ? ngâm vậy Mịch tỷ cũng thành nước hoa luôn) tắm rửa xong tiểu thư phải mặc vào cẩm bào loan phượng thuần trắng, bắt đầu trang điểm. khi trời bắt đầu tối tân khách liền đến, đại lễ sẽ bắt đầu, động tác của tiểu thư phải nhanh một chút mới được các ma ma đều đang chờ a’ Ai đến nói cho ta sao lại thế này, không phải là ngày mai sao?

- ‘Vì sao hôn lễ phải đợi đến nửa đêm cử hành?’ Tiểu Lục nghiêng đầu nghĩ nghĩ - ‘Tiểu Lục cũng không biết, nhưng mà tập tục chính là như vậy’

Tập tục của Đông Phương quốc này cũng thật kì quái, kết hôn mặc đồ trắng thì thôi, lại còn nửa đêm cử hành. (công nhận, nửa đêm mặc đồ trắng....)

- ‘Nương nương, nô ti cung kính giúp ngài’ Nếu nói vừa rồi ta còn một chút mộng lung buồn ngủ thì hiện tại ta hoàn toàn tỉnh. Vào cửa, thấy một người phụ thân người toàn thịt hướng ta nhẹ nhàng hành lễ.

- ‘Hứa ma ma, Tiểu thư, đây là Hứa ma ma’

- ‘Hứa ma ma!’

- ‘Nương nương thỉnh cùng ma ma đến’

Ta hoàn toàn bị tất cả trước mắt làm sợ ngây người, ta thật sự là không đồng nhất a. Xem xem ta thấy cái gì, trong phòng cư nhiên có ôn tuyền (hồ nước nóng) hơn nửa lớn đến có thể bơi lội. nước ao có tràn đầy các đóa hoa, hơi nước bay bay, ta rõ ràng thấy trên không trung có vô số đóa hoa bay xuống.

- ‘Nữ thần trăm hoa! Nữ nhi của ngài Kim Mịch Nhi thành tâm cầu nguyện’

- ‘Tiểu Lục, bà ấy đang làm gì?’ Nhìn thấy Hứa ma ma thao thao bất tuyệt niệm niệm gì đó.

- ‘Truyền thuyết nói mỗi người đàn bà đều là nữ nhi của nữ thần trăm hoa đưa đến nhân gian, cho nên nữ tử lập gia đình đều phải tắm nước trăm hoa bái biệt nữ thần để cầu hôn nhân được hạnh phúc nữ nhân. Tiểu thư không biết sao?’ Ta cười vài tiếng, ta biết mới là có quỷ ni!

- ‘Thỉnh nương nương nhập trì (xuống hồ)!’ Tiểu Lục cười quần áo cho ta, ta chậm rãi đi xuống hồ. Một cỗ hương vị hỗn tạp các mùi loại hoa đem ta vậy

quanh, ta híp mắt, thật thoải mái a!

Ba canh giờ sau, tại lúc lác da toàn người ta đều bị ngâm đến trương phình, ta nghe thầy Hứa ma ma nói –“Bái biệt!” Ta rút cuộc bị mò lên, một đám nha hoàn tả bọc hữu bọc đem ta bọc thành tựa xác ướp mới dừng tay. Đây là cái gì quần áo a? Hình như là lý sam (ta không biết quần áo gì nữa), nhưng là như thế nào đem ta siết chặt như vậy a.

-“Luru ma ma! Người như thế nào cũng đến đây?”

-“Nô tỳ đến giúp nương nương thay quần áo”

Cầm bảo tựa tuyết trắng, lần lượt thay đổi một vòng, cuối cùng xuất hiện đồ đẳng hoa mỹ, đồ đẳng này cùng đồ đẳng trên cổ áo giống nhau như đúc, ta nghĩ đó là tộc huy (huy hiệu của gia tộc), tóm lại xem còn tạm được. Ông tay áo to kinh người, dưới thân là váy dài cầm tú thêu tơ vàng. Hoa tai, vòng cổ, dù sao chỗ nào có thể đeo đều đeo lên. May mắn trong này kết hôn còn thanh nhã, nếu không đeo nhiều xanh xanh đỏ đỏ thì ta sẽ nhất định tháo xuống. Ngọc bội, rèm che màu trắng... Ta thật không dám tin người trong gương là chính mình.

-“Nương nương, thỉnh ngài hít vào. Nô tì giúp ngài đeo đai lưng” Ta hít vào, Luru ma ma đỏ đầy mồ hôi nói –“Hít vào, nương nương, thỉnh ngài hít vào.” Ta đã hít a! Tái hít –“Ân” Luru ma ma thở dài nhẹ nhõm một hơi xoa xoa đầu đỏ đầy mồ hôi –“Rút cuộc cũng đeo xong” Người nào thở dài nhẹ nhõm một hơi, ta này khí không thể thở a-“Luru ma ma, ta suyễn khí không thở được.” Chỉ thấy Luru ma ma nghiêm chỉnh nói –“Nương nương phải nhẫn a! Trong chốc lát liền xong, các tần nương khác không phải đều qua được sao”

-“Luru ma ma, có phải là thiếu cái gì? Tiểu Lục luôn thấy trên mặt tiểu thư như còn thiếu thứ gì đó.”

-“Đúng a! Tiểu Lục nói như vậy, cũng thật a! Thiếu cái gì vậy?”

-“A...ngạch sức, mau mau..”

Thật sự là loạn một đoàn, Cầm cây bút dài trên bàn, tai mi tâm của ta vẽ một đóa lạc anh.

-“Tiểu thư!”

-“Nương nương”

-“Làm sao vậy?” Nhìn thấy mọi người vẽ mặt ngây ngốc.

-“Ân, nương nương có phải là tiên nữ từ trời về sao? Thật là phong lưu nói không lên lời, yêu mị lại lộ ra thanh thuần, nghiêm lệ lại lộ ra cao quý” Luru ma ma khích lệ ta. Ta hôn mê một chút. Lời nói thật sự, theo tâm lý mà nói, ta tự đáy lòng nghĩ chính mình là mỹ nữ, nhưng theo sự thật mà nói, ta rõ ràng chỉ coi là thanh tú mà thôi.

-“A, trời tối, tân khách đều đến đây. Tiểu Lục mau đi xem chú rể thế nào, có hay không cần chúng ta hỗ trợ”

-“Là! Tiểu Lục lập tức đi!”

Ngoài cửa sổ hiện lên cảnh tượng một mảnh lửa sáng đầy trời, tim ta lại phá lệ thanh lãnh cùng kiên định. Đúng vậy, ta phải thành hôn, gả cho Hiên Viên Ảnh, gả cho người nào đó toàn tâm toàn ý yêu ta. Ta không biết khi nào ta sẽ không cẩn thận xuyên trở về, chuyện tương lai nào có ai có thể nói rõ a!

Ta trầm nghĩ trước đó sẽ toàn tâm toàn ý yêu hắn.

Không có chuyện khác, chỉ có hai linh hồn thật tình yêu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Động Phòng Hoa Chúc (Trung)

-“Canh giờ đến, xuất các”

Nghe được thanh âm này, lòng ta bỗng nhiên căng thẳng. Hi nương chạy đến buồng bức rèm che cho ta, giúp đỡ ta đứng dậy. Tiếng nhạc du dương vui vẻ, lụa trắng lay động. Hôn lễ dưới ánh trăng sáng tỏ này làm cho ta nhớ đến hôn lễ phong tình trong trí nhớ trước kia.

Ngồi lên kiệu hoa, trải qua một chặng hành lang. Tại đại sảnh đầy màu trắng ta thấy Hiên Viên Ảnh, áo trắng hấn mặc dưới ánh trăng phiêu phiêu, tựa như thần tiên. Ánh mắt của nhau như có thần giao nhìn nhau, chung quanh tất cả đều như yên tĩnh lại chỉ có ta cùng người.

Hi nương giúp ta đi xuống, thẳng đến trước mặt Ảnh.

Nhìn thấy một biển người, bọn họ không cần ngủ sao? Trong đám người ta thấy một ít gương mặt quen thuộc, có thái tử Hiên Viên Tập cười sáng lạn, Lục vương không nói không cười Hiên Viên Tiễn, còn có bà tám nhiều chuyện Hiên Viên Liễu. Như thế nào ta nhận thức người đều là vương gia a? a Người kia nhìn có chút quen mắt, là ai a? Một thân cảm bào màu hồng, bộ dáng coi như tuần tú. Rốt cuộc là ở nơi nào gặp qua?

-“Đang nhìn cái gì?” Thanh âm trầm thấp của Hiên Viên Ảnh ngay tại bên tai ta vang lên, nhìn theo ánh mắt ta, sau đó ôm lấy ta không cho ta nhìn.

-“Lập tức liền gả cho bốn vương còn dám nhìn dễ nhìn?” Nhìn thấy sườn mặt sinh khí của Hiên Viên Ảnh ta không khỏi buồn cười. Tin tưởng lời ta, từ miệng một người nam nhân cổ đại nói ra hai từ “dễ nhìn” thật là có chút buồn cười.

-“Làm ơn, chẳng qua nhìn hấn có chút quen mặt” Còn đang sinh khí —“Uy, đều phải bái đường a. Người lại thôi mặt cho ta?” Nam nhân này a! Thật sự là cái thùng dấm chua —“Hấn cũng tính dễ nhìn sao? Ta như thế nào không phát hiện. Trong lòng ta chỉ có bá đạo phu quân mới là dễ nhìn được không?”

-“Hừ!”

-“Ngô công công!”

-“Là, Thất điện hạ” Lão thái giám vẻ mặt nghiêm chỉnh, đây là người dẫn chương trình hôn lễ của ta a.

-“Bái đường” Đêm dài lắm mộng, phải lập tức đem nữ nhân này biến thành vương phi của mình, Hiên Viên Ảnh trong lòng thầm nghĩ như thế.

-“A! Nhưng là còn không có tế thiên...”

-“Bái đường!”

-“Thất điện hạ, này không hợp lễ nghi a...”

-“Bốn vương nói “bái đường”” Một chữ cũng không dư thừa, đáng thương Ngô công công chịu sự uy hiếp của hấn. Chỉ thấy Ngô công công khoa trương run lên, cất giọng nói —“Bái thiên!”

-“Cúi đầu bái thiên” ta bái.

-“nhị bái thiên” Ta lại bái.

-“Tam bái thiên” Ta lại bái.

-“Tứ bái thiên!” Đến khi nghe thấy thanh âm này lần thứ tư của Ngô công công ta có loại xúc động muốn xỉu. Trộm nhìn Hiên Viên Ảnh, hấn vẫn thành thành thật thật bái a.

-“Ngũ bái...” Ta hấn, rốt cuộc bái thiên này phải bái bao nhiêu lần a?

Ở thời điểm ta sắp ngất xỉu, rốt cuộc bị tổng nhập động phòng. Ta xin nhắc nhở tỷ muội còn chưa có xuyên qua, nhất định không cần đến Đông Phương quốc này, kết hôn thôi cũng đem người ta một chết. Chỉ bái thiên thôi cũng phải bái đến tám lần. Ta ngồi ở trên giường, kéo bỏ rèm che nằm lên trên giường.

-“Tiểu Lục, Tiểu Lục” Ta đất giọng kêu to.

-“Đến đây, đến đây, vương phi nương nương của ta, hôm nay là ngày vui của người, không cần tùy tiện như vậy được không?” Nghe nghe!

-“Thiên a! Tiểu thư, người như thế nào nằm trên giường, người như thế nào nằm ở trên giường như vậy? Thiên a! Người như thế nào đem rèm che kéo xuống, người như thế nào đem rèm che của chính mình kéo xuống? thiên a! thiên a!”

-“Kêu đủ chưa?” Ta vô lực nhìn về phía nàng.

-“Ta muốn ăn gì đó!”

-“A!”

-“A cái gì a! Không thấy tiểu thư nhà người ngay cả khí lực ngồi cũng không có sao? Mau lấy đồ ăn cho ta” Hiên Viên Ảnh tên kia thật được, cùng đám vương bát đần bên ngoài kia ăn uống, ta đáng thương đói đến gần chết trong phòng.

-“Tiểu thư, canh ngân nhĩ hạt sen ngài yêu nhất đến đây” Tiểu Lục đẩy cửa mà vào.

Ta một bên ăn một bên xả đai lưng để hô hấp thuận lợi, lấy tốc độ gió cuốn mây bay cảm lấy bát canh ngân nhĩ hạt sen. Thỏa mãn hít một hơi, bỗng nhiên nghĩ đến một câu danh ngôn chí lý — nhân là thiết, cơm là cương.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Động Phòng Hoa Chúc (Hạ)

-“Tiểu thư, đây là Vương gia tự mình chọn nói nó tí đưa cho ngài” Một hộp gấm được đưa đến trước mặt ta, ta tiếp nhận mở vừa thấy, hóa ra là danh sách lễ vật thu được a, nhìn trang giấy đầy chữ, trong lòng ta vui như hoa nở.

-“Nga a a a a”

-“Tiểu thư, người làm sao vậy?”

-“Nga a a a! Nga a a a ...đúng rồi Tiểu Lục, hộp gỗ đâu?”

-“Hộp gỗ cái gì?”

-“Chính là buổi tối ngày nào đó, Hiên Viên Triệt tặng cho ta a!”

-“Tam vương gia...tặng...hộp gỗ...” Chỉ thấy Tiểu Lục tại hộp trang sức sờ soạng –“Có phải là cái này?”

Ta không nói gì, lấy hộp gỗ mở ra, sách sách sách! Tiểu tử kia cũng rất có ý tứ a! Trong hòm chính là khế ước thư hoa lệ tràn ngập phong cách của Hiên Viên Triệt. Nhân Khách điểm! Nhân Khách điểm có tấm biển làm bằng vàng tựa khách sạn năm sao kia, cư nhiên là lễ vật tân hôn của ta, Hiên Viên Triệt này thật đúng là hào phóng a. Nga a a a, Ta bỗng nhiên thành tiểu phú bà! Nga a a a, vì sao ta lại có tiềm chất không mất sức mà lại có thu vào a? nga a a a!

Người nào đó tiến môn liền thấy nữ nhân của chính mình đối với lễ vật cuồng tiếu, đôi mắt linh động cười đến thành trăng khuyết.

-“Xem ra ái phi của bôn vương tâm tình thập phần vui vẻ”

Hiên Viên Ảnh khi nào thì vào phòng, ta như thế nào không biết vậy?

-“Thế nào, vừa lòng sao?”

-“Vừa lòng, vừa lòng. Thật muốn kết hôn thêm mấy lần nha!”

Gặp nam nhân nào đó sắc mặt khó xem, ta vội vàng che miệng.

-“Nàng nói cái gì?” đáng tiếc ta chậm một bước.

-“A a a a! Cho dù ta có kết hôn một trăm lần, Ảnh cũng là chú rể duy nhất a!” Ta cười vẻ mặt siểm nịnh.

-“Nàng rõ ràng liền được” Hiên Viên Ảnh dùng ngữ khí tràn ngập nhu tình bá đạo nói. Để làm chi đột nhiên ôn nhu như vậy, người ta thực không thói quen a.

-“Một ngày không thấy, như cách ba thu!” Không đầu không đuôi nói ra một câu.

-“Ân!” để làm chi nhìn người ta như vậy.

-“Đêm đã khuya, nến đỏ cũng mau tắt”

-“Ân?” Ân xong ta thấy trên trán nam nhân nào đó đã ần ần có gân xanh nổi lên. Hắn rốt cuộc khí cái gì a?

-“Nữ nhân, ngươi là giả ngọc sao? Như vậy để vi phu nhắc nhở ngươi, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta!”

-“Nga aaaa” Ta cười đáp, ta biết a, ngươi làm chi nói ra, như vậy thực xấu hổ.

-“Cái khăn che mặt cũng kéo xuống, đai lưng cũng tháo. Xem ra là bôn vương không đúng a, để ái phi chờ lâu.” Hiên Viên Ảnh tà mị nở nụ cười, xong rồi, xong rồi.

-“Không...không...không có đợi lâu, chàng hiểu lầm” A phi, Thật sự là mắt mặt nữ nhân hiện đại.

-“Mịch nhỉ”

-“Ân”

Một nụ hôn lãng mạn bắt đầu.

.....

-“Hiên Viên Ảnh. . .có thể không làm sao?” Tình cảnh trước mắt, tuyệt đối là một cái thiên lôi, ta thề ta tuyệt đối có cảm giác bị sét đánh. Ta không tự chủ lui về phía sau, một mực thối lui đến bên trong giường lớn. Buồn cười, người gặp qua tàu lửa tiến vào hang con đê chưa? (hahahaha, cái này ta hiểu, không biết mọi người hiểu không?)

-“Người, người bình tĩnh, sự thật chúng ta căn bản không phải cùng dạng. . .”

Hiên Viên Ảnh thực sự muốn điên, lúc này còn muốn hấn bình tĩnh, nữ nhân này thực biết tra tấn người ta!

-“Ta không cần!” Nhìn thấy cự vật giữa hai chân của hấn, ta rung mình một cái.

-“Hur! Không được nói vậy!” Hấn ôn nhu hôn ta, ta tại trong ngực hấn khóc rống.

-“Ảnh, ta thực sợ hãi”

-“Sẽ không đau, ta sẽ ôn nhu”

.....

-“Bên trong thế nào?”

-“Người đừng nói, ta nghe không thấy” Hiên Viên Liễu thực không kiên nhẫn xoay người.

-“Người bảo ta đừng nói? Ta là đại ca người a!”

-“Bằng không, người đến nghe! Ta nhưng là dấn thân vào nguy hiểm không sợ bị Thất ca đánh đến nghe lên a!”

-“A!” Trong phòng truyền đến một tiếng kêu to –“Là ai nói sẽ không đau?”

-“A a a a!” Hiên Viên Táp cười –“Xem ra chúng ta không cần nghe lên”

-“Hur! Còn nói”

-“Hiên Viên Ảnh, người là kẻ lừa đảo”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cười liêu

- “Cái gì? Ta quá nhỏ, căn bản là người quá lớn được không” Ta một bên ai oán, một bên mặc hấn giúp ta mặc quần áo. –“Đã sớm nói với người chúng ta căn bản không phải cùng một cỡ, người còn cứng rắn bá vương thượng cung.” Hấn chính là nhìn thấy ta vẻ mặt thỏa mãn cười. (haha,ta cũng muốn cười)

-“Người để làm chi nhìn ta cười như vậy?” Thực mê gái! Hừ!

-“Từ nay về sau nàng liền hoàn toàn thuộc loại ta” ôn nhu kéo ta vào trong ngực –“Nói không chừng trong bụng nàng đã có con của chúng ta” Ta hấn.

-“Nào có nhanh như vậy?” Người là siêu nhân a.

-“Lấy trình độ cô gái của bốn vương tối hôm qua, hấn là không có vấn đề.”

-“Người lại nói vậy bạ gì đó” Ta đẩy hấn ra, vừa mới bước đi xương cốt toàn thân ta tựa như gãy nát, chân mềm nhũn, vững vàng ngã vào trong lòng người nào đó.

-“Xem ra phải làm cho nữ nhân của ta bỏ bỏ a!”

-“Người. . .còn không phải tại người làm hại” Ta xấu hổ đến đỏ ửng hai gò má, ảo não chui vào trong ngực hấn. cảm giác được ngực hấn truyền đến chấn động.

-“Ha ha ha ha...”

Đáng chết, ta liền buồn cười như vậy? –“Cười đủ chưa? Cười đi, cười đi, tiếp tục cười ta liền đem ngươi...” Ăn?

-“Đem ta như thế nào?”

-“Còn cười ta đem ngươi hừ” Nam nhân nào đó lại ngửa mặt lên trời cuồng tiếu –“Sau đó lại gả cho ta, lại lấy một lần nữa?” Có làm hay không a, bằng son nam hiện tại cùng ta nói đùa. Sẽ không phải là quá kích thích hóa điên đi? Ta sờ sờ cái trán của hân, không có phát sốt a.

-“Ta nói thân ái vương phi nương nương. Thiên hạ to lớn, bốn vương còn chưa có nghe thấy ai hừ phụ”

-“Cuồng vọng”

-“Đây là ca ngợi sao?” Ta xem thường một cái –“Ta nói với chàng, chàng nếu tại trước mắt ta mê gái ai đó” Ngọt ngào cười –“Ta cam đoan ngày hôm sau chàng sẽ quang vinh trở thành thiên hạ đệ nhất khí phụ.”

-“Vậy con của chúng ta làm sao bây giờ?” Ta đảo.

Hân rút cuộc có nghe lời ta nói hay không a? –“Sẽ không nhanh như vậy a”

Mính Thủy trì.

-“Chàng đều không phải là có chuyện cần làm thôi, đi theo ta làm chỉ? Không cần vào triều sao?” Vương gia này cũng rất nhân ái.

-“Hiện tại thiên hạ thái bình, bốn vương không có chuyện gì làm”

Đúng rồi, hân là quân binh mã, kia nên mỗi ngày tập luyện mới đúng. Như thế nào cho tới bây giờ ta không thấy hân luyện quá.

-“Chàng biết khinh công sao?”

Hân gật đầu, ta còn không biết sao lại thế này, liền thấy thân ảnh hân chợt lóe không tung tích. Mặt hồ bình tĩnh không có một tia gợn sóng.

-“Ảnh” không ai đáp lại ta –“Chàng ở đâu?”

Ta chỉ nghe thấy tiếng nói khô khốc của chính mình, phảng phất trong này chỉ có ta một người. Có chút cô độc, có chút tịch mịch, một luồng gió lạnh thổi qua, ta khẽ run lên, có chút rét lạnh, hóa ra mùa đông đến đây. Chẳng biết như thế nào trong lòng bỗng nhiên có chút bất an.

-“Làm sao vậy?” Trên vai ta thêm nhiều một chiếc áo. Quay đầu lại ta thấy Ảnh ngay tại sau lưng, nước mắt liền tuôn xuống. cảm giác hân ôn nhu đem ta ôm vào trong ngực ta nói –“Chàng đi nơi nào? Ta còn tưởng không thấy chàng. Ô ô ô...”

-“Làm sao vậy, ta chỉ là đi lấy cho nàng bộ quần áo mà thôi”

-“Đều là của chàng sai...”

-“Là”

-“Chàng không biết ta là sợ hãi sao? Ta sợ chàng biến mất không thấy...” Nếu chàng cũng xuyên qua, ta đây biết đi nơi nào tìm chàng.

-“Ngaoan...không khóc...ta thề, ta ở sau lưng nàng, chỉ cần nàng quay đầu liền nhìn thấy ta”

-“Chàng đừng tưởng rằng ta khờ dại dễ lừa” Ta hấp háp cái mũi –“Đó là không có khả năng.”

Hân ôn nhu cầm mặt ta, nhẹ hôn môi ta.

-“Không cần lại thề cho lão bà chàng nghe, bởi vì lời thề không thể làm chính là nói dối. Chàng luôn tại sau lưng sao? Cho dù thế, ta cũng không thể luôn xoay lưng nhìn chàng.” Ta kéo ống tay áo hân lung tung lau nước mắt nước mũi. (mắt vệ sinh)

-“Chàng đây là biểu tình gì?”

-“Trong đầu nàng rốt cuộc là chứa cái gì nha! Ha ha ha ha...” Tiếng cười lớn đến nỗi làm cho nhóm nô phó gần đây đều quay đầu nhìn lại.-“Vương gia cười, vương gia vừa cười” Vương phi nương nương đến đây làm cho mọi người sống thoải mái rất nhiều. nhìn không được cùng theo vương gia cười hắc hắc.

Chỉ có nữ nhân nào đó không ngừng kháp đùi nam nhân nào đó kháng nghị, có bao nhiêu buồn cười a? Mọi người cũng có thấy buồn cười sao?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thề Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Diễm Nương

“Lục xuất phi hoa nhập hộ thì, tọa xem thanh trúc biến quỳnh chi.”

Nhìn những bông tuyết đầy ngoài cửa sổ, ta nằm trên giường ấm, không muốn động đây. Hiên Viên Ảnh cho đặt lò sưởi tại trong phòng, nhưng ta vẫn thấy không đủ ấm. Chiếc giường ấm này được làm bằng ngọc ấm, trên mặt trải lớp đệm thật dày ấm áp cực kì. Mấy ngày này tuyết rơi, ta trừ nằm trên chiếc giường này đều không đi đâu.

-“Tiểu thư, lò sưởi đến đây.” Tiểu Lục mở cửa mang một bếp lò đến.

-“Tiểu thư, người không đi ra ngoài đùa thật đáng tiếc, bên ngoài thật xinh đẹp, thật nhiều người đang chơi ném tuyết nha. Nô tì nói với người nha, ngoài kia mọi người ta ném người đuổi, ngay cả Lục ca giữ cửa cũng chơi, thật là vui.” Ta cười cười, bốn nha đầu này, có người thích cũng không biết. Thôi, giúp nàng đi! Ta hướng Tiểu Lục ngoắc ngoắc, ý bảo nàng đưa lò tai đến.

-“Tiểu thư, người nói gì nha! Ta không cùng người nói.” Chỉ thấy hai gò má của Tiểu Lục đỏ ửng, quả thực mê người, xem ra tiểu tử Trương Sinh kia quả thực tinh mắt. Chỉ tiếc hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình.

-“Hôm nay vương gia nên trở lại a”

-“Thực xin lỗi, khả năng người trong lòng của người còn không thể trở về.” Ta dương dương liếc mắt Tiểu Lục.

Tiểu Lục phát tay lớn tiếng nói –“Không có, Vân Dật mới không phải người trong lòng của nô tì.”

-“Ta có nói hán sao? Nga, nguyên lại người thích là Vân Dật a”

-“Tiểu thư...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lục trắng lại hồng, liền chạy trốn. sách sách! Hóa ra con người cũng sẽ có thời điểm đổi màu liên tục.

Hiên Viên Ảnh cách phủ đã ba ngày, từ lúc quen biết cho tới nay chúng ta chưa bao giờ tách ra lâu như vậy. Hắn đi xuống Nam, có nguyên nhân gì sao? Thật sự là hồ thẹn, bởi vì lão bà hắn rất sợ lạnh, cho nên hắn mang theo Vân Dật đi xuống miền Nam bắn tuyết linh hồ, truyền thuyết long hồ ly này chẳng những ấm áp, còn trân quý ở chỗ không có mùi vị của hồ ly bình thường, ngược lại còn có mùi thơm nhàn nhạt. hôm nay là ngày thứ ba, xem ra còn chưa thấy dấu hiệu trở về a. Nói cũng kì quái, ta trước kia cũng không sợ lạnh như vậy a! a! Lão công, ta rất nhớ người a! Người chẳng lẽ không biết, cái ôm của người mới là nơi ấm áp nhất sao?

-“Nương nương.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lỗi thúc, chẳng lẽ là... Ta từ giường nhảy dựng lên, vọt tới trước cửa đẩy ra cửa.

-“Ảnh đã trở lại sao?”

-“Vương gia còn không có về, nô tài muốn nói là, vương gia phái người đến truyền tin sáng ngày mai mới có thể trở về, muốn nương nương không cần lo lắng.”

-“Nga!” Ta thất vọng đóng cửa lại, từ xa có một chấm đen chạy đến, vừa chạy vừa la hét –“Tiểu thư, không tốt...” Tiểu Lục không khách khí nói –“Kính Dao...” Lôi kéo tay của ta muốn ta đi, vừa đi vừa hất xi –“Chúng ta vừa mới tại trên tuyết, chẳng biết như thế nào toát ra một con rắn toàn thân màu đỏ, Kính Dao vì cứu ta, không cẩn thận bị nó cắn.” Vừa kéo ta chạy vừa đứt quãng nói, xem ra sợ tới mức không nhẹ a! –“Cả tay đều biến thành màu đỏ, lập tức, lập tức liền biến thành màu đỏ! Thật là sợ hãi... tiểu thư, người cứu nàng a! Nàng sẽ không chết phải không?” Mưa đông này sao lại có rắn a? lại là màu đỏ, có phải là Tiểu Lục khoa trương?

Màu đỏ? Ta không khỏi nhú mày, thực là màu đỏ. Nhìn thấy cánh tay phải vừa thũng vừa đỏ của Kính Dao, ta ngây người, chưa thấy qua triệu chứng như vậy a. Con rắn kia tại chỗ vòng thành một tiểu cầu, vẫn không nhúc nhích, ta thấy đó chính là Diễm Nương.

-“Tiểu Thúy, mau đi tìm thầy thuốc” Thanh âm của Lỗi thúc vang lên.

Ta lúc này mới hồi tỉnh lại, phải nhanh cứu Kính Dao! Chính là ta vừa mới muốn đi qua, con rắn nhỏ vẫn không nhúc nhích thế nhưng động. Lỗi thúc nhanh bắt lấy cánh tay của ta, kéo ta ra phía sau hắn. Đôi mắt màu xanh của nó cùng ta nhìn nhau, ta đột nhiên thấy thực buồn cười, hải hước nói –“Mỹ nữ xà?”

Vừa nói xong, không hiểu sao thân hình con rắn chợt lóe không thấy tung tích.

Lúc này Kính Dao đang nằm ở trên tuyết, không thể tự đứng.

-“Mau đưa nàng vào nhà!” Lỗi thúc phân phó.

-“Chậm!” Ta ngăn cản, tuyết bên ngoài lạnh sẽ làm cho khí huyết vận hành chậm rãi, nằm tại nơi có tuyết sẽ giúp giảm bớt sự hấp thu độc xà.

-“Ồ trong này, lấy nước, muối, đao đến. Đứng rồi, có nên sao, mang đến đây, nhanh lên!”

Ta lấy dây lưng bên hông, buộc lại cánh tay của Kinh Dao.

-“Nước đến đây, nước đến đây”

-“Đem muối bỏ vào, giúp nàng ta sát trùng. Đừng có ngừng!” Nhìn thấy cánh tay sưng đỏ có chút khoa trương của Kinh Dao, trong lòng ta một chút nắm chắc cũng không có. Hai điểm rằng thật sâu kia thuyết minh, đây là độc và nguy hiểm. Mấy động tác cấp cứu đơn giản không ngừng lại, ta chưa bao giờ trị loại độc và này, phương pháp này hữu dụng sao? Động tác trong tay ta không dám dừng lại. một bên sát trùng, một bên không ngừng đè ép xung quanh miệng vết thương cho máu độc đi ra ngoài cơ thể. Nhìn thấy chất lỏng màu tím đi ra ngoài, ta có chút nhẹ nhàng thở ra.

-“Nương nương...” Lỗi thúc đưa cho ta một khăn tay, ta tiếp nhận mới phát hiện ta đã sớm đỏ mồ hôi. –“Tiểu Lục, mau giúp nàng tẩy trùng” Tiểu Lục làm theo lời ta.

-“Có thể sao chứ?” Nha đầu kia một bộ sắp khóc.

-“Đừng có ngừng!”

-“Tiểu thư, nàng sẽ không chết phải không?”

-“Sẽ không!”

-“Thầy thuốc, thầy thuốc đến đây”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Hồi Xuân Lục

-“Thầy thuốc đến đây”

Chỉ thấy người tới khoác một chiếc áo choàng màu đỏ, không rõ là người dạng gì. Trên chòm râu còn dính vài bông tuyết, có vẻ như là lão nhân.

Hắn thân thủ tìm kiếm xem xét xong thế nhưng cả kinh ngã ngồi mông trên tuyết. Về mặt không dám tin nói –“Diễm nương!”

Cái gì? Diễm nương?

-“Thầy thuốc...” Lỗi thúc nhìn lão nhân thất thố.

-“Nga! Lão phu có một viên đan dược có thể bảo trụ mệnh ba ngày, lão phu vô năng, thỉnh tìm cao minh khác!”

-“Địch tiên sinh” Lỗi thúc về mặt ngưng trọng.

-“Thứ lão phu nói thẳng, nếu không phải lúc trước có người vì nàng phóng độc, giờ phút này cô nương này chỉ sợ...” Sau đó giúp Kinh Dao ăn vào được đan.

-“Lão phu chỉ có thể làm vậy thôi.”

-“Chính là rần rần mà thôi, chẳng lẽ không thể giải?” Nhìn thấy vẻ mặt tro tàn của Kinh Dao ta buồn buồn mở miệng.

-“Kim tiểu thư!” Hắn về mặt hưng phấn.

-“Ngươi nhận thức ta?” Có lẽ ta thực thành danh? Ta nhìn qua suy nghĩ một chút, đáp án là ta quả thực không biết hắn.

-“Là lão phu! Ngươi quên sao chứ? Ngày ấy tại Sở phủ ngài cứu Sở công tử một mạng. Lão phu ngưỡng mộ trong lòng, y thuật của cô nương quả nhiên cao thâm, diệu thủ hồi xuân. Lão phu có tâm hướng cô nương thỉnh giáo một chút, đáng tiếc cô nương đi vội vàng, như thế nào cô nương xuất hiện tại kinh thành, không phải tại Thần Châu sao? Nay sao còn lão nhân đến, hẳn là cô nương...”

-“Địch tiên sinh!” Lỗi thúc về mặt không vui mở miệng –“Đây là nữ chủ nhà ta—Thất vương phi nương nương!” Nhìn miệng hắn run rẩy, xem ra ả nhân đã lâu.

-“A!” Địch tiên sinh biểu tình thực ngốc nhìn về phía ta, ta cười gật đầu.

-“Lão phu có mắt không trông, thỉnh nương nương tha tội!”

-“Miễn! Trước tiên xem vết thương đi!”

-“Bầm nương nương, này...Lão phu quả thật vô năng. Xin hỏi nương nương xà này có phải hay không hồng như máu?” Ta gật đầu.

-“Xà này tên là Diễm Nương, còn gọi Huyết Linh Phúc, là loài rắn hiếm thấy, người trúng độc...không thuốc giải.”

-“Tiểu thư...”Tiểu Lục khóc.

-“Đừng khóc! Không có việc gì, sẽ có biện pháp!” Ta nói ra lời ngay cả chính mình cũng không quá tin, an ủi Tiểu Lục.

-“Địch tiên sinh, thỉnh ngài vô luận như thế nào cũng đem độc xà khống chế.” Cho ta một chút thời gian! Sẽ có biện pháp.

Tuyệt không ngừng rơi xuống, một loại cảm giác vô lực thật sâu vây lấy ta. Làm một thầy thuốc, trơ mắt nhìn sinh mệnh người bệnh dần dần biến mất lại cái gì cũng không thể làm. Nếu tại hiện đại chỉ cần một ít huyết thanh kháng độc rắn là có thể giải quyết vấn đề. Đáng tiếc là ở cổ đại, một cái tây y ở cổ đại. Tại cổ đại ta chính là vô năng. Nhớ tới lúc mới gặp Kinh Dao sinh long hoạt hổ lấy kiếm muốn chém ta, nhớ tới nàng lau mồ hôi như mưa tiếp tục nướng chân gà...giờ phút này chính là im lặng nằm một nơi. Không được! không được! mau nghĩ biện pháp, trong lòng ta bất an đi lại trong phòng.

-“Tây y không được, vậy trung y, trung y...”

-“Ba!” Cái gì vậy, Là một quyển sách dính đầy tro bụi, nhẹ nhàng phất đi tro bụi—“hồi xuân lục “. Đây không phải y thư Tư Đồ Khâm cho ta sao?

-“Y thư...”

-“Y thư?”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thái Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Đạo giải độc

Này là sách quý gì a! Chữ xấu lại nhỏ, ta buồn chết. May mắn mắt bốn tiểu thư là 2.0 độ (còn khá nhẹ . ~ ~), còn nữa, Tư Đồ Khâm có phải cho ta bản copy hay không a? Bằng không một bộ sách như vậy, ngay cả mục lục cũng không có. Phải tìm từng tờ. (Mịch tỷ à, Mịch tỷ cho rằng đây là hiện đại sao? Họ làm sao biết làm mục lục a)

Nhất định phải tìm đến phương pháp trị liệu cho Kinh Dao. Có—trùng xà thiên.

-“Ô đầu xà, hồ đầu xà... thanh trúc xà... bạch hoa phúc, bá vương phúc, này...huyết linh phúc!”

-“Địch tiên sinh! Ba ba ba !”

-“Vương phi nương nương!”

-“Lúc này là lúc nào a! Không cần quý! Có cứu! Kinh Dao có cứu!”

-“Cho ta đủ bộ châm!”

Động tác hần nhanh chóng từ trong hòm thuốc lấy ra bộ châm

-“Châm cứu tuy diệu, nhưng...”

-“Ngươi lấy hùng hoàng, đại toàn, bán biên liên, linh tiên thảo nghiền ra hòa cùng huyết gà”

-“Là!”

Nhìn thấy cánh tay càng ngày càng thũng kinh người của Kinh Dao, ta biết ta không có thời gian do dự.

-“Tiểu Lục, chuẩn bị băng gạc, nước trong, dấm chua”

-“Lỗi thúc, lấy tốc độ nhanh nhất bắt ít con đĩa trở về”

-“Là!”

-“Tiểu thư, nước đến đây”

-“Đem dấm chua bỏ vào, đặt cánh tay của nàng ngâm vào.” Chỉ thấy cánh tay sưng đỏ kia cho vào nước dấm chua liền biến đen, có vẻ dọa người. Chẳng lẽ sách y của Tư Đồ Khâm thật là bản lậu? Hiện tại cũng chỉ có thể tiếp tục.

-“Ta muốn thi châm” Tay nâng châm lên, châm xong huyết vị cuối cùng. Miệng vết thương trong nước dấm chua kia chậm rãi thâm tím chảy ra chất lỏng trong suốt. Ta thở dài một hơi.

-“Tiểu Lục, bỏ nước ra, cho con đĩa vào” Nhìn thấy thân mình động đậy trên khay, trong mùa đông này mà Lỗi thúc cũng có bản sự bất đến động vật ghê tởm này. Tư Đồ Khâm lão nhân thật đúng là lắm chiêu. Ta cố nén xúc động muốn nôn, gấp một con đặt ở miệng vết thương của Kinh Dao. Con đĩa vốn to bằng ngón tay út kia chậm rãi phình to lên, xanh tím làm cho người ta nhìn rõ hoa văn trên người nó. Cánh tay của Kinh Dao chậm rãi tiêu sưng.

-“Này... này... Thật sự rất thần kỳ!” Ai lớn gan như vậy, nói ra tiếng lòng của ta. Hóa ra là xú lão nhân đang cầm dung dịch huyết gà đứng phía sau ta. Con đĩa kia bởi vì quá nặng, kháng cự không được lực hút trái đất liền rơi xuống đất.

-“Còn ngây ngốc làm gì! Đem dịch kia đắp lên! Cả cánh tay đều đắp lại dùng băng gạc buộc lại” Dịch lão nhân động tác nhàn thục làm

Thừa dịp có khe hở, ta xoa đầu đầy mồ hôi.

-“Nương nương, đã làm tốt lắm!” Dịch lão nhân về mặt sùng bái nhìn về phía ta.

-“Không được!” Ta lung lay đầu.

-“Nga! Kia thỉnh vương phi nương nương chỉ giáo!”

Kì thật hần băng bó tốt lắm, thực chuyên nghiệp. Chính là... Ta tự mình đi qua, ngay tại băng gạc buộc thành một cái nơ con bướm.

-“Như vậy mới đúng thôi” Nhìn thấy trên trán của Dịch lão nhân có vài giọt mồ hôi lạnh –“Như thế nào, xem không được sao?”

-“Không! Không! Không! Xem được” Ngực khí hoảng sợ, lại “bùm” một tiếng quỳ xuống.

-“Ngươi để làm chi nha! Muốn nói bao nhiêu lần, đừng dọa người như vậy”

-“Cầu vương phi nương nương thu ta làm đồ đệ”

-“Cái gì? Có làm hay không?”

-“Không có làm!” Ta hôn mê.

-“Ngươi bao nhiêu tuổi a”

-“Ba mươi chín!”

-“Cái gì? Mới ba mươi chín liền tự xưng lão phu. Ta hôn mê, ta còn tưởng rằng ngươi hơn năm mươi a. Ngươi mau đứng lên đi! Ta không có dự định thu đồ đệ” Thu hần làm đồ đệ, dạy hần cái gì? Đây là cô đại a.

-“Lỗi thúc!”

-“Dịch tiên sinh, thỉnh” Thanh âm uy nghiêm không để kháng cự.

-“Nương nương...” Rốt cục đi rồi.

Không có nghĩ đến trung y thần kì như vậy, may mắn trước kia ta đối châm cứu có hứng thú, nếu không hôm nay cũng không thể thuận lợi như vậy giải độc cho Kinh Dao. Nhìn thấy sắc mặt của Kinh Dao khôi phục bình thường, hô hấp đều đều, hiện tại nàng đã thoát khỏi nguy hiểm.

Có lẽ ta nên dành thời gian nghiên cứu cuốn y thư này!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Tương Tư Khó Nhịn

Tối nay bạn thật sự là mệt chết, nằm trên chiếc giường ấm, thở thật dài một hơi, cuối cùng hữu kinh vô hiểm không có việc gì.

-“Hắn đi rồi sao?” Tiểu Lục lung lay đầu.

-“Còn tại quỳ trước cửa Thất vương phủ chúng ta. Thật sự là, một bó tuổi rồi còn muốn bá tiểu thư làm sư phụ.”

Ta cười lung lay đầu –“Hắn coi như là không ngại học hỏi đi”

Cuồng phong còn tại bên ngoài gào thét, không có một tia muốn đình chỉ. Thẳng đến khi chân trời có ánh rạng đông hiện lên, ta mới phát giác đã đến thời gian mặt trời mọc. Chính là một đêm này kinh tâm động phách quá mức, thậm chí làm cho ta hồn nhiên bất giác không biết khái niệm thời gian.

Suốt bốn ngày bốn đêm. Ảnh của ta, chàng rút cuộc tại nơi nào?

Nam tuyết nguyên.

Áo choàng tung bay trong gió, gió tuyết cũng không thể làm mờ đi vẻ ngạo nghễ của hắn giữa bầu trời đầy tuyết. Ngồi trên lưng ngựa, khoác áo choàng tàng kim, đỉnh đầu cài phát quan màu tím, lông mi tinh mục, khí vũ hiên ngang không phải Hiên Viên Ảnh thì là ai?

-“Vương gia, sắp đến Nam Tuyết nguyên không bằng nghỉ tạm một chút, chờ mặt trời mọc rồi hãy đi tiếp.” Vân Dật phi ngựa đi đến bên cạnh Hiên Viên Ảnh.

Vương gia vì muốn lấy cho vương phi áo lĩnh hồ này, đã vài ngày không có nghỉ tạm, thợ thủ công chế tác áo lĩnh hồ tại Nam Tuyết nguyên đều sắp bị vương gia bức điên, chỉ có mỗi bốn ngày mà phải làm xong chiếc áo lĩnh hồ làm trong mấy tháng. Nguyên nhân sao? Khụ... chính là bởi vì vương gia không chịu nổi khô trương tư này. ách! Đương nhiên, lời này không phải vương gia nói cho ta, là ta dùng trí tuệ của mình nhìn ra.

-“Tiếp tục đi tới! Trước khi mặt trời mọc ta muốn gặp nàng!” Cái... cái gì? Vương gia! Người không phải điên đi? Trước khi mặt trời mọc?

-“Tiểu thư! Tiểu thư! Vương gia đã trở lại. vương gia...”

Cảm giác thân thể mình theo ý thức nhảy dựng lên. Đầu óc còn không tiêu hóa được những lời nói này, thân thể đã chạy bay ra ngoài cửa. gió lạnh gào thét bên tai ta, nơi đây còn nghĩ thấy mệt, nơi đây còn nghĩ thấy lạnh. Trước mắt ta trống rỗng cái ôm của ta là trống rỗng... không khí ngưng kết.

Đông, đông, đông, không xong, ta hình như rất yêu hắn. Yêu đến tâm đều có một chút phát đau. Tường muốn tiến vào vòng tay của hắn, nhưng là thân thể lại không động đậy, chỉ có thể cương tại chỗ.

Hắn giống như giấy. Hắc y, hắc mã, suất khí xoay người xuống ngựa. Áo choàng tàng kim thật lớn rung động trong gió. A a! Thực chính là siêu cấp đại soái ca! Cho dù là hình dáng mệt mỏi như thế, nhưng là không có thuốc cứu làm người ta mê muội.

Một cái ôm màu đen vây toàn thân ta. Cái ôm làm cho ta an tâm. Hạnh phúc đến tràn đầy tim ta.

- “Bá” Áo choàng tàng kim cao cao giờ lên.

- “Khụ” Có người xấu hổ ho khan. (không cần phải nói, tất cả mọi người đều biết là ba tám Dật) cái gì ta ba tám a. Ta liền nói vương gia là tương tư khó nhịn đi.

Chính là chủ nhân áo choàng lại hoàn toàn không có phản ứng, triền miên không ngớt.

Bông tuyết như trước tung bay, cuồng phong như trước gào thét.

Chính là tâm của Mịch Nhi cực kì ám áp tràn đầy.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nghi Vân

“Ảnh, ta rất nhớ chàng nga! Những ngày chàng không ở ta đều không có ngủ ngon quá” Nằm ở trong vòng tay của hắn, cảm giác được mí mắt có sức nặng tựa kim.

-“Ngoan, ngủ trong chốc lát” Thanh âm của Ảnh tựa có ma lực, ta rút cuộc không chịu được hấp dẫn ngủ say.

Rõ ràng đây là tại trong mộng, chính là đây là nơi nào? Khu vườn trăm hoa đua nở. Cảnh tượng tuy đẹp, nhưng lại làm cho lòng ta cảm thấy ai thương. Cô độc, mang theo mảnh liệt ưu thương cô độc. Mơ ảo lại rõ ràng “Hoa nở, không cần rất cao hứng, bởi vì hoa nở có nghĩa là hoa sẽ tàn...” Trong phút

chốc, cô tận ưu thương tự lòng ta tựa như thác mà phun ra. Nước mắt ta ngừng không được nhìn đầy trời hoa vũ, không có năng lực, ta vô năng lực.

-“Mịch nhi, làm sao vậy, tỉnh tỉnh! Mịch nhi..”

-“Ành...” Thấy mặt hần, ta chậm rãi bình tĩnh.

-“Gặp ác mộng. Ngoan, không sợ. Có ta ở đây, ngoan...” Ành rấn chắc ôm, ôn nhu nhuần ngữ. Lại làm tâm ta càng bối rối. Tại gần gũi mấy ngày này, thế nhưng có thể ngưng tụ tình cảm khắc cốt. Nhìn vào ánh mặt sâu tựa biển của Ành, bên trong lại chứa đầy thâm tình làm cho ta chìm trong đó. Lúc nào cũng làm cho ta cảm nhận được tình yêu vô tận của hần đối ta, nhưng là vì sao ta thấy bất an.

Ành cầm mặt ta, nhìn ta thật sự nói—“Không cần sợ hãi, vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều sẽ bảo hộ nàng, chẳng sợ là ở trong mộng.”

-“Ành...” Tựa vào chiếc ôm ấm áp của Ành, ta lại một lần nữa ngủ say.

-“Vương gia, thuộc hạ đã phái người tha hần đi rồi. Căn cứ theo điều tra hần chính là thầy thuốc nổi danh. Nghĩ muốn báỉ vương phi làm sư phụ nên quý tại ngoài vương phủ chúng ta không chịu đi.” Trong lòng Vân Dật có chút buồn. Dịch Lưu này to nhỏ cũng là cái danh y, cũng không biết tạo cái gì nghiệt. Báỉ sư chọn ai không được, lại cố tình tuyển đúng nữ chủ nhân nhà hần. Đây chính là hàng thật giá thật tiêu ác nữ, hiện tại bọc áo lông hồ nằm trên giường ấm vui vẻ. Ngoài kia người ta đều biến thành người tuyết. Theo hần thấy, tám phần đã quên chuyện này ném nó lên tận chín tầng mây.

-“Danh y? Muốn báỉ Mịch nhi làm sư phụ?” Hiên Viên Ành về mặt rồi rầm. Chẳng lẽ lão bà hần là một vị cao nhân?

-“Thuộc hạ cũng thấy thật khó tin, nghe nói Dịch Lưu này ở kinh thành cũng là nổi danh hiển hách... chẳng qua Lỗi thúc chứng thực quá, Kinh Dao đích thật là do vương phi cứu sống.” Thật sự lợi hại như vậy, nghĩ như thế nào hần cũng không dám tin tưởng.

-“Hần giống như trước kia cũng đánh về mặt rồi rầm. Chẳng lẽ lão bà hần là một vị cao nhân?

-“Thuộc hạ cũng thấy thật khó tin, nghe nói Dịch Lưu này ở kinh thành cũng là nổi danh hiển hách... chẳng qua Lỗi thúc chứng thực quá, Kinh Dao đích thật là do vương phi cứu sống.” Thật sự lợi hại như vậy, nghĩ như thế nào hần cũng không dám tin tưởng.

-“Hần giống như trước kia cũng đã quen biết vương phi, cũng là cùng cứu một người. Hần không cứu được, cuối cùng bị vương phi cứu sống.”

Như vậy xem ra có lẽ là thật. Mịch nhi còn biết y thuật a.

-“Nhưng xảo chỗ là người được cứu này, vương gian nên cảm thấy hứng thú” Vân Dật có ý mơ hồ châm một ngọn lửa, lại đòi đến một tia xem thường mang theo mãnh liệt sát khí của Thất vương gia.

-“Chính là tân khoa Trạng nguyên lần trước tham gia hôn lễ của vương gia mặc một cảm bào màu đỏ —Sở Dịch” Trong phòng im lặng đến mức một cây kim rơi cũng nghe được rõ ràng.

-“Vương... vương gia...” sách sách! Sắc mặt của vương gia này cũng thật dọa người đi! Sớm biết rằng như vậy thì không nên lẩm miệng. Phải biết rằng bởi vì trong lúc hôn lễ vương phi nhìn nhiều hơn một ánh mắt với người này, vương gia ám chỉ khiến cho hần chính người này vài lần mới có chút tiêu khí. Xem biểu tình của vương gia, hiển nhiên đối việc này là thập phần không thích. Đây... lại không thể lấy nữ nhân âu yếm của chính mình xuất khí, xem ra vị Tân khoa trạng nguyên mới tung hoành này còn phải tiếp tục không hay ho, ngày không quá tốt.

-“Sở Dịch!” Tà mị cười, nhìn thấy thế nào cũng là nụ cười đủ để điên đảo chúng sinh nhưng Vân Dật lại trầm nghĩ trực tiếp ngắt xiù, xem ra hần lại có nhiều việc phải làm

Sở Dịch này thật là, nhạ ai không nha, cố tình chọn vị chiến thần Thất vương này, hơn nữa lại còn cùng nữ nhân của hần có quan hệ. aiii.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Trạng Nguyên Kí (Thượng)

Thật lâu chưa từng ngủ ngon như vậy, không biết có phải cái ôm của Ành quá ấm áp hay là do chiếc áo lông hồ này. Nhan sắc hòa nhã, kiểu dáng đơn giản, cổ áo có hai cái tiểu cầu bằng nhung. Rất có phong cách hiện đại.

-“Hôm nay vì sao tỉnh sớm như vậy?” Ngừ khí dày đặc của Ành vang tại bên tai ta, trong gương hiện lên thân ảnh của hần ôm ta từ phía sau lưng, thế nhưng, thế nhưng... không mặc quần áo.

-“Người làm gì không mặc quần áo?” Nhắm mắt lại nhìn không được đồ mặt nhỏ giọng thét lên.

-“Ta không lạnh” Ngừ khí nghiêm trang.

Nghe nghe. Đây là tiếng người sao chứ? Hình như đối với hần quần áo chỉ là để dùng chống lạnh mà thôi.

-“Ai quần người lạnh hay không lạnh!” Ta che mắt, tránh đi cái ôm của hần. Tuy nhiên chúng ta... này cũng rất kích thích đi.

-“Nga, nàng thẹn thùng” Ngữ khí làm trăm phần trăm trên chọc. Ta bắt đầu hoài nghi nam nhân này là cố ý.

-“Ta không có!” Đánh chết cũng không có khả năng thừa nhận.

-“Bằng không, vì sao không dám xem. Chẳng lẽ nàng quên, chúng ta đã là vợ chồng, tâm linh cùng thân thể của ta đều là của nàng” Đây... này tên này rốt cuộc đang nói cái gì a. Cảm giác hơi thờ của hần càng ngày càng gần sát, lạnh lẽo mở một con mắt. Khuôn mặt tuần tú đầy vẻ ý cười phóng đại trước mắt ta, thông qua ánh mắt hần ta thấy rõ ràng ta... chảy máu mũi. (Đến khổ, nhìn chồng mình cũng chảy máu mũi)

Thiên a! Đây cũng rất mất mặt đi! Ta thế nhưng vì xem thân thể của trượng phu mình mà chảy máu mũi. Chuyện này không phải là chỉ phát sinh trên người nam nhân sao chứ? Chẳng lẽ, ta thực háo sắc như vậy. Ai nha! Ta muốn điên.

Mà tên có tội —Hiên Viên Ảnh ngạo mạn hầy, được xưng là lãnh tình một quả Thất vương gia lại đắc ý không có thuốc nào cứu tao nhĩ chậm rãi mặc quần áo. Ta thực muốn điên, ngồi phịch ở trên giường không động dậy, tên không lương tâm này. Hoàn toàn không để ý ta còn đang chảy máu mũi, thừa dịp ta tìm khăn tay lau đi cư nhiên đem ta thoát tình quang, sinh long hoạt hổ đem ta ăn vào bụng, một cây xương cũng không dư thừa. Hại ta hiện tại toàn thân xương cốt như tan ra.

-“Mịch nhi!”

-“Hử!”

-“Lão bà!”

-“Đi một bên, ngồi chờ!” Ai ngờ người này da mặt càng ngày càng dày, vươn tay đem ta ôm vào trong ngực.

-“Ngoan, đừng nháo đừng néo. Ta tại Nam Tuyệt nguyên thường xuyên nhớ đến nàng mà chảy máu mũi.” (Ảnh ca có kiểu dỗ vợ hay ghê, haha)

-“Thật sao? Không phải bởi vì ta rất háo sắc?”

-“Không phải!”

-“Nhưng, nhưng là ta là nữ nhân a!”

-“Đây bốn vương rất rõ ràng!” Ngữ khí của hần mang theo hai hàm ý nghĩa.

Ta tức giận trừng mắt liếc hần một cái.

-“Đêm nay trong cung có yến hội, nàng nếu không đứng dậy liền không kịp rồi”

Lại có yến hội.

-“Không đi! Bị người tra tấn thành như vậy, kia còn khí lực đâu mà đi yến hội!” Cười cái gì, nghĩ đến ta là nữ kim cương vô địch sao?

-“Phụ hoàng đặc biệt thỉnh Đức công công đến đưa thiệp mời cho nàng!” Về mặt trăm tư –“Không đi cũng tốt, không bằng đổi lượt đến nàng “tra tấn” ta?”

Ta cắn răng nghiêng lợi nói –“Ta không muốn tra tấn người”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Trạng Nguyên Kí (Trung)

-“Nhìn thấy không đó, vị kia chính là sứ thần Cực Tri quốc. Oa! Thật anh tuấn nha! Các người xem, ánh mắt hần màu xanh biếc...” Một đám cung nữ tụ tập hô hô trách trách. Nguyên lai là một người ngoại quốc. Bộ dáng cũng thật là được. Sứ thần tới chơi sao chứ?

-“Tóc màu vàng, ánh mắt màu xanh, người Cực Tri nào có tuần tú như nam tử nước ta, còn không bằng đương kim Trạng nguyên Sở đại nhân!” Một cung nữ mặc quần áo phấn sắc nhỏ giọng nói.

-“A...các ngươi xem! Sở đại nhân đến đây! A...Thiên! Hắn đi tới chỗ chúng ta!” Theo ánh mắt cung nữ nhìn, một vị công tử nhẹ nhàng cầm quạt phe phẩy đi đến hướng ta, ừ! Bộ dạng còn có thể, chính là như thế nào nhìn quen mắt a! Nga! Ta nhớ ra, kia là người mặc cẩm bào màu đỏ trong hôn lễ của ta. Nguyên lai hắn là Kim khoa Trạng nguyên a! Chỉ thấy hắn bước phong lưu đi đến trước mặt ta, đối ta lộ ra tươi cười, ta cảm giác thập phần tốt bụng.

-“Cười cái gì cười a! Răng trắng sao?” Chính là loại cười này. Tại hôn lễ của ta hắn cũng đối ta cười như vậy, làm hại Hiên Viên Ảnh xú mặt cho ta xem

-“Ngươi không biết ta?” Hắn thập phần kinh ngạc. Ta vung, ngươi nghĩ ngươi là ai a! Tặng cho hắn cái liếc mắt, chạy lấy người. Ta đi tìm lão công! Nếu hắn biết khẳng định không vui.

Lấy tầm mắt tìm thân ảnh của Hiên Viên Ảnh, kết quả ta lại nhìn thấy thân ảnh làm ta chán ghét. Chuyển mắt đến đình viện, Tú Nga đang chuyên chú luyện kiếm, mà đứng bên nàng ta là lão công ta. Ta đi nhanh đến đó –“Ngươi đang làm gì?”

Chỉ thấy Hiên Viên Ảnh xú mặt ra nhìn ta, một câu cũng không nói.

-“Các ngươi đang làm gì?”

-“Tỷ tỷ, ngươi không cần hiểu lầm! Bởi vì sứ thần ngoại quốc tới chơi, đợi lát nữa ta phải đàn cầm hiến khúc. Thỉnh Thất biểu ca nghe xem có được không, không phải như tỷ tỷ nghĩ.”

-“Nga! Ta nghĩ như vậy? Ta nghĩ cái gì ngươi biết đến?” Chỉ sợ là ngươi tưởng như vậy a!

-“Đủ rồi” Nói xong cũng không thèm nhìn tới ta, lôi kéo Tú Nga bước đi.

Không nghĩ tới hắn sẽ khí ta mà đi, trong nháy mắt ta quên hồ hấp nhìn bọn họ đi qua trước mắt ta. Ta mới giật mình hiểu ra, nguyên lai đây là đau lòng. Ta tượng như rơi gỗ đứng tại chỗ không động đậy. gió lạnh phát qua, ta khẽ run lên. Thật lạnh!

-“Ngươi cùng cái nam nhân đang nói cái gì, các ngươi đã sớm quen biết sao? Vì cái gì ngươi chưa bao giờ cùng ta nói...”

-“Biểu ca! Tay của ta đau quá!” Hiên Viên Ảnh tựa như bị điện giật bỏ tay ra, xoay người rít gào nói –“Như thế nào là ngươi? Mịch nhi đâu?”

-“Ta như thế nào biết, ngươi nắm tay ta bỏ chạy a!”

-“Ta...” Như thế nào thành như vậy, Mịch nhi của hắn...Không kịp suy nghĩ nhiều Hiên Viên Ảnh chạy như điên.

-“Thất tẩu! Ngươi còn tại nơi này làm chi, phụ hoàng mời ngươi đi đến, yến hội lập tức sắp bắt đầu. Thất ca đâu?” Ngươi đến là Bát vương Hiên Viên Liễu.

-“Hắn sẽ đến sau” Trên đá cẩm thạch rõ ràng chiếu xạ hình ảnh của ta, ta đang mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Trạng Nguyên Kí (Hạ)

-“Tiểu Thất, hồi lâu không thấy. Ngươi mọi chuyện đều được?” Nhìn thấy khuôn mặt của Hoàng đế tựa Hiên Viên Ảnh, ta thật muốn cho hắn một quyền.

-“Ta phụ hoàng quan tâm, Tiểu Thất mọi chuyện đều tốt”

-“Ảnh nhi ở đâu, chỗ nào?” Hoàng đế nhìn ta, vẻ mặt nghi hoặc.

-“Hắn lát nữa sẽ đến”

-“Như thế nào cũng không gặp Tú Nga, đứa nhỏ này thật sự là không biết tiến thoái. Rõ ràng biết hôm nay sứ thần tới chơi, còn phải đàn tấu hiến khúc.”

-“Hoàng thượng, Tú Nga vẫn còn là đứa nhỏ a” Hoàng hậu nhanh tay nói giúp. Hôm nay tình thế cũng không như nàng mong muốn, ta nhìn về phía nàng mỉm cười.

-“Nghe nói Thất vương phi đàn tấu cũng được, không bằng thay thế Tú Nga trợ vui?” Hoàng hậu vẻ mặt ôn nhu cười. Muốn nhìn ta mất mặt, nếu ta không làm tốt có phải mất mặt quốc gia sao? Thật sự là một hoàng hậu tùy tiện ngay thơ. Chính là do tên Hoàng đế kia sùng ra đi!

Ta nhìn về phía nàng mỉm cười gật đầu –“Được!”

Nàng không có nghĩ ta sẽ sáng khoáy gặt đầu như vậy, về mặt kinh ngạc, phảng phất nói: Ngươi thật dám hiển khúc?

Thu hồi ánh mắt nhìn Hiên Viên Táp, hần lấy ánh mắt hỏi, ta nhìn hần mỉm cười.

Chậm rãi đi đến tiền điện rộng lớn, ở giữa có một cỗ cầm, thân cầm dát vàng tản ra hào quang. Ta làm động tác thử cầm, khẽ vuốt thân cầm, đây là trao đổi tình cảm với cầm. Đến khi mọi người không còn kiên nhẫn chờ đợi, tình cảm cũng đã trao đổi không sai biệt lắm. Hần nói cho ta, ta cùng hần giống nhau. Biểu hiện gió êm sóng lặng, nội tâm lại ba đào mãnh liệt. Ba ngón tay nhẹ áp cầm huyền, thấp giọng nói –“Là thời điểm cho bọn họ rung động”

-“Thiên địa ung dung, quá khách vội vàng, triều khởi lại triều lạc.

Ân ân oán oán, sinh tử bạch đầu, mấy người năng nhìn thấu?

Hồng trần a cuộn cuộn, si ngốc a tình thâm.

Tự tán chung có khi.

Lưu một nửa thanh tỉnh, lưu một nửa túy.

Ít nhất trong mộng có một người truy tùy.

Ta lấy thanh xuân đổ ngày mai.

Ngươi dùng chân tình đổi này sinh.

Năm tháng chẳng biết nhân gian nhiều ít ưu thương,

Hà không tiêu sái tẩu một hồi.

Thiên địa ung dung, quá khách vội vàng, triều khởi lại triều lạc.

Ân ân oán oán, sinh tử bạch đầu, mấy người năng nhìn thấu?

Hồng trần a cuộn cuộn, si ngốc a tình thâm.

Tự tán chung có khi.

Lưu một nửa thanh tỉnh, lưu một nửa túy.

Ít nhất trong mộng có một người truy tùy.

Ta lấy thanh xuân đổ ngày mai.

Ngươi dùng chân tình đổi này sinh.

Năm tháng chẳng biết nhân gian nhiều ít ưu thương,

Hà không tiêu sái tẩu một hồi....”

Một khúc đàn xong, nhìn thấy một đám cổ nhân trợn mắt há hốc mồm, ta rút cuộc có điểm cảm giác. Không phải nói có một cái dễ nhìn ngả xuống, sẽ có ngàn vạn cái dễ nhìn đứng lên sao?

Chờ đến khi Hiên Viên Ảnh đuổi tới, dĩ nhiên không thấy bóng dáng Mịch nhi.

-“Nàng đi rồi!” Hiên Viên Táp sâu kín xuất hiện. –“Tuy thấy nàng tươi cười đầy mặt, nhưng...các ngươi làm sao vậy?” Nụ cười đầy mặt? Xem ra nàng thật sinh khí. Hiên Viên Ảnh mặt mày buộc chặt, mân miệng không nói.

-“Có một kì nữ tử như vậy, ngươi lại không biết quý trọng. Ta nghĩ nàng không để ý ngươi, cho ngươi ném thử chút tư vị mất đi đi!”

-“Nàng nói cái gì?”

-“Cái gì cũng không nói, chỉ hát” Về mặt cười bí hiểm.

-“Hát cái gì?”

-“Gọi đại ca”

Hiên Viên Ảnh hắc nghiêm mặt nửa ngày sau mới nói –“Đại ca”

-“Một ca khúc rất được... Năm tháng chẳng biết nhân gian nhiều ít ưu thương, hà không tiêu sái tầu một hồi?”

Cái gì? Ưu thương. Không có bốn vương hống nàng, khẳng định lại khóc đến hôn thiên ám địa! Còn tiêu sái tầu một hồi, không được, nữ nhân này sẽ không muốn.... nàng dám?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Cách ly

-“Ngươi xem ta dám hay không dám!” Tùy tay sút tới cửa –“Tiểu Lục! Đem vàng bạc của ta thu lại, chuẩn bị đồ đạc. Ta muốn bỏ nhà đi! Hừ!” Xoay người đi hướng cửa trực tiếp đồ lên tường thịt. Ta vượt mũi. Không chút do dự đá cho người trước mặt một cước lên đùi.

-“Ngươi này dã man nữ, ngươi rốt cuộc đang làm gì?” Cái từ nam nhân kia bắt lấy hành lý của ta, ôm ta ném lên giường.

-“Nàng rốt cuộc muốn thế nào?” Ngữ khí của hắn mệt mỏi vô lực, làm ta rốt cuộc không che giấu được ủy khuất trong lòng. Nước mắt đảo quanh tại hốc mắt, cổ nên không khóc đi ra.

-“Ngoan! Muốn khóc liền khóc đi ra! Không cho phép nén!” Đưa tay ra muốn kéo ta vào ngực.

-“Ngươi đừng chạm ta!” Ta đẩy tay hắn ra. Mặt của Hiên Viên Ảnh nhất thời so với than còn đen hơn.

-“Gọi đến phải đến, bảo đi phải đi, ta là chó sao? Ngươi buông ra...”

-“Đủ rồi!”

-“Ngươi lại quát ta, vừa rồi tại trước mặt Tú Nga quát ta. Hiện tại lại lớn tiếng như vậy nói đủ rồi. Trước còn nói thích ta, thích ta lại trước mặt ta nắm tay nữ nhân khác rồi đi, ngươi đem ta trở thành cái gì? Ngươi mới đủ rồi! Hiên Viên Ảnh, ta nếu không ném ngươi, ta sẽ không là họ Kim!”

-“Vậy sửa thành Hiên Viên!”

Đây là đang nói giỡn sao?

-“Kẻ điên!”

-“Đây là hiểu lầm, ta thấy nàng cùng Sở Dịch nói chuyện tức giận đến nổi điên. Ta muốn nắm tay nàng, ai ngờ...” Hiểu lầm? Ta vươn tay lên lưng tung lau nước mắt một mực chảy từ hốc mắt xuống. Hiên Viên Ảnh đưa tay muốn giúp ta lau đi nước mắt trên mặt, ta lui ra sau mấy bước kêu to –“Rửa tay!”

-“Ngươi tới, lấy nước!” đợi cho Hiên Viên Ảnh rửa hơn mười chậu nước, ta rốt cuộc không khóc.

-“Mịch Nhi!” Hắn vươn tay phải ra muốn ôm ta.

-“Dừng!” Không thèm nhìn hắn, lạnh lùng nói –“Cách li bảy ngày!” Làm chuyện sai trái thì phải trả giá đại giới. Vừa rồi ta khóc thực thương tâm a! Cho nên không thể cho hắn quá tiện nghi như vậy được. Ta tựa như tránh né mãnh thú, nhanh nhanh ly khai tên bá đạo này.

“phanh” Một tiếng nổ! Đập đi! Đập nhiều nhiều một ít. Được một cái Hiên Viên Ảnh, gan lớn, dám cầm tay nữ nhân khác, nên có hồi cái.

“phanh” “phanh”! sách sách sách! Đập phá thật là mạnh a! nga a a a ! Không biết vì sao tâm tình của ta đột nhiên trở nên rất tốt. Không bằng đi đến hoa viên phía sau dạo dạo xem.

Vào thời điểm Hiên Viên Ảnh biến toàn phòng trở thành đồng hồ ồn ã, đột nhiên nghe thấy được một ca khúc mới, thanh âm thông thả trong tựa nước chảy trong lòng hắn, tiếng đàn tựa như giọt nước nhẹ nhàng rơi vào lòng hắn, thấm nhập tận đáy lòng. Ngữ âm ai oán hỗn loạn vô hạn thâm tình, còn mang theo ghen ngào gần từng tiếng làm cho hắn đau lòng.

-“Thời gian dĩ thế vĩnh không trở về,

Chuyện cũ chỉ có thể trở về chỗ cũ.

Ước thơ ấu thì trúc mã thanh mai,’

Hai tiểu vô đoán ngày đêm tương tùy.

Xuân phong lại thổi đỏ nhụy hoa,

Ngươi đã cũng thêm tàn tuổi.

Ngươi liền muốn biến tâm, tượng thời gian làm khó hỏi,

Ta chỉ có tại trong mộng tương y ôi...”

Nữ nhân này rốt cuộc là như thế nào? Thật đúng là biết tra tấn người, là muốn cho người ta đau lòng mà chết sao chứ? Còn khóc sao? Điều nói chính là hiểu lầm, nàng cùng Sở Dịch nói chuyện hân cũng đã không nói... Thật muốn đem nàng ôm vào trong ngực, chẳng sợ nàng sẽ lấy ngực ta lau nước mắt, lấy tay áo ta lau nước mũi. (kính khùng), khóc đến trời long đất lở. Nhưng là không cần đi đến một nơi ta không tìm được để thương tâm rơi lệ, như vậy sẽ làm ta... đau lòng không biết làm sao.

-“Ngươi liền muốn biến tâm, tượng thời gian làm khó hỏi,

Ta chỉ có tại trong mộng tương y ôi...”

Nghe nghe! Lại tới nữa. Tiểu gia hỏa kia muốn thay lòng a! Nhìn xem hai lòng bàn tay của chính mình, lại buông, lại gợn lên, lại buông, buồn bực lung lay đầu, gợn lên một tay hướng chiếc bàn bên cạnh đánh xuống.

“Ba” đáng thương cái bàn bị đâm đương vật hi sinh, anh dừng hi sinh.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đề Thư Lại Rời Đi

-“Tiểu thư, người đang viết cái gì vậy?” Tiểu Lục từ sau lưng ta ngó ra cái đầu, xem nửa ngày cũng không hiểu. Toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, không biết bốn tiểu thư đang viết gì sao?

-“Ta đang viết thư!”

-“Viết thư? Viết cho ai nha?”

-“Viết cho lão công của ta a!”

-“Lão công? Lão công của tiểu thư không phải là Vương gia sao? Vương gia không phải ở trong phủ sao? Viết thư gì, chỉ có điều...” Hai con mắt lưu chuyển -“Nga! Ta biết, đây là thư tình mà tiểu thư nói qua!”

Ta cười cười, cũng tính đi.

-“Thật sự là không hiểu. Vừa rồi nói không muốn thấy vương gia, bây giờ lại viết thư tình. Tiểu thư, người rốt cuộc suy nghĩ cái gì nha?”

Ta nghĩ cái gì, đương nhiên là không thể nói cho ngươi, ngươi mà biết, thì toàn bộ Thất vương phủ sẽ biết.

-“Ngươi không cần nói nhiều, đem cái này đưa cho Hiên Viên Ảnh”

-“Nga!” Không phải nói gần mực thì đen, gần đèn thì sáng sao? Tiểu Lục này như thế nào càng ngày càng ngây người, ta lung lay đầu, thật sự là không hiểu nổi. Chẳng lẽ ta cũng ngốc giống vậy? Ta lập tức phủ định đáp án này. Cho dù ta ngốc, kia cũng là đại trí giả ngu (thông minh giả ngốc).

-“Vương gia... Tiểu Lục mang thư đến cho người” Tiểu Lục đứng ở ngoài cửa, trong phòng không có động tĩnh gì -“Là tiểu thư viết cho Vương gia!”

Chỉ nghe thấy trong phòng bình bình bang bang vang lên, tiếp theo cửa phòng mở ra. Tại lúc Tiểu Lục còn không có kịp phản ứng gì, thư đã đến trong tay Hiên Viên Ảnh.

-“Nàng nói cái gì?”

-“Thư không phải tại trong tay vương gia sao? Ách! Tiểu Lục không biết chữ...” Không phải không biết, căn bản là không nhìn được không. Tiểu Lục phi thường khó chịu, có chút ảo não, bình thường không có cùng tiểu thư học chữ đọc sách a. Đột nhiên mắt sáng ngời -“Tiểu thư nói đây là thư tình”

Ngẩng đầu lên đã thấy sắc mặt của Hiên Viên Ảnh hồng lại trắng, tức giận không chỗ phát tiết.

-“Vương gia! Làm sao vậy? tiểu thư nói cái gì?” Hiên Viên Ảnh giận dữ phản cười, cũng không trả lời Tiểu Lục. Tiểu Lục nhìn không được run run một chút, vương gia quả nhiên thích hợp làm nghiêm mặt.

Hiên Viên Ảnh nở nụ cười quý dị, khí thế kinh người giờ cánh tay, bức thư đơn bạc kia thành bột phấn bay trong không trung. Cẩn rằng nghiêng rằng quát –“Chuẩn bị ngựa”

Một cái lắc mình, khí thế nhảy lên ngựa. Chỉ nghe một tiếng “ngự”, trừ bụi đất trước mắt, nơi đây nào còn có tung tích của Hiên Viên Ảnh.

“tháp tháp tháp...tháp tháp tháp!” tiếng vỗ ngựa dồn dập vang tận mây xanh. Đại đội binh mã tại kinh thành tập kết đợi mệnh, chỉ vì một tiếng ra lệnh của vị Thất vương này.

-“Sao lại thế này? Muốn đánh nhau sao chứ?” Tướng quân giáp nói.

-“Không phải! Ta nghe Vân Dật nói...” Tướng quân ắt.

-“Không phải đâu, vị Thất vương phi kia thật sự có gan như thế?” Tướng quân giáp.

-“Như thế nào không phải, ta đã sớm nghe Thất vương phi này không phải tinh du đăng (kẻ lơ mơ), truyền thuyết phùng gian người nghe chưa? Thích nhất là chạy trốn, trốn hôn đến đại náo Phi Tiên lâu, nghe nói Thất vương gia tự mình đến đón về. Còn có cái gì người này không dám?” Tướng quân ắt.

-“Việc này thì thật có nghe nói qua, ai! Cho nên nói nữ nhân a, không thể rất sùng, người xem vị Thất vương phi này bị sùng thành dạng người gì?” Tướng quân giáp.

-“Thiệt! Kia còn không phải do vương gia chính mình sùng đi ra...”

Hiên Viên Ảnh rất nhanh nhẹn không được nhớ lại nội dung bức thư.

-“Ảnh thân yêu:

Lúc trước nói, chấp tử giai lão (nắm tay đến già)

Khi ta lần đầu tiên nghe được những lời này, thực nghĩ đây là lời thề đẹp nhất nhân gian. Sinh đồng khâm, tử đồng huyệt (Ta không hiểu từ ‘khâm’ là gì, nhưng đại ý là sinh sống cùng nơi, chết chôn cùng mộ). Cùng chàng cùng nhau chậm rãi già đi, ta nghĩ đến đây là kết cục đẹp nhất của tình yêu. Nhưng giờ phút này câu chữ từng là đẹp nhất lại tựa như một cây châm đâm vào tâm linh yếu ớt của ta. Khi ta thấy chàng cầm tay Tú Nga không để ý tất cả từ trước mắt ta bước đi, chàng sẽ không biết được ta khó có thể tin đến mức nào.

Tuy nhiên chàng nói những chuyện này chỉ là hiểu lầm, nhưng trong lòng ta khó có thể bỏ qua. Mỗi khi ta nói cho chính mình, đủ rồi, không cần lại vô lý náo loạn chuyện hiểu lầm đó, thì lại có một thanh âm nói cho ta, ngay cả tay người hấn cũng không phân biệt được sao? Vốn ngày đó ta có một tin tức tốt muốn nói cho chàng, nhưng là...nhớ tới trước kia chính là mộng, “hoa nở người không cần rất cao hứng, bởi vì hoa nở nghĩa là hoa sắp tàn” Nguyên lại, sớm có ám chỉ—ta nhất định sẽ rời lệ.

Một viên tâm yêu chàng, một viên tâm oán chàng. Yêu sâu đậm khắc, oán còn nhiều hơn, chúng nó mãnh liệt làm ta không thể khống chế. Cho nên, ta không dám gặp chàng. Ta sợ chúng ta sẽ thương tổn lẫn nhau. Bởi vì chỉ có chàng toàn tâm toàn ý yêu ai đó mới có thể bị người đó thương tổn.

Ta nghĩ, chúng ta đều cần thời gian.

Cho nên ta đi rồi.

(Nga! Lấy một ít tiền mang đi, dù sao chàng nhiều như vậy, tin tưởng rằng chàng sẽ không để ý. Không cần tìm ta, có duyên sẽ gặp lại)

Mịch nhi lưu.”

-“Không cần tìm ta, có duyên sẽ gặp lại, có gan đừng để bốn vương gặp lại lần nữa”

-“Vương phi...” Vân Dật đến định nói. Không ngoài ý muốn, Hiên Viên Ảnh lập tức nở nụ cười tiếp hấn. Vân Dật liền cảm thấy một trận ác hàn.

-“Tiệm cơm, khách sạn, gia đình, thôn trang, nông xá, mỗi ngõ ngách góc đường đều không chuẩn bỏ qua.”

Hiên Viên Ảnh mặt thần không nói, trong lòng âm thầm bỏ xuống quyết tâm. Kim Mịch Nhi, nàng chờ cho ta, có tài đừng để cho bốn vương bắt được. Nếu không, bốn vương nhất định sẽ cho mộng nàng nở hoa.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Lược Thi Tiểu Kế

-“Hất-xì” Ta nhu nhu cái mũi, khẳng định là Hiên Viên Ảnh mắng ta. Lật người, ta tiếp tục ngủ như chết trên giường.

Hừ! dám ở trước mặt ta nắm tay nữ nhân khác. Cho dù là hiểu lầm, chính là tội chết có thể miễn, tội sống khó tránh khỏi. Nội dung lá thư này đều là cảm thụ chân thật trong nội tâm ta. Đau lòng đi! Hừ! Ai dám làm bốn tiểu thư không vui vẻ, bốn tiểu thư sẽ khiến hấn đau khổ gấp mười lần.

-“Tiểu thư, người rốt cuộc viết thư gì nha! Vương gia tức giận đến xanh hết cả mặt, cũng không quay đầu lại liền rời đi, còn mang đi rất nhiều thị vệ trong phủ”

-“Hi, nói đến trọng điểm, hấn mang đi thị vệ” Như vậy ta mới có thừa dịp trốn đi a! Nếu không ta còn không có bước ra được cửa phủ sẽ bị Hiên Viên Ảnh linh như linh con gà mang trở về. Đúng vậy, tại lúc vương gia đại nhân bên ngoài lục soát toàn bộ tòa thành đuổi theo ta, kỳ thật ta còn tại Luyến Ảnh hiên ngủ trên chiếc giường ấm áp.

Ai! Tâm tình đột nhiên trở nên thật tốt! bình thường mà nói thời điểm tính tình ta không tốt, vừa thấy người khác cao hứng, ta liền càng thêm mất hứng. Cho nên ta muốn làm người khác mất hứng, nhìn người khác thống khổ, ta đặc biệt cao hứng. (đúng là ác ma mà)

Khoái hoạt, vốn chính là đứng trên nỗi khổ của người khác.

-“Tiểu Lục, thu thập hành lý, chúng ta muốn đi du lịch!”

-“A...”

-“A cái gì A... mau a! Đợi đến khi Hiên Viên Ảnh phản ứng thì đã không còn kịp rồi!” Ta một bên chỉ huy Tiểu Lục thu thập mọi thứ, một bên mặc vào áo lông hồ, đem chính mình bao kín cẩn thận.

-“Cái kia, quần áo mang một bộ là có thể, ngân phiếu mang nhiều một chút. Còn có bạc nga!”

“chỉ nha” Cửa bị mở ra, ta gian nan nâng lên hai con mắt. Ta có điểm buồn bực. Các vị xem ai đang đứng ở cửa?

Trong truyền thuyết xú mặt giáo chủ—Kính Dao. Ta đây không phải là lấy đá ném chân mình sao? Sớm biết như vậy sẽ không cứu nàng.

Ta giả trang không thấy nàng, bốn tiểu thư đi đường vòng sẽ được đi!

Hắc! Tên không hiểu phong tình này, ta muốn phát hỏa nha! Còn dám cản ta?

-“Tốt xấu ta cũng tính là ân nhân cứu mạng của ngươi đi! Ngươi chỉ cần giả trang không thấy mặt ta là được!” Ta dùng khuôn mặt đáng thương, ánh mắt cầu xin nhìn nàng—“Ngươi cũng là nữ nhân, ngươi liền nhân tâm nhìn ta tiếp tục thống khổ như vậy sao? Ta chính là muốn điều tiết tâm tình một chút, hơn nữa... Ngươi đưa lỗ tai tới” Trên mặt nàng hơi trầm ngâm—“Xe ngựa ở đằng cửa sau”

-“Kính Dao! Ngươi thật sự tốt quá! Cảm ơn ngươi” ta cho nàng một cái ôm.

-“Nhưng là thuộc hạ phải đi theo bảo hộ vương phi!”

-“A!...”

-“Vương phi không có lựa chọn!”

Tì bì!

-“Kia không chuẩn ngươi quản nhiều chuyện nha!”

-“Ngài là chủ tử, ta là nô tài!” Lại tới nữa

-“Ngươi nào có bộ dạng nô tài a! Ngươi so với ta còn giống chủ nhân! Không có lựa chọn sao?”

Nhắc chân đối nàng làm cái mặt quỷ.

-“Vương phi! Ngài không nên làm cái biểu tình này!”

Xem đi! Lại lên mặt, cái gì chủ tử, nô tài. Rõ ràng nàng ta là thầy, ta là đệ tử thôi, buồn bực.

“giá” ngoài cửa sổ bông tuyết bay tán loạn, đọng lại thật dày trên các nhánh cây.

-“Vương phi, chúng ta đi nơi nào?”

Nơi nào? Mùa đông đến đây, ngày xuân còn xa xôi. Hoa lê cũng nên nở đi?

-“Đi nơi hoa lê nở”

Có khi, tách ra cũng là một loại triển miên, cho người nhớ ta.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Lưu Lạc Thiên Nhai

-“Bảo kẻ từng từng vẫn liền, duyên hoa nhân nhật trang thành.

Hồng nhân thúy vụ tráo nhẹ nhàng, phi như du ti vô định.

Gặp lại tranh như không thấy, có tình còn tự vô tình.

Sanh xa tán hậu tửu vì tình, thâm viện nguyệt tà nhân tĩnh”

-“Xem ra tiểu thư tâm tình thực tốt lắm. Người nghe, còn ngâm thơ” Tiểu Lục bên ngoài xe ngựa than thở, trong lòng thật sự là thay vương gia ôm bất bình.

Ai! Chẳng qua này này cũng là chuyện không có biện pháp, ai làm cho hấn yêu ai không yêu, cố tình yêu tiểu thư nhà nàng.

Vén lên rèm che xe ngựa, tiểu tiều, tiểu thư đang vắt hai chân dùng trà, thỉnh thoảng ngâm thơ, chỗ nào phong cảnh tuyệt trần liền dừng lại một chút.

-“Quân không thấy, hoàng hà nước bầu trời đến...” Lại tới nữa, Tiểu Lục chịu không được buông rèm-“Kính Dao, tuy ta không biết tốt xấu chuyện gì, nhưng nói thật đi, người cảm thấy tiểu thư rất tùy tiện hay không?”

-“Hoàn hảo” Kính Dao mặt không chút thay đổi đáp lời.

-“Này còn gọi hoàn hảo, hiện tại vương gia không biết lo lắng thế nào nữa. Hấn đối tiểu thư thật tâm như vậy, nếu tìm không thấy tiểu thư khẳng định là không nghĩ ăn cơm uống trà...” Hoi trầm ngâm-“Lại nói tiếp, ta coi như giúp hung thủ. Nhưng là thực không biết tiểu thư sẽ như vậy. Sớm biết rằng...”

Kính Dao trong lòng xem thường một cái, vương phi ngâm thơ là chuyện thực vui được không, chẳng lẽ muốn nàng tìm không thấy chuyện đến chọc ghẹo các nàng? Nha đầu này thật đúng là ngậy thơ a.

-“Thực xin lỗi, người không phải nghĩ ta thực phiền?”

Bị đoán trúng tâm sự, Kính Dao xấu hổ nói không lên lời. Thỉnh tha thứ nàng, ai làm cho nàng sẽ là người không biết nói dối đâu.

-“Hóa ra ta là thực phiền” Tiểu Lục cúi thấp đầu xuống.

-“Không phải mỗi người đều có tư cách tùy tiện”

Tiểu Lục nâng đầu lên-“A?”

-“Vương phi tùy tiện cũng là do vương gia sủng đi ra! Giống ta, đại khái vĩnh viễn cũng không có một ngày có thể tùy tiện” Kính Dao hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của chính mình.

-“Đây là câu nói người nói dài nhất” Tiểu Lục vẻ mặt nghiêm chỉnh.

Hiện tại Kính Dao khẳng định đầu đầy mây đen. Nhìn không ra, Tiểu Lục này cũng thực có khả năng tức chết người không đền mạng thôi! Ta ở trong xe thay đổi tư thế ngồi. Ân, xe ngựa này cũng được, khá thoải mái. Ta cười trong lòng-“Hấn tự cường đến hấn tự hoành, ta tự gió mát phát son cương...” không đúng, như thế nào mới luyện được Cửu dương thần công tâm pháp?

-“Nhân sinh đắc ý tu tần hoan, mặc sử kim tôn không đối nguyệt.

Trời sinh ta tài tất có dùng, thiên kim tan hết còn phục đến...”

-“Chủ tử, phía trước chính là Tuyết Khê trấn, là một trấn nhỏ nổi tiếng về hoa lê.” Tuyết Khê? Chẳng lẽ là bởi vì có ngàn vạn hoa lê nở tại bên dòng suối nhỏ phiêu phiêu bay trong gió nên mới có tên này sao? Trong đầu lập tức hiện lên cái hình ảnh kia, đẹp quá, cũng thật lãng mạn.

Ta đi xuống xe ngựa, ánh nhập mi mắt là đầy thành hoa lê. Một chữ để miêu tả đó là “mỹ”.

Dáng cây cỏ thụ, nhánh cây cao ngất, hoa nở đầy cành... gió nhẹ thổi, cánh hoa rơi xuống tóc, má, môi, trên vai, phảng phất như những tiên tử vây quanh ta, trong luồng hơi thở tràn ngập hương hoa lê.

–“Người nào a! Còn có thời gian rảnh ở đây xem hoa lê?”

Ta quay đầu thấy, một vị lão nhân mang theo tiểu tôn tử, mang theo một ít hành lý đáng thương dường như muốn đi xa.

–“Yêu! Cô nương, ngươi còn không đi phương nam?”

–“Địa phương đẹp như vậy, ta vừa mới đến, vì sao phải đi?” Ta về mặt khó hiểu hỏi.

–“Cô nương là người ngoài trấn, cái này khó trách. Nơi đây bị nhiễm ôn dịch, rất nhiều người mắc căn bệnh kì quái. Trước kia thôn trấn chúng ta rất đông người, người từ các nơi đến ngắm hoa không ngớt, nhưng năm nay, người xem xem...” Lão bà hàm chứa nước mắt lâm lâm nói –“Không ai, đều đi rồi. Trừ những người mắc bệnh này đi không được. Có thể đi, đều đi rồi”

–“Ôn dịch?” Từ này làm cho đầu ta căng thẳng, có thể do bệnh nghề nghiệp đi.

–“Đúng vậy, trong thành có một nửa người đã nhiễm bệnh này. Ngay cả nam nhân bụng cũng lớn lên.”

–“Kia, có thầy thuốc đến khám cho bọn họ?”

–“Đây chính là ôn dịch a! Thầy thuốc có người nào dám đến. Bọn họ cũng chỉ có thể chờ chết.” Lão bà trong mắt tràn đầy lệ quang –“Một ngày đau ba lượt, trong nhất thời không chết được. Nhưng rất nhiều người bởi vì chịu không được mà tự sát.” Dùng sức lau đi nước mắt –“Ai, cháu gái ta cũng bị nhiễm bệnh. Ta... Nhưng, Cầu nhi là hương khói duy nhất của nhà ta... Nó không nhiễm bệnh ôn dịch kia, ta không thể không bảo vệ hân nha” Lão bà dùng bàn tay khô gầy sờ sờ đầu tiểu nam hài. Đó là một đứa nhỏ có hai mắt hõm sâu, gầy đến da bọc xương, trong mắt không có một tia gọn sóng, phẳng phát tựa như ngăn cách với thế nhân.

–“Lão bà, đừng thương tâm. Ta là thầy thuốc, mang ta đi xem cháu gái bà đi”

–“Thật vậy chăng? Ngươi là thầy thuốc? ngươi có thể cứu chúng ta?” Nói chuyện chính là tiểu nam hài gầy trơ xương.

–“Không có nắm chắc, nhưng ta nguyện ý thử một lần” Tiểu nam hài kia quỳ gối trước mặt ta, như là bắt được phao cứu nạn không ngừng dập đầu

–“Thỉnh ngài cứu cứu tỷ tỷ của ta...” Ta nâng hân lên, nhìn vào mắt hân –“Ta tự nhiên đem hết toàn lực”

–“Cám ơn ngài, cám ơn ngài” lão phụ nhân không ngừng nỉ non.

Đứa nhỏ kia tựa như đọc được ý nghĩ trong mắt ta, đứng lên nói –“Thỉnh đi theo ta đến”

Một khắc kia, ta phẳng phát thấy ta gặp không phải một đứa nhỏ, mà là một nam nhân can đảm có trách nhiệm đáng được tôn trọng

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Huyền Hồ Tể Thê

Tại Cầu nhi dẫn dắt chúng ta đi vào một căn nhà lụp xụp đổ nát, vừa mới đi vào cửa một cỗ không khí khó chịu đập vào khoang mũi.

Kinh Dao ngăn trở trước người ta

–“Chủ tử, người không thể vào, nếu có cái gì không hay, thuộc hạ khó có thể cùng gia công đạo* (giải thích)”

–“Đúng vậy, tiểu thư, vạn nhất người cũng nhiễm ôn dịch thì làm sao bây giờ! Tiểu Lục cũng không cho người đi!” Tiểu Lục một mực giữ chặt cánh tay ta.

Không thể? Không cho? Một cái so với một cái còn khó chịu. Ta âm thầm cười, nhưng là có biện pháp gì, các nàng đều là vì tốt cho ta.

–“Ngươi xem xem, bọn họ thống khổ, thống khổ rên rỉ, về mặt rồi rắm. Trong mắt tràn ngập tuyệt vọng cùng đau khổ, ta đọc được trong mắt bọn họ từ ngữ đáng sợ —buông tha. Bọn họ cần cứu trợ không phải sao? Mà ta chính là người có thể cứu trợ bọn họ. Chẳng lẽ các ngươi muốn ta thấy chết không cứu?” Ta nhìn Tiểu Lục, nàng cúi đầu, buông tay cầm tay ta.

–“Không được!” Ngự khí của Kinh Dao cũng có chút lung lay. Ta thừa dịp tiến công –“Chẳng lẽ ngay cả ngươi cũng không tin tưởng y thuật của ta?”

–“Này... y thuật của chủ tử khẳng định là không có vấn đề. Nhưng...” Phẳng phát như đang tự kịch liệt đấu tranh.

Sau nửa ngày, hé ra xú mặt –“Không được. Thân thể của ngài không cho phép có gì sơ suất. Chủ tử, hiện tại không phải thời điểm ngài tùy tiện.” Kinh

Dao kiên quyết không cho ta làm

-“Ta mệnh lệnh ngươi tránh ra!” Ta cũng nghiêm mặt, bùng lên tẩm bài vương phi. Nhưng tên đáng giận xú mặt giáo chủ này cứ nhiên không nhận mệnh.

-“Nói cái gì cũng không được, ngài người mang lục giáp (có thai) làm sao có thể cùng người bệnh tiếp xúc, nếu làm chủ tử cùng tiểu chủ tử có gì sơ sót, cho dù gia không mệnh lệnh, ta cũng sẽ tự kết thúc.” Nàng miệng rộng đi, nàng khẳng định là cố ý, sớm biết rằng sẽ như vậy thì không nói cho nàng.

-“Tiểu thư, người có thai?” Ngươi khí hoàn toàn không dám tin. Ta cười gật đầu.

-“Người biết rõ chính mình có thai thể nhưng còn đông bốn tây chạy, người thật rất tùy tiện. Ta...” Chỉ nghe thấy Tiểu Lục thân mình mềm nhũn, chắc là bị tức giận đến hôn mê bất tỉnh. Ta ngạc nhiên, có khoa trương như vậy sao? Ngươi bây giờ còn giống dựng phụ hơn ta.

-“Ngươi chết a! Mau đưa hán mạng đi! Nếu không thật nhất thì hai mệnh!” trong lúc Kinh Dao thất thần, tay phải ta vừa lật, một mùi hoa nồng đậm tán ra trong không khí.

Ánh mắt Kinh Dao trừng lớn nhìn ta. Sao lại thế này, chẳng lẽ y thuật của Tư Đồ Khâm có vấn đề. Ta hoàn toàn dựa theo trong sách làm thuốc a! Ta vươn tay ra trước mắt Kinh Dao quơ quơ, nàng vẫn là không nhúc nhích. Hóa ra đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Theo Hồi Xuân lục ghi lại, bột phần này đối thân thể người là vô hại, chỉ làm cho ngán ngủ hôn mê. Cho nên đặc biệt dùng để phòng thân, dưới tình thế cấp bách đành phải dùng hạ sách này. Ta còn đặt cho nó một cái tên mới, bởi vì tất cả đều là hương phấn hoa thơm đến nùng đầu, cho nên gọi “buồn đầu tán”

-“Ngươi yên tâm, ta sẽ bảo hộ chính mình.” Đem các nàng dàn xếp, ta lấy ra hai cái khẩu trang, chính mình đeo và một cái đưa cho Cầu nhi. Lập tức đi vào khu cách li dịch của dân nghèo.

Không khí nồng nặc khó chịu, dị vị gay mũi, tiếng khóc tê tâm liệt phế-“A! cứu mạng a! a! Làm cho ta chết đi! Làm ta chết đi...” Ta quay đầu nhìn về phía người nọ, bụng hán to lên kì quái. Phảng phất còn có động đập. Dạ dày rung động, ta cố gắng bình phục nó.

-“Kim tỷ tỷ, đây là tỷ tỷ của ta! Nàng gọi Nguyệt nhi!” Đó là một đứa nhỏ gầy yếu đến mức chỉ cần nhẹ nắm sẽ gãy, ánh mắt giống Cầu nhi như đúc.

-“Khụ khụ! Cầu nhi, ngươi như thế nào còn không đi! Ta... sẽ truyền dịch cho ngươi, ngươi không nghe lời tỷ tỷ sao? Còn không mau đi!” Cô gái suy yếu nói đứt quãng.

-“Nàng như thế nào gầy thành như vậy?” Ta khó hiểu đem tay đặt trên cánh tay gầy tựa nhánh cây của Nguyệt nhi bắt mạch, lúng lay đầu.

-“Làm sao vậy?” Cầu nhi lấy ánh mắt tha thiết hỏi ta. Ách! Ta cuối cùng không thể nói cho hán, lắc đầu là bởi vì ta còn không tỉnh không bắt mạch đi! Ta sờ tới sờ lui, đều nghĩ không sai biệt lắm. Xem ra còn phải tiếp tục học tập.

Sắc mặt biến vàng, trông mắt trắng bệch dọa ta nhảy dựng. Đây là trọng độ bần huyết. Hai tay đi vào chỗ dạ dày to lên, nhẹ ấn-“A...” Nguyệt nhi đau đến kêu ra tiếng. Tiếp tục ấn ấn, Dạ dày thể như động đập. Đây là...

-“Tỷ tỷ của ta có thể cứu sao?”

-“Không có việc gì, ta phải về lấy vài thứ. Nói cho mọi người, nước uống nhất định phải nấu sôi mới có thể dùng.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Thu Đồ

-“Ngươi biết rõ tiểu thư có thai, vì sao còn muốn giúp nàng xuất phủ?”

-“Nàng nói nếu không đi thư giãn, nàng sắp muốn điên. Đứa nhỏ trong bụng cũng sẽ không giữ được, cho nên... ngươi yên tâm, ta chính là liều mạng cũng sẽ bảo hộ nàng!”

-“Vương phi đi ra mới muốn điên, tiểu thư tỉnh tỉnh điên điên như vậy, ngươi lại cũng theo nàng. Nếu có gì... phi phi phi...”

Nghe nghe! Đó là nha hoàn a! Quả thực chính là mẹ già a!

-“Các ngươi cho ta không tồn tại sao?” Hai người đồng loạt cho ta bốn con mắt trắng. Ai! Ta thật sự là càng ngày càng không địa vị. Ta rốt cuộc như thế nào sống a, tốt xấu ta cũng là vương phi nha! Không để ý tới ta? Ta ai oán liếc mắt bọn họ một cái.

-“Ta đi cứu người!” Ai! Cũng không ai giúp ta mang hòm thuốc đặc chế.

-“Còn có thể làm cho người một mình ra ngoài yên tâm sao chứ? Hay là đi theo yên tâm” Tiểu Lục đoạt lấy hòm thuốc trong tay ta, cũng không thèm nhìn tới ta, phảng phất như nói chuyện với không khí. Kinh Dao cũng yên lặng theo phía sau ta, khuôn mặt kia, quả thực là xú đến cực điểm. Hiển nhiên thực không thích ta hạ được với nàng.

Nhìn không được ta cười ra tiếng, hai người kia thật là đáng yêu a!

-“Người nói vương phi đang vui cái gì?”

-“Không biết!” Kinh Dao nói ra đáp án tiêu chuẩn, không tin thử hỏi nàng một vấn đề, nàng nhất định nói cho người không biết”

Trong hòm thuốc đặc chế của ta, có các loại dược vật, ngân châm. Quan trọng hơn là còn có dao giải phẫu ta đặc biệt làm

Bệnh chứng kia ta gặp qua trong Hồi xuân lục, là một loại kí sinh trùng gọi là Thịt Nang, người cùng động vật đều là kí chủ của nó. Nó lấy máu làm thức ăn, lây nhiễm qua nguồn nước, không lây bệnh từ người qua người, dùng nước nấu sôi có thể phòng bệnh này. Nhưng đã thành kí chủ của nó, chỉ có một biện pháp có thể cứu—mổ bụng lấy trứng. Kỹ thuật này không thông dụng trong cổ đại, xác suất thành công tương đối thấp. Cơ bản người mắc bệnh này, chỉ có thể chờ chết. Nhưng ta học chính là ngoại khoa, loại tiểu phẫu này đối với bốn tiểu thư mà nói, căn bản chính là một ít điểm tâm cho bữa sáng.

-“Ân. Oa!”

-“Người ỏi đủ không đó?” Ta xem thường một cái.

-“Rốt cuộc người là dụng cụ*(người phụ nữ có thai) hay ta là dụng cụ a! Lau mồ hôi!” Tiểu Lục nhanh tay lau mồ hôi cho ta.

-“Đúng vậy, tiểu thư nhà ta là dụng cụ a! người một người tập võ suốt ngày đánh đánh giết giết cư nhiên ỏi thành như vậy” Tiểu Lục một bộ nhìn không nổi Kinh Dao hiện tại. Phải biết rằng cô gái này xem lúc ta mổ bụng cho Nguyệt nhi liền ngất xỉu. Ta làm xong cho người thứ năm, nàng đã ngất xỉu đến lần thứ sáu. Hiện tại thích ứng, nhưng lại ỏi đến mức này.

“oa oa” Kinh Dao học ra dịch vị màu xanh, một cổ hương vị vừa chua xót vừa đắng trong không khí truyền ra. Xem hình dáng hiện tại của nàng, ai dám tin đây chính là một vị võ tướng tứ phẩm của Đông Phương quốc a?

-“Ai! Không được, phải nghỉ ngơi một chút” Tiểu lục nhanh giúp ta ngồi xuống, đưa cánh tay cho ta nắm bắt. Đây cũng không biện pháp nha! Bên trong còn có mấy chục người a! Ta không ăn không uống cũng phải làm một tuần. Nhưng bọn họ có còn mệnh trong một tuần hay không a. Nói sau, người sau khi được phẫu thuật cũng cần chăm sóc, mà người trong thành đều đã đi gần hết. Ngay cả mấy trợ thủ cũng tìm không thấy.

-“Tiểu Lục”

-“Lục quá lớn sao?”

-“Không phải, không bằng miệng vết thương của những người này người đến khâu”

-“Cái gì?” Ta nhu nhu lỗ tai

-“Người không thể nói nhỏ sao? Lỗ tai ta không có vấn đề a!”

-“Ta như thế nào có thể, không được”

-“Cái gì không được, coi như là thêu hoa thôi không phải là xong”

-“Nhưng đó là thịt người sống a, như thế nào có thể coi như thêu hoa. Hơn nữa kim kia ta không biết dùng” Dù sao chính là không được.

-“Ngà! Kia người liền trở mắt nhìn một cái dụng cụ làm việc thao lao như vậy?”

-“Này...”

-“Có lẽ tại hạ có thể giúp một chút sức” Một nam thanh trầm thấp, chính là thanh âm này sao có chút quen tai —“Kim tiểu thư, lại gặp”

-“Người là ai a! Một bộ rất quen thuộc, ta nhận thức người sao?” Bộ dáng người này như thế nào quen như vậy a.

-“Ta...” Vẻ mặt của hắn tựa như bị sét đánh.

-“Mặc kệ người là ai, không phải nói muốn giúp sức sao chứ? Trước tiên khâu lại cho hắn đi”

Chỉ thấy hắn động tác nhàn nhạt, đường khâu chỉnh tề, vừa thấy tựa như đã luyện qua. Mặt, sau khi xong còn buộc thành một nơ con bướm. Hắc, tiểu tử này xem ra thật là nhận thức ta a.

-“Hắn là ai vậy a?” Ta hướng Tiểu Lục hỏi.

-“Tiểu thư, người thật sự không biết hần sao?” Ta lắc lắc đầu, Tiểu Lục một bộ biểu tình không phục nói –“Hần chính là Địch Lưu quý trước vương phủ ba ngày ba đêm nhất định muốn bái người làm sư phụ a!”

-“Nga!” Ta giật mình hiểu ra, là có chuyện như vậy. Ngượng ngùng thật sự, dung lượng não của ta có hạn, đối với người không hứng thú không nghĩ lập tức quên. Cái tên Địch Lưu này chưa từng tồn tại trong đầu ta, nhưng thật ra thanh âm của hần làm ta có chút nhớ tới.

-“Nga, nguyên lai là Địch tiên sinh”

-“Không dám, chúng ta nguyên lai là đến Tuyết Khê trấn này cứu người, không nghĩ tới Kim tiểu thư cũng đến đây, hơn nữa đã sớm tìm ra phương pháp.” Nói như thế nào đây, hần có vẻ hưng phấn lại ngại ngùng. Biểu tình muốn nói lại thôi thật phân rõ ràng.

-“Sư phụ, thỉnh ngài thu đệ tử chỉ dạy phương pháp mở bụng đi”

-“Ta vững, ta lúc nào thành sư phụ người?” Bái sư này thật là. Chính là, nhìn thấy mấy chục người trong phòng, ta đảo đảo con mắt.

-“Lên đến đi! Người xem cẩn thận, ta làm một lần”

Hần, có đôi khi không thể không nói có đồ đệ này thật đúng là cũng được, có việc, đệ tử làm. Không nghĩ tới Địch Lưu này chỉ là phái đầu, dưới tay còn có mấy chục người học đồ. Địa vị của ta “tạch” một cái bay lên thành sư tổ. Phẫu thuật này để cho bọn họ là, bốn tiểu thư nhàn đến vô sự đi ngắm hoa lê nha! (haha, năng lực của Mịch tỷ thật làm ta nể phục)

-“Cười xem thế gian si nhân ngàn vạn

Bạch thủ đồng quyền thật khó được gặp

Nhân diện hoa đào là ai tại phần điện

Thì quá cảnh thiên cổ nhân nan gặp

Ngày cũ hoàng hôn ánh chiếu tân nhan

Tương tư chi khổ ai lại dám nói thẳng

Lê mùi hoa lại làm cho người ta tâm cảm thương

Sầu đoạn trường ngàn chén tửu giải tư lượng

Mạc tương vong cự thi nhân tân bộ đáng tư vọng hương

Thì quá cảnh thiên cổ nhân nan gặp

Ngày cũ hoàng hôn ánh chiếu tân nhan

Tương tư chi khổ ai dám nói thẳng

Vì tình thương thế gian sự giai vô thường

Cười tang thương vạn hành lệ hóa hàn song

Chớ bàng hoàng thoát tổ bực xuân trang ức lưu danh

Cười ta quá mức si cuồng tương tư đêm vị ương

Độc ta cô phương tự thương tàn hương

Lê mùi hoa lại làm cho người ta tâm cảm thương

Sầu đoạn trường ngàn chén tửu giải tư lượng

Mạc tương vong cự thi nhân tân bộ đáng tư vọng hương

Vì tình thương thế gian sự giai vô thường

Cười tang thương vạn hành lệ hòa hàn song

Chớ bàng hoàng thoát tổ bực xuân trang ức lưu danh”

-“Oa! Không nghĩ tới sư tổ ca hát hay như vậy” Đồ tôn giáp.

-“Được là được, chính là cảm giác không quá đúng” đồ tôn át.

-“Nói nào không đúng?” Đồ tôn binh.

-“Khúc này ai uyển, nhưng sư tổ lại giống như thật cao hứng”

Nghĩ đến thanh âm của chính mình rất nhỏ sao? Tổ nãi nãi của ngươi là ta nghe được hoàn toàn, thế nhưng dám bàn luận ca khúc của sư tổ.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hàn Châu

Ban đêm, ánh trăng phía chân trời bắt tại bên cửa sổ, vừa tròn lại vừa lớn. Ánh sáng chiếu toàn bộ không gian trong phòng, làm cho ta nhìn được rõ ràng toàn bộ khuôn mặt Tiểu Lục, thoáng cái bảy ngày liền qua. Nhìn thấy những người thống khổ được cứu, tâm tình của ta cũng bắt đầu bình phục. Là a! Nhân sinh khó đoán, hà tất phải chấp nhất việc nhỏ mà không chịu buông tay. Không phải nghĩ như thế nào làm hấn thống khổ, mà là muốn làm như thế nào làm chính mình khoái hoạt vui vẻ không phải sao?

Ni non nói -“Ban đêm như vậy, thật đúng là thích hợp chạy đi”

Kinh Dao hung hăng xem thường, kia là đương nhiên.

Tiểu Lục ngáp một cái -“Tiểu thư thật sự là càng ngày càng tùy tiện.

Thời điểm trời sáng, chúng ta đi tới thành thị phồn hoa trong truyền thuyết —Hàn Châu. Vén lên màn che cửa sổ, ngó ra ngoài xe ngựa nhìn. Các loại yêu thanh không dứt bên tai “bầm lỗ tai?”—“Kẹo đường hồ lô”...Ta buồn, Trách ta nghe thấy tất cả đều là ăn! Không phải ta sai, xem ra tên trong bụng kia đói. Lúc này mới ba tháng mà thôi, hấn khiến cho sức ăn của ta tăng gấp đôi.

-“Trước tiên đi ăn com đi. “Thỏ phi” đói”

-“Tiểu thư, ta cầu ngươi, không cần gọi tiểu chủ tử như vậy được không” thỏ phi, thỏ phi thật khó nghe.

-“Không phải thỏ phi thì là cái gì, mỗi ngày đều tranh lấy dưỡng chất trong thân thể ta, làm lão nương không ngừng ăn ăn, nếu trở về ta sẽ tìm lão cha hấn tính sổ” Thả người nhảy, từ xe ngựa nhẹ nhàng nhảy xuống.

-“Chủ tử...” Kinh Dao bị dọa đến mặt đều xanh, biểu tình khó đi đại tiện vài ngày. Sách sách, thật là khủng khiếp ni, ta vỗ vỗ cái bụng coi như bình thân, thỏ phi ngoan, không phải sợ a!

-“Ngươi có thể đi đường bình thường được không?” Kinh Dao cắn răng nghiêng răng nhìn ta.

Tiểu Lục vỗ ngực -“Tiểu...tiểu...thư...” Cũng rất khoa trương đi.

Ta không phải nhảy một cái thôi sao? Cuối cùng hai người quyết định tả một cái, hữu một cái đi bên ta hướng quán com đi đến.

Người đi đường kì quái ghé mắt nhìn.

Rất

Cuộc, ta an toàn. Nhìn thấy biểu tình hai người, ta lại cảm thán cho thân phận không địa vị của chính mình. Buồn bực a! giải thoát cái đầu từ mũ lông hồ ra, rõ ràng nghênh đón ánh mắt mọi người nhìn. Xem cái gì xem, chưa thấy qua mũ nữ a! Ác hung trừng mắt nhìn trở về, cuối cùng ta đạt được thắng lợi.

-“Tiểu nhị, mang đồ ăn lên” Tiểu nhị kia cười nói -“Khách quan, ngài còn không có gọi đồ ăn.”

-“Đem tất cả các món ngon của quán các ngươi lên” Nói thật, sau lưng ta đã dính một khối người. Người đừng nói, tốc độ của tiểu nhị kia thật đúng là không lời nói. Nhìn thấy toàn bàn đồ ăn, ta vron tay bắt đầu ăn.

-“Tiểu thư, người chậm một chút” Tiểu Lục vỗ vai cho ta -“Trước uống bát canh” Kinh Dao một bên nhìn.

-“Tiểu tam, ngươi đi cùng hấn nói, tướng ăn của nàng quá khó xem, làm cho nàng đi ra ngoài” Nói chuyện chính là một cô gái một thân xiêm y màu đỏ, bộ dáng tục diễm. Nói chuyện thanh âm cực lớn, ta nghĩ cả quán com đều nghe thấy.

Đương nhiên ta cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy gã sai vặt tiểu Tam kia cách ta ba thước liền dừng lại máy móc hóa nói –“Tiểu thư nhà ta nói tướng ăn của ngài quá khó xem, thỉnh ngài đi ra ngoài”

Nga a a a. ta liền cười, đây là câu nói cười buồn cười nhất mà năm nay ta nghe được. Nga a a a...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Hồng Y Cô Gái

Kiểm bên hông của Kinh Dao rời khỏi vỏ, ta nhẹ nhàng đặt tay lên tay nàng. Khẽ lắc đầu, ý bảo nàng ngồi xuống.

Đỉnh chỉ không được muốn cười –“Nga a a a...Mời ta đi ra ngoài. Nga a a a...” Hồng y nữ tử kia ngồi không yên, trực tiếp đi đến trước mặt ta –“Người cười cái gì, không có nghe ta nói bảo người đi ra ngoài sao?” Ta cười lớn hơn nữa, người vây quanh xem càng ngày càng nhiều.

Thật vất vả mới ngừng cười –“Bởi vì người nói thật sự buồn cười! Người này thân hồng y tục điểm* (đẹp tục tằng) thật là chướng mắt người, ta cho người đi ra ngoài. Thân nhiên cười nhìn về phía hồng y cô gái –“Người vì cái gì không đi ra ngoài?” Chỉ thấy người xem hấp một hơi.

Tiểu Lục hộ tại trước người ta –“Người ra cửa cũng không xem hoàng lịch a. Nhạ ai không nhạ lại muốn chọc tiểu thư nhà ta, cẩn thận hối hận đều không kịp” Làm cho hồng y nữ tử tức đến xanh mặt, ta không thể không nói hồng xứng lục thật có hiệu quả. Sách sách, nghĩ thấy có chút nhàm chán, liền tự động có người đưa lên cửa giúp ta giải buồn nha.

–“Người có biết bốn tiểu thư là ai chẳng? Cũng không nhìn xem người dầm địa bàn của ai, tại Hàn Châu cha ta nói cái gì chính là cái gì.”

Ta xoa xoa mặt, thật đúng là oai a! nhẹ nhàng băng quơ nói –“Phải không? Kia người là ai?” Chỉ thấy nàng ta đắc ý ngẩng đầu lên, phảng phất tựa nữ vương

–“Ta gọi Hàn Tú Nga. Cha ta chính là Tri châu Hàn Châu, đại danh鼎鼎鼎鼎 Hàn Sanh Liễu.”

–“Hàn Tú Nga?” Lại gọi Tú Nga. Tục nữ này thật đúng là ngay cả tên cũng trùng, lão nương phải cho người đẹp mặt mới được a! Một bên gặm chân gà một bên nghĩ như thế nào thu thập người này. Tiểu nhị đứng một bên xem ta không có một chút ý tứ rời đi, mặt lộ khó xử –“Tiểu thư, ngài hay là đổi nhà đi! Mấy thứ này tiểu điểm miễn phí chiêu đãi ngài” Hàn gia tiểu thư này chính là một trong Tam hại ở đây. Người bình thường không trêu chọc nổi.

Không cần tiền? Ta dương dương đứng dậy.

Chỉ thấy tục nữ kia lộ vẻ đắc sắc –“Sợ đi!” Ta nhanh tay hướng miệng rộng của tục nữ nhét vào một viên thuốc, thuận thể cầm cầm của nàng cho nàng nuốt vào, thu phục vấn đề –“Thương! Thương! Thương” Tùy tùng của nàng đều rút đao ra.

–“Các người muốn làm gì?” Tiểu Lục lại chắn tại trước người ta. Chỉ thấy Kinh Dao như một đạo mị ảnh nhẹ đi ra ngoài, trong chớp mắt bốn gã sai vặt đứng một chỗ không thể động đậy. Đây là điểm huyết sao? Kinh Dao, ta sùng bái người.

–“Người cho ta ăn cái gì?” sách sách! Ta làm bộ như không thấy biểu tình của nàng.

Chế trụ chiếc cảm tình trí khéo léo của nàng –“Chiếc cảm này bộ đáng cũng được.”

–“Người không muốn sống nữa sao?” Hàn đại tiểu thư hướng ta hét, ta cười mị nhãn –“Những lời này ta nên nói mới đúng. Người không nghĩ biết ta cho người ăn cái gì sao?”

–“Là độc dược!”

–“Rất thông minh” Ta vỗ vỗ tay –“Không cần sợ hãi, là độc dược chậm tính, sẽ không chết người. Chỉ chậm rãi rụng tóc mà thôi, đáng tiếc mái tóc này. Lòng tóc toàn thân đều sẽ rụng hết” Ta không có ý áp thấp thanh âm nói –“Ngay cả nơi đây cũng sẽ trở nên sạch quang. Nga a a a...”

–“Người gạt người”

–“Tin hay không tùy người, người không biết là toàn thân người bắt đầu ngứa sao?” Chỉ thấy nàng đưa tay lên yết hầu muốn đưa viên thuốc ra, thật đúng là khờ dại. Sau đó giống như hầu tử*(con khỉ) bắt đầu gãi toàn thân. Ta cười tui, nhìn thấy nàng cuồng gãi.

–“Hiện tại làm theo yêu cầu của Hàn đại tiểu thư, ta phải đi. Có duyên sẽ tái kiến, hy vọng lần sau gặp người, không phải tại am ni cô! Nga a a a a...”

Người xem đi, nhân chính là tiện. Lúc ta không đi bắt ta phải đi, ta đi đây, lại ôm lấy đùi ta không buông.

-“Ngươi rót cuộc muốn thế nào?”

-“Cầu cầu ngươi, cho ta giải được. Ta sai lầm rồi... a! ngứa quá...”

-“Đừng nói ta rất ngoan độc, trong vòng một nén nhang ăn hết một trăm quả trứng gà, nhớ kỹ một nén nhang nha!”

-“Cám ơn... tiểu như, trứng gà!” Ta còn không có đi ra cửa, Hàn đại tiểu thư đã điên cuồng cầm trứng gà ăn lên.

Sách sách! Ngươi nói đây là cái gì nha?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Tam Hại

-“Tiểu thư, viên thuốc kia thực sự lợi hại như vậy? Ngay cả tóc này cũng rụng?” Tiểu Lục hỏi.

-“Lại không phải cao tảo lông, nào có lợi hại như vậy?” Ta một bàn tay chụp đầu nàng.

-“Kia người... là lừa nàng? Vậy sao toàn thân nàng phát ngứa?” Ta xem thường một cái,

-“Tầm ma tán mà thôi”

-“Kia giải được?” Kinh Dao cũng rất tò mò.

Còn lừa nàng ăn liên tiếp một trăm quả trứng gà, Kinh Dao rung mình một cái, khó trách Vân Dật nói Vương phi là tiểu ma nữ nguyên lai là có nguyên nhân, xem ra về sau ít gây sự với nàng là tốt.

Hàn phủ.

-“Các ngươi này một đám phế vật, rốt cuộc là như thế nào bảo hộ tiểu thư. Một cái nữ nhân cũng không đối phó được, bọn quan bỏ nhiều tiền bạc nuôi các ngươi như vậy. A! Cho các ngươi ăn uống không a! Kết quả người ta nhẹ ra tay liền đem các ngươi đánh bay. Còn làm tiểu thư bị khi dễ thành như vậy, Các ngươi để mắt bọn quan ở đâu?” Nữ nhi này chính là do tiểu thiếp hấn yêu thương nhất sinh, từ nhỏ cầm y ngọc thực, nâng niu trong tay sợ sợ sót. Lần này chịu quá nhục này, liền bệnh không dậy nổi. Nhìn thấy tâm can bảo bối nằm trên giường không dậy được, Hàn Sanh Liễu đau lòng muốn chết.

“phanh” Lại một cái bình hoa cổ hương tiêu ngọc vỡ.

-“Rốt cuộc là ai? Nếu như bị bọn quan bắt được nhất định sẽ khiến hấn sống không bằng chết.” Nói xong lại đối đám tùy tùng kia vừa đánh vừa đá.

-“Phế vật, tất cả đều là phế vật, ngay cả tên cũng không hỏi”

-“Hắt xì, người kia lại nắng ta?” Ta nhu nhu cái mũi. Ân, thơm quá, ta theo hướng mùi hương mà đi.

-“Nhường một chút, nhường một chút, đừng đẩy, ưu tiên phụ nữ có thai” Ta vuốt nhìn cái bụng có chút nổi lên. Đối với mọi người ngọt ngào cười—“Còn nhìn không rõ lắm”

-“Chủ tử...”

-“Tiểu thư...” Hai người thập phần ăn ý đồng thời xem thường, không phải vừa ném qua com sao chứ?

Ta nghĩ bọn họ thật sự là có điểm chịu không được, nhưng người ta thật là muốn ăn thôi.

-“Lão bản, cho ta hai cái bánh mỳ, bốn cái bánh bao, phải còn nóng nha”

-“Được, hai cái bánh mỳ, bốn cái bánh bao...” Lão bản mở ra nồi chưng nóng hôi hổi. Hắc hắc, thật trắng nha! Nước miếng của ta bắt đầu chảy.

Oa! Thật nóng nha! Ta không kịp nghĩ cắn một ngụm, mở miệng ra không ngừng thổi khí. Nga, rất ngon—“Lão bản, làm ngon lắm”

Lão bản đắc ý nói—“Đương nhiên” Sau đó lấy ngón tay chỉ tấm biển của chính mình.

Ta ngẩng đầu thấy “Bánh mỳ bánh bao tuyệt ngon” Thật sự là một cái tên bực tức a. Đủ để ta hấn ba cái—“Ngày mai ta lại đến” Ta cười mỉa mắt, cầm

lấy bánh mỳ bước đi.

-“Cô nương, người còn không trả tiền”

-“Trong này, trong này!” Tiểu Lục nhanh chóng lấy ra vài đồng tiền –“Tiểu thư, Kinh Dao, từ từ chờ ta”

Sự thật chứng minh đi đường cũng phải thực chuyên tâm, không thể giống ta vừa đi vừa ăn. Khi ta đi đến ngõ tắt nhỏ thì có vài đại hán nghênh ngang đi tới, thiếu chút nữa chạm vào ta, may mắn Kinh Dao nhanh tay đỡ ta.

-“Đi đường không có mắt a! Ai dám đụng vào trên người Hàn đại gia? Muốn chết a!” Người nọ ác thanh hướng ta rống.

Hắc! Sao nơi này đầy người họ Hàn vậy. Nhìn thấy bánh bao dính đầy bụi rơi trên đất lòng ta quặn đau.

-“Lão nương không có mắt thì thôi, sao người cũng không có mắt?” Bằng không bánh bao của ta cũng sẽ không rơi trên mặt đất.

-“Hắc, nghe thấy không.” Người nọ vẻ lưu manh cười, không có ý tốt đánh giá ta –“Tiểu cô nương, lớn lên rất được thôi, đem nàng trói lại cho ta”

Hắn nói cái gì, ta không có nghe lầm đi?

-“giữa ban ngày ban mặt dám cường thường dân nữ, có hay không vương pháp?”

-“Vương pháp? Cha ta chính là vương pháp, ta chính là vương pháp”

-“Được a! Có giỏi liền đến”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Quỷ Ốc

Trong nháy mắt nhanh như chớp, thậm chí không nhìn rõ Kinh Dao động thủ, những kẻ kia đều đã ngã không thể đứng dậy.

Vừa rồi “Hàn đại gia” còn diệu võ dương oai hiện tại quỷ gối dưới chân ta. Nga a a a...

Hình dáng của “Hàn đại gia” ta không lời nào có thể tả. Ta xoa xoa tay, lão nương không cho người chút giáo huấn người còn tưởng ta dễ ăn.

-“Bộ dáng của người thật đúng là kém, hoàn toàn phá hư hình tượng lưu manh trong lòng ta”

-“Người...”

-“Không phục a! Hôm nay ta liền miễn phí giúp người chinh dung, cam đoan đến lúc đó ngay cả cha người cũng không nhận ra người”

“Bá” Lấy ra thanh kiếm, tại trên mặt của hắn quệt mấy phát, vài vết máu hiện ra. Hắc, kiếm này thật là tốt.

-“Người biết không? Bị thanh kiếm này cắt qua chính là người đã tu luyện phúc khí ba đời.” Không nói?

Ta cười sáng lạn. Lại động, lại một vết máu hiện ra.

-“Người biết không? Ta ghét nhất bị người khác quấy rầy lúc ăn” Yêu! Vẫn là không kêu. Giã khốc sao –“Trái, phải, trái, phải...”

-“Dừng tay, người điên nữ nhân này. Người có biết đại gia ta là ai không?” Ác hung hăng trừng mắt ta, ai nha! Người ta thật sợ nha!

-“Cha người gọi là Hàn Sanh Liễu, người còn có cái muội muội gọi Hàn Tú Nga. Các người được xưng là Tam hại của Hàn Châu”

-“Người như thế nào biết? Biết còn dám đụng ta?” Hiển nhiên hắn lấp bắp kinh hãi.

Ta cười lại càng sáng lạn.

-“Này cũng không khó, bởi vì các người bộ dáng giống nhua khó coi”, Ta đưa kiếm xuống hạ thể của hắn hung hăng huơ một đường, chỉ thấy khuôn mặt của hắn uốn éo, méo mó, đau đến lăn lộn trên mặt đất.

-“Kinh Dao!”

-“Chủ tử”

-“Đem sắc quý có mười bảy phòng thê thiếp mang về quý ốc, quý ốc của chúng ta cái quý gì đều có, chính là thiếu một cái sắc quý” Nghe đến đó sắc mặt của hắn thay đổi.

-“Ngươi chính là điên nữ nhân” Sắc mặt hoảng sợ.

-“Không! Ta không đi, ta không đi, ngươi buông ta ra...”

-“Tốt lắm, ngươi cuối cùng cũng biết sợ hãi.”

-“Ta không đi!”

-“Không làm chuyện trái lương tâm thì không sợ quý gõ cửa a!”

-“Ngươi muốn làm cái gì, ngươi này điên nữ nhân, ngươi muốn đối ta làm cái gì?”

-“Ta nha! Đem ngươi cởi quang, tắm một cái. Sau đó trói ngươi vào một cái giàn, phía dưới có đống lửa to, không ngừng làm bỏng. Sau đó dùng đao đâm tại trên thân thể ngươi không ngừng. Nga! Như vậy ngươi sẽ uoi không ngừng. Nga! Như vậy ngươi sẽ dễ dàng chín.”

-“A...ngươi là kẻ điên.”

-“Sai!” Ta cười mỉa mắt —“Cái này gọi là biến thái”

-“Sau đó xoa muối, dầu thơm, mật ong cho ngươi. Không ngừng làm nhảm, chỉ trong chớp lát mọi người sẽ ngửi được một mùi thơm, bởi vì thịt của ngươi đã chín thực. Nhưng là ngươi còn chưa chết, ta sẽ làm ngươi ném thừ chút hương vị của chính mình. Ngươi muốn ăn nơi đây, hay nơi đây, nơi này đây...?”

Thiết...không phải đâu! Nhanh như vậy liền hôn mê. Còn gì Tam hại, không phải là một kẻ nhát gan, một chút cũng không thú vị.

Ta xác định, ta mới là dụng phụ a! Nhưng vì sao Tiểu Lục một bộ muốn ới, Kinh Dao cũng là sắc mặt trắng bệch? (Ta cũng không thấy Mịch tỷ giống dụng phụ ở chỗ nào, trừ cái bụng to ra)

Ba ngày trước, từ Vọng Hương lâu đi ra ta liền nhìn trúng tòa nhà này. Toàn cảnh điều lương, lại hoang vu bỏ hoang, sau khi nghe ngóng mới biết được là nghe nói nó có quý. Một cô hào trạch hoa lệ chỉ trong một buổi tối liền thanh hoang vu. Nguyên lại tất cả đều là nữ tử bị cái Hàn súc sinh kia chà đạp mà không cam tâm chờ trả thù. Phụ tử Hàn gia háo sắc này cùng với Hàn Tú Nga điều ngoa được xưng là tam hại của Hàn Châu. Huỳnh muội hai người ý vào có chỗ dựa là cha mình, hoành hành bá đạo, không chuyện ác nào không làm. Nghe nói Hàn Sanh Liễu này hắc bạch đều ăn thông, cho nên không ai dám đắc tội hắn. Hôm nay gặp ta ác phách này, gọi là Hàn Tú Nhân, trong nhà có tất cả mười bảy người vợ, hoang dâm không thể nào nói.

Chẳng qua thể nhưng dám động roi bánh bao của bốn vương phi chỉ có thể có một đường —chết! Dụng phụ là không thể chạm nha

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Thanh Lâu

“Chủ tử, người định xử lý Hàn Tú Nhân như thế nào?” Kinh Dao xem không nổi kẻ đang hôn mê dưới đất, hung hăng đạp hắn một cước.

-“Này thôi, dù sao ngày mai thanh lâu của chúng ta cũng khai trương, không bằng lưu hắn lại làm sai vật.”

-“Tiểu thư, này dù sao cũng là địa bàn của bọn họ, nếu đến lúc đó hắn...ta sợ bọn họ sẽ đối tiểu thư bất lợi.”

-“Ta đều có diệu kế.”

Ngày mai thanh lâu cao cấp nhất của ta sẽ bắt đầu khai nghiệp.

A a! Đây phải là thiên đường vui vẻ, ăn, uống của nữ nhân tại cổ đại a.

Nằm ở trên giường, nhìn thấy cái bụng có chút nổi lên. Trong này đang nuôi nấng một tiểu sinh mệnh a! Ta có thể cảm nhận được hắn từng chút lớn lên trong cơ thể ta, đây thật sự là một loại cảm giác kì diệu. Cho nên vô luận tương lai như thế nào ta đều cảm ơn Hiên Viên Ảnh. Chính là hiện tại hắn đang làm gì. Chẳng lẽ vẫn đang còn tìm ta, hắn khẳng định cực kì nhớ ta. A! không nghĩ, lại tiếp tục suy nghĩ ta nhất định sẽ lên ngựa trở lại bên người hắn, đem chính mình nhét vào trong ngực hắn.

Hoàng cung

Nam tử ngũ quan lập thể tuần mỹ, cả người tản ra khí chán vương giả uy chấn thiên hạ. Mây kiếm cổ chấp nhú lại thành một độ cong hoàn mỹ, phảng phất như có chuyện buồn rầu, biểu tình có chút tức giận, có chút ôn nhu, có chút ưu thương, còn có chút bất đắc dĩ. Ngón tay thon mượt nắm lá thư màu trắng, đúng là kiệt tác của nữ tử nào đó.

Nửa tháng, suốt nửa tháng. Hắn tưởng hắn sắp nổi điên, giận mình vì sao chỉ cần có chuyện liên quan đến người ấy sẽ lập tức mất đi lý trí, nếu không sẽ không dễ dàng như vậy cho nàng đào tẩu.

-“Kim Mịch Nhi, nàng đừng để bốn vương tử được!” Từ thế lời đình vạn quân.

-“Thất ca, còn không có tin tức của Thất tẩu sao?”

Hiên Viên Ảnh tà mắt liếc Hiên Viên Liễu một cái cũng không trả lời.

-“Phụ hoàng cùng mẫu hậu tại Vĩnh Khôn điện chờ huynh thật lâu”

Hiên Viên Ảnh mí mắt bất đắc dĩ một chút.

-“Hình như là có tin tức của Thất tẩu”

“suru ~ ~ ~”

-“Thất ca, thất ca...” (Tác giả: Phóng chừng giờ phút này Hiên Viên Ảnh đã đứng tại Vĩnh Khôn điện)

-“Có tin tức của Mịch nhi sao?” Thật là người chưa thấy âm thanh đã thấy”

Phía trên đại điện, hoàng hậu vẻ mặt không vui. Hoàng thượng xấu hổ ho một tiếng, đứng giữa thềm nhi, hẳn thật đúng là khó xử a!

-“Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần nghe nói có tin tức của Mịch nhi”

-“Nếu không phải vì cái nữ nhân không biết kiểm điểm kia, ngươi còn không chịu đến Vĩnh Khôn điện này của bốn cung phải không”

Thất vương trầm mặc không nói, làm cho hoàng hậu càng thêm tức giận

-“Vì một cái son dã thôn phụ như vậy ngươi có bao nhiêu lâu không vào triều? Nàng ta có cái gì được, giáo dưỡng, tài tình, dung mạo, khí chất? Tú Nga một điểm cũng không kém nàng. Nàng ta vốn không xứng thân phận Thất vương phi này, đi rồi không phải đúng lúc. Làm cái gì mất công đi tìm. Bốn cung lệnh ngươi chuẩn bị thú Tú Nga vào cửa”

-“Mẫu hậu, người nhất định đang nói chuyện cười” Mệnh lệnh? Nghênh thú? Tú Nga?

-“Hừ!” Hiên Viên Ảnh xuy một tiếng, nếu không phải Tú Nga không có việc gì đứng ở bên cạnh hắn, hắn cũng sẽ không nắm sai tay. Mịch nhi cũng sẽ không thương tâm đến bỏ nhà đi.

Đều là hắn sai, vì sao lại vô tâm như vậy.

Nàng tùy tiện như vậy lại không biết chăm sóc chính mình, mỗi ngày ai giúp nàng mặc quần áo? Lúc ăn tôm ai giúp nàng bóc vỏ? Lúc thương tâm ai giúp nàng an ủi, nàng lấy vật áo ai lau nước mắt nước mũi? (đang đọc cảm động. ....đến câu cuối cùng thì potay.com) Nàng thích gây chuyện như vậy, nếu lúc yếu thể không có hắn bên người làm sao bây giờ?

-“Lời bốn cung ngươi rút cuộc có hay không nghe vào tai?”

Hiên Viên Ảnh dấu điểm thanh sắc cười.

-“Ngươi cười cái gì?” Không biết vì sao trong lòng hoàng hậu hốt hoảng.

-“Nhắc lại chuyện này, ta liền giết Tú Nga”

-“Ngươi...” Hoàng hậu tức giận đến nói không lên lời.

-“Vương gia! Có tin tức của vương phi!” Vân Dật thiếu chút nữa phanh không kịp, trực tiếp đụng vào cây cột trong Vĩnh Khôn điện. Này không thể trách hắn nha! Trong lòng hắn kích động khẳng định không kém Hiên Viên Ảnh, rốt cuộc có thể sống bình yên.

Vương phi nương nương vĩ đại, Kim đại tiểu thư, Vân Dật ở trong lòng thay người thờ dài. Ta cầu người mau trở lại đi. Cho dù mỗi ngày bị người chọc ghẹo đến chết ta cũng cam tâm a! Phải biết rằng Thất vương phi hiện tại thực chính là địa ngục nhân gian a! Ngẫm lại cũng thấy rung mình.

-“Hiên Viên Ảnh, đứng lại cho bốn cung!”

-“Mẫu hậu nên rõ ràng, lời bốn vương nói nhất định sẽ làm!” Lạnh lùng thốt ra một câu cũng không quay đầu lại bước đi.

Hắn chưa từng phát hiện, phía sau bình phong cất giấu một đôi mắt tràn ngập oán độc.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nữ tử hội sở

Không có khua chiêng gõ trống, không có giăng đèn kết hoa. Ta Kim Mịch Nhi khai trương đại cát sao có thể nhiễm mấy tục khí này.

Bên trái: Nam phượng có giai nhân, di thể mà độc lập.

Bên phải: Cười khuynh nhân thành, tái cười khuynh nhân quốc.

Phía trên có tấm bảng ghi : Thanh lâu.

Lụa trắng che mặt, nhóm “nữ quý” tay cầm nhạc khí, mỗi người lựa chọn một sở trường. Hôm nay mọi người có phúc khí nha.

-“Ngọc trụ dương thanh khúc, thanh tùy điệu chỉ tục.

Đàn sắc điểm thần, ngách gian dùng uyên ương hoàng nhân nhạt mặt.

Đồng kích lí năm thàng đích hình dáng.

Ánh sáng yếu ớt mỏng manh, phát yên mi câu miêu đặc hơi có chút đa.

Tiền tài thành thiếp hoa đích kim bạc, lóe ra mê người đích độc đáo sáng bóng.

Tài không có cái gì có thể tổ nói, từ đi theo phong trần mà luân lạc.

Giả diễn thực làm lại có hà không ổn?

Vũ tạ ca thai cho dù là trường mộng, cũng vô nhu khứ thống phá.

Thanh lâu mẫn tọa, chỉ có mưa gió thanh tại ngoài cửa trầm mặc.

Kìa san san đến trì đích ta, bất chấp vì túy lại như trước.

Khuynh thành khuynh quốc, tung bay đích thái hội phi bạch.

Liều đủ để đem sở hữu đích tâm, toàn bộ độ bộ hoạch, toàn bộ đô mê hoặc.

Thanh lâu mẫn tọa, chỉ có mưa gió thanh tại ngoài cửa trầm mặc.

Mao bút dĩ trăm thượng mặc, đang từ từ hướng tới tuyên chỉ tả cái gì.

Hàm bao dục phóng đích đoá hoa, tại một trận vãng tích qua đi lặng lẽ chiết lạc.

Ai có thể đọc đồng đích lạc mệnh?

Chúc quang cũng yếu ớt, mỏng manh, ánh đỏ bóng đêm”

Tiếng hát du dương, lụa mỏng lay động theo gió, mỹ nhân thật huyền ảo, này đôi nam nhân là cực đại hấp dẫn. Nếu người nghĩ đến đây chính là một kỹ viện mới khai trương, kia người hoàn toàn sai lầm rồi nga!

-“Thanh lâu nữ tử hội sở, khai nghiệp mới, hội viên thẻ vàng trong công việc...” Văn tuế này là từ thanh âm của ai phát ra.

-“Tránh ra, ta chính mình đến” Lấy qua tờ tuyên truyền trong tay Tiểu Lục.

-“Tiểu thư, nhất định phải kêu to sao?” Ta liếc mắt Tiểu Lục một cái.

-“Đi qua đường không cần bỏ qua. Thanh lâu nữ tử hội sở, khai nghiệp thù tân, hội viên kim tập hóa bạo công việc trung”

Một đoàn nam nhân hướng cửa đi đến –“Mời khách quan dừng bước” Hai nam tử cao lớn suất khí đứng ngoài cửa lễ phép ngăn lại đám nam nhân kia.

–“Chúng ta trong này là nơi tụ họp của nữ tử, riêng vì nữ khách quan phục vụ, nam tử thỉnh đi nơi khác”

–“Này không phải kỹ viện sao?”

–“Khách quan hiểu lầm, chúng ta trong này là Thanh lâu nữ tử hội sở. Chuyên vì nữ tử phục vụ tất cả, cầm kỳ thư họa, trang phục, cách ăn mặc, mỹ phẩm, áo com ngủ nghỉ, ăn uống vui chơi, thậm chí là tìm bạn, nói chuyện, chỉ cần ngài là nữ nhân đều sẽ trong danh sách phục vụ của chúng ta. Ngài có thể vì mẫu thân hoặc thê tử, tỷ muội lấy giúp một thẻ hội viên của chúng ta. Tôn chỉ phục vụ của chúng ta là “Chỉ có các ngài nghĩ không được, không có chúng ta làm không đến”“

–“Mau xem bên kia, nam nhân đang khiêu vũ! Là nam nhân!” Mọi người tụ tập một bên chia chia nghị luận. Ân, cũng được, ta thực vừa lòng, không nghĩ tới cổ nhân khiêu vũ cũng rất có hương vị thôi. Nga a a a...”

–“Thế đạo gì thế này! Nam nhân cũng tại đường cái khiêu vũ, thật là thương phong bại tục” Thiết!

–“Này đại tỷ, như thế thương phong bại tục, người làm chi còn giương mắt chảy nước miếng xem người ta a!”

–“Ta...ta...”

–“Đại tỷ, không bằng đến” thanh lâu” của chúng ta lấy thẻ hội viên đi. Ta giảm năm phần cho người nha! Cam đoan người sẽ vui vẻ, thẻ hội viên của chúng ta chính là làm từ vàng thuần, bạc thuần tạo ra, nó chính là đại biểu thân phận của chính mình a! Vừa lúc tôn vinh khí chất tôn quý của các vị phu nhân. Hơn nữa...”

Ta thấp giọng bên tai nàng ní non nói –“Vào đêm trăng tròn, chúng ta còn có nảnh nam nga!”

–“Ta mới không cần! Hừ!” Đại tỷ nghe được hai má đỏ bừng phát tay mà đi.

–“Tiểu thư, như thế nào người nói nàng lại đi rồi” Tiểu Lục vẻ mặt phẫn phẫn bất bình.

–“Yên tâm, nàng về nhà lấy bạc đến” Nga a a a...!

Thần a, nếu có một ngày ta nhất định phải chết, ta hy vọng là bị tiền đè chết! nga a a a...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Trông tai họa

–“Hôm nay người đi thanh lâu không?” giáp nữ.

–“Này còn phải nói, người xem mặt ta, ta vừa mới đi thanh lâu đắp mặt nạ sữa trâu.” Ất nữ.

–“Thật sao? Cho ta sờ một chút” giáp nữ đưa tay ấn khuôn mặt Ất nữ một chút –“Thật mềm mại nha! Người thật tốt, cha người thương người như vậy, cho người tiền mua thẻ vàng, mặt nạ sữa trâu là đặc hường của hội viên có thẻ vàng. Không giống như ta, ta nói đến phá cổ cha ta mới cho ta mua thẻ bạc.”

–“Chẳng qua người xem đôi hoa tai của ta chưa? Ta tiêu hết tất cả tiền tích trữ a! giống của lão bản thanh lâu như đức.”

–“Gia! Ta là người cổ hủ sao chứ? Thanh lâu này là địa phương gì? Vì sao ta đều không nghe thấy?” Vân Dật lấy chiêu bài biểu tình khó hiểu hỏi Hiên Viên Ảnh.

Trong mắt Hiên Viên Ảnh gọn lên một tia sáng, uống một chén nước, xoay người đi lên ngựa đi.

–“Gia, từ từ thôi” Xoay người hướng bọn thị vệ quát –“Là heo sao, còn ăn gì nữa, còn không mau đuổi theo”

“tháp tháp tháp” tiếng vó ngựa không dứt bên tai.

Thanh lâu? Tuy rằng ta không biết đó là cái gì, nhưng ta thề ta nghĩ được hương vị của trốn thê của ta.

Thanh lâu.

-“Lão bản, thẻ bạc của chúng ta đã không còn” Ánh mắt của ta cũng chưa động một chút –“Vậy cho các nàng mua thẻ vàng a”

-“Thẻ vàng ngày hôm qua đã không còn” Không phải đâu? So với trong tưởng tượng của ta còn khoa trương. Trên thế giới này kẻ có tiền thật nhiều a! Nữ nhân là tiêu cổ sức, bất luận cổ đại hay hiện đại a. Nga a a a... Ta xoa xoa cái cằm, lần này kiếm tiền thực thích.

-“Ta biết! Kinh Dao đâu?”

-“Nàng ấy đang ở lầu ba dạy các quý phụ thuật phòng thân” Nàng ta thật còn bận rộn a.

Sờ sờ “Hiên Viên Thổ Phỉ” trong bụng đói làm sao bây giờ. –“Tiểu Lục đâu?”

-“Tiểu Lục tỷ đang ở trong phòng nữ hồng thất dạy các tiểu thư “uyên ương diễn thủy”.”

-“Vậy người gọi Tiểu Sưu đến đây cho ta”

-“Vâng”

-“Chủ nhân, ngài tìm ta?” Một thanh âm không ra nam, nữ không ra nữ vang tại bên tai ra –“không cần ngắt đầu” Thật sự là bởi vì mỗi lần thấy bộ dáng của hần, ta đều nhịn không được muốn phun com.

-“Người đi cửa hàng bánh bao mua ít bánh bao trở về” Nhìn thấy thân ảnh của hần rời đi, ta cuối cùng xem như yên lòng. Chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt của hần, cho dù ta còn tiếp tục ăn mai chua, cũng nhịn không được muốn ói.

Hần phủ

“đông đông đông đông” –“Mau mở cửa nhanh! Mau...”

“chỉ nha...” Cánh cửa màu đỏ mở ra –“Người là cái gì vậy, dám gõ đại môn Hàn phủ, không muốn sống sao?” Người tới lỗ mũi hướng lên trời, không kiên nhẫn nói.

-“Người nói ta là ai?” Thanh âm kia tiem tể mà cao vút, đó chính là Tiểu Sưu bị sai đi mua bánh bao.

Dáng người khôì ngô lại được bao vây trong nữ trang, làn da thô đen.

-“Ta biết người là con gả”

-“Hỗn đản, ta là thiếu gia! Ta là Hàn Tú Nhân”

-“Cái gì? Ha ha ha ha...”

Người mở cửa lại cẩn thận nhìn hần một lần.

-“Trời ơi...” Thét lên chạy đi.

-“Cha!”

-“Người là?” Hàn Sanh Liễu bị tên gay trước mắt làm cả kinh, cuống quýt lui về sau.

Hàn Tú Nhân thê sáng cười –“Thật là ngay cả cha cũng không biết”

-“Lão gia, là thiếu gia a!”

-“Tú nhi? Không có khả năng!” Lại cẩn thận nhìn lên.

-“Cha...” Hàn Tú Nhân kích động quỳ xuống, quỳ trước mặt Hàn Sanh Liễu –“Ta thật là con người a”

-“Thật sự là Tú nhi, Tú nhi a! Người chạy đến nơi nào vậy, sao lại biến thành bộ dáng này?”

-“Cha a! Con bất hiếu, con đã... đã... đã thành một phế nhân. Rốt cuộc không thể nào giúp Hàn gia sinh con sinh cháu... a...” Hàn Tú Nhân thê lương kêu.

-“Cái gì?” Hàn Sanh Liễu về mặt tro tàn ngồi dưới mặt đất.

Sau nửa ngày.

-“Ai làm Hàn gia ta đoạn tử tuyệt tôn. Ta nhất định phải làm cho hần nợ máu phải trả bằng máu.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Nháo Loạn

Sứ nhi vừa đi không trở lại, Hàn Tú Nhân này, mua cái bánh bao phải cần một thế kỉ sao?

-“Tiểu thư, ngài yêu nhất...” Tiểu Lục có ý kéo dài—“Canh hạt sen”

Hai mắt ta tỏa sáng, Tiểu Lục này thật là hiểu ý người—“Tiểu Lục, người thật sự tốt quá”

Trong miệng ta tràn đầy canh hạt sen, hàm hồ nói không rõ lời—“Vì báo đáp người... chỉ ăn một bữa cơm, tiểu thư ta... đêm nay mời người miễn phí thường thức mãnh nam thoát ý”

-“Ta mới không cần thưởng cái gì mãnh nam thoát ý”

-“Không cần, vì cái gì không cần? Đây chính là một phiếu khó cầu a” Miễn phí xem dễ nhìn, đi đâu tìm được chuyện tốt như vậy a, người đi hỏi thăm, những nha hoàn kia có phúc lợi như vậy sao?

-“Ta mới không cần nhìn nam nhân trần trụi, nhảy cái loại nhảy thương phong bại tục này.” Mặt Tiểu Lục đỏ hồng lên. Hắc! Thật không biết a, nha đầu kia thật đơn thuần a! Không phải là khiêu vũ thôi, nếu là thoát ý vũ năng còn không phải sẽ chảy máu mũi mà trực tiếp xỉu?

-“Không xem thì thôi, ta chính mình xem”

-“Tiểu thư, người cũng đừng đi. Người này có gì xem, đừng nói vương gia, ngay cả một nửa của Vân Dật cũng không bằng”

-“Sách sách sách! Ta trách lầm người a! Hóa ra Tiểu Lục nhà ta tư xuân. Ai nha! Như thế ta thật không phải, không nên mang người đi ra a! biến thành Tiểu Lục cùng người trong lòng cách ly không được gặp lại. Nghĩ lại Tiểu Lục nhà chúng ta cũng đã trải qua mười tám mùa xuân, cũng nên lập gia đình a” Ta cười trừ.

-“Tiểu thư, người trên cột ta...”

-“Sách sách! Mặt đều hồng đến lỗ tai.”

-“Người... người nhanh đi nhìn mãnh nam thoát ý của người đi.”

-“Vừa nói không có gì hay xem, hiện tại lại đẩy ta đi. Không phải trước sau mâu thuẫn đó chứ?”

-“Người nhanh đi...” Tiểu Lục tức đến độ dậm chân.

-“Vâng, Tiểu Lục tỷ. Đáy lòng của nữ nhân tựa đáy biển a...”

Cổ cảm, tỷ bà, vô hầu, yêu cổ, thậm chí còn có độc huyền cầm. Người có thể tưởng tượng hiệu quả của mấy loại nhạc khí này cùng tấu so? Sự kết hợp của cổ điển và hiện đại này thật là hoàn mỹ a. Nhìn thấy dễ nhìn anh tuấn rất kỹ thuật nhảy. Nhắm mắt lại, nga a a... trong đầu ta liền hiện lên chữ—bạc.

-“Ai là lão bản thanh lâu, rút ra đây cho ta!” Tiếng nói khó nghe vang lên, cùng với thanh âm vỡ vụn của chiếc bàn. Đánh gãy mộng đẹp của bốn tiểu thư. Muốn chết sao?

Tìm theo tiếng động mà đi, ta xoa xoa cái cảm, là ai nói Đông Phương vương triều đều là tuấn nam mỹ nữ? Thanh âm khó nghe ta liền nhin, bộ dáng còn như vậy...

Sách sách! Quả thực chính là Hàn Tú Nhân thôi! Chính là trên mặt có thêm vài cái râu.

Một chữ có thể miêu tả—thâm

Hai chữ—thê thâm

Ba chữ...rất thê thâm

Bốn chữ—?

Ta thật cảm thán người một nhà này, bộ dáng thật sự rất giống, cùng một cái khuôn mẫu đi ra. Chỉ có điều một cái trẻ, một cái già, còn một cái là nữ bản. Không cần ta giới thiệu mọi người cũng biết, người này chính là không chuyện ác nào không làm, đứng đầu tam hại—Hàn Sanh Liễu.

-“Thế nhưng dám tại địa bàn của Hàn gia ta làm cái mua bán thương phong bại tục này. Ăn gan báo sao?”

Ta nhìn hấn, cười đến sáng lạn.

-“Còn dám đứng nhìn bốn quan, lá gan của ngươi không nhỏ a! Một cái cô nương, tuổi nhỏ nhỏ như vậy còn chạy đến nơi này tìm vui. Còn không mau cút đi, chờ bốn đại nhân mời đi sao chứ?”

Ta cười càng thêm sáng lạn. Con ngươi là loại gà gì a?

-“Hàn đại nhân, chỉ sợ không được nha” Xoay chuyển ánh mắt, ta lấy ánh mắt khiêu khích nhìn về phía hấn –“Ta nếu đi rồi, ngươi đi chỗ nào tìm lão bản nơi này a?”

Đồng tử của Hàn Sanh Liễu co rút lại, dò xét ta –“Ngươi chính là túy thanh lâu?” Ngữ khí tuyệt đối là căn răng nghiêng lợi.

-“Nga a a... đó chính là biệt danh của các bằng hữu đặt cho ta.”

“thương” Ngân quang lóe ra, một thanh đại đao chói mắt đặt tại trên cổ ta.

-“Thương nữ nhi ta, phé đi con ta. Ngươi không muốn sống chẳng?” Ta nâng lên cánh tay phẩy phẩy, cư nhiên còn dám quát tháo? Hàn ô quy, ta..muốn phục thù.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Đại ung bắt con gà con

-“Ta đương nhiên là muốn sống, nhưng là ngươi muốn giết ta, ta đây không có biện pháp a!” Ý định kín đáo đáp.

-“Ngươi sớm nên dự đoán được sẽ có báo ứng ngày hôm nay” Hàn Sanh Liễu tiếp tục lộ hung quang.

-“Thiết! Báo ứng? Người tốt không sống lâu, tai họa lại ngàn năm. Bốn tiểu thư không tin nhất chính là báo ứng” ung dung nhìn hấn.

-“Nói sau, nếu thực sự có báo ứng, không phải nên ứng tại trên người Hàn Sanh Liễu ngươi sao chứ? Bóc lột dân chúng, gian dân lỗ lự, không chuyện ác nào không làm. Thậm chí ngay cả Tuyệt Khê trấn thuộc quản lý của ngươi có bệnh dịch, ngươi cũng không cứu người và báo cho triều đình, chết bao nhiêu mạng người như vậy cũng không thấy có báo ứng. Như vậy...” Ta xả ra một nụ cười tươi như đóa hoa.

-“Ta sợ cái gì?”

-“Ngươi...ngươi đang nói bậy bạ gì đó?” Hàn Sanh Liễu một bộ khó thở nói.

-“Nói bậy? Tại thành Hàn Châu nhỏ nhỏ này, ngươi còn có biệt quán chung quanh huy hoàng, đất vườn tài sản vô số. Đứa con của ngươi có mười bảy người thể thiếp, mà ngươi lại càng khoa trương đến ba mươi hai người, này còn không phải những người đáng thương bị các ngươi chà đạp. đều nhanh có thể bằng Tam cung Lục viện của hoàng thượng.” Ta dùng tay tính một chút –“Không đúng! Hoàng đế còn ít hơn hai cái so với ngươi” Ta chắc chắn. Khó trách ấn đường biến thành màu đen, vẻ mặt vàng vọt biểu đạt thẹn hù. Xem ra phúc cũng không phải là mỗi người có thể hưởng, nhiều thể thiếp cũng không phải chuyện tốt a.

-“Nói bậy cần thận bốn quan cắt đầu lưỡi của ngươi!”

Sách sách! Hàn đại nhân vội vã a.

-“Có phải nói bậy hay không chính ngươi rõ ràng” Ta về mặt trầm tư, sau đó làm ra một bộ biểu tình giết mình.

-“Ai nha! Ta đã biết. Chẳng lẽ đây là báo ứng, nữ nhi ngươi nằm giường không dậy nổi, con ngươi biến thành thái giám đều là bởi vì ngươi làm rất nhiều chuyện xấu, ông trời muốn ngươi đoạn tử tuyệt tôn?”

Hàn Sanh Liễu đã sớm tức giận đến cả mặt biến xanh, chỉ thấy hấn hô hấp áp lực lừa gạt.

-“Tận lực nói a, nếu không sẽ không còn cơ hội. Bởi vì, hôm nay bốn quan sẽ tiễn ngươi lên cầu Nê Hà.”

Ta làm một bộ biểu tình sợ hãi –“Ta hơi sợ”

Hừ, có giỏi liền đến a.

Nhìn xem rốt cuộc ai chết ở trên tay ai. Ta vừa động muốn hướng Hàn ô quy hạ độc thủ.

Đột nhiên mọi người vừa rồi còn to nhỏ nghị luận đều im lặng, ngay cả một cây kim rơi xuống đều có thể nghe thấy.

Một cổ áp bách mãnh liệt càng ngày càng gần, ta có dự cảm phi thường không tốt.

Từ trường quen thuộc này?

Không được! tránh mau!

-“Trốn nơi nào?” Kháo! Nhất thời cấp bách, ngay cả thanh đao của lão ô quy này còn đặt trên chiếc cổ xinh đẹp của ta đều quên. Màn chạy trốn này không có thành công càng dẫn thêm sự chú ý của mọi người.

Đám người tựa như gặp phải đại thủy, tự động tách ra hai bên thành một con đường lớn.

Dễ nhìn kia phảng phất như có một tầng hào quang khó người có được kia không phải lão công ta ngày đêm tưởng nhớ thì là ai.

Cúi đầu nhìn cái bụng có chút nổi lên rõ ràng, lần này chết chắc. Ta nhanh chóng quay đầu hướng hắc cười ngọt ngào.

Hàn Sanh Liễu cũng xem choáng váng, sững sờ vài giây –“Trong này đã bị bao vây, vị công tử này thỉnh đi nhanh đi”

Hiên Viên Ảnh đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích. Khóc a!

-“Bỏ quan kêu người đi ra ngoài”

Đôi môi của hắc nhệ câu, cả người tan nát ra một cổ hơi thở vương giả.

-“Ta cảm ơn người Hàn đại nhân, không đi được sao?” Gia hỏa vô dụng, để ý cái cổ của bỏn tiểu thư.

-“Buông nàng ra” Hiên Viên Ảnh nhìn cực kì khủng bố

Mọi người lại bắt đầu nhỏ giọng nghị luận –“Hai người này quan hệ nhất định không bình thường... Người nhìn hắc, sắc mặt khủng bố như vậy, chẳng lẽ từng cùng Tùy thanh lâu có...”

-“Bằng cái gì?” Nhìn thấy Hàn Sanh Liễu dương dương tự đắc dùng dao kề cổ ta, trong lòng thay hắc bi ai, vốn ta nghĩ tha người một con đường sống, là chính người đi vào quỷ môn quan. Xem ra này thật là báo ứng.

Hiên Viên Ảnh cười cười.

-“Mang đến”

Chỉ thấy Vân Dật cùng Kinh Dao mang nữ nhi và con trai của Hàn Sanh Liễu ném đến.

-“Buông nàng. Người chết, không buông...”

Nhàn nhàn nhìn hai huynh muội Hàn Tú Nhân –“Tất cả đều chết”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thu Sau Tính Sở

Hiên Viên Ảnh câu lên khóe môi, khí chất cuồng quyền –“Ta rất bội phục người”

Cuồng đồ kia có chút kinh ngạc nhìn Hiên Viên Ảnh.

-“Bởi vì, ngay cả ta cũng không dám đem đao đặt tại trên cổ nàng.”

Tà mị cười, sát khí ẩn ẩn lay chuyển.

-“Bởi vì, bất cứ người nào thương tổn nàng ta đều sẽ không buông tha”

Nụ cười tuyệt mỹ –“Chính là ta chính mình”

-“Lớn...lớn mặt cuồng đồ, ngươi cũng biết Hàn gia là ai?” Hàn Sanh Liễu run lên lợi hại.

-“Buông ra, giữa ban ngày ban mặt ngươi ăn gan báo sao? Thế nhưng dám bắt cóc vương phi. Gặp vương gia còn không quỳ, ngươi muốn tru di cửu tộc sao?” Kinh Dao lớn tiếng nói.

-“Cái gì? Vương gia?” Hần nhìn Hiên Viên Ảnh, lại nhìn ta –“Vương phi?” Hàn Sanh Liễu run như là rụng trước gió thu, hần thận trọng nhìn ta, lại nhìn thanh đao trong tay...

“phanh”

Thiệt! đường đường đứng đầu tam đại của Hần châu lại chỉ có chút bản sự ấy, uống ta còn chờ đợi xem kịch, ai ngờ hần cư nhiên ngất xỉu. Ta một cước đâm nát bụng hần đi qua. Không cần hiểu lắm nha! Người ta không nghĩ muốn đâm hần, chỉ là lười đi đường vòng thôi.

-“Túy thanh lâu...nàng ta thế nhưng là vương phi” Nhìn thấy những cái miệng không khép lại được của mọi người.

Ta xoa xoa cái cằm, chuyện này có đáng kinh ngạc như vậy sao?

Ta mỉm cười ôn nhã.

-“Ngượng ngùng, thất bại một chút. Ta đi nhà xí một tí” Ta vốn định làm bộ như không thấy chuyện là lướt qua Hiên Viên Ảnh, nhưng là ánh mắt đáng sợ của hần làm bước đi của ta đông kết. Ta nhìn về phía hần cười –“Ta đi nhà xí một chút”

-“niệu độn*” (niệu độn: giả vờ đi tiểu để trốn; chữ “độn” (遁) vừa có nghĩa là trốn, vừa có nghĩa là lừa dối) Hần lạnh lùng nhả ra hai chữ.

Ta cuồng hần, trên trán xuất hiện mây đen, từ này cũng bị hần học sao.

-“Ta không có, ta thực muốn đi nhà xí”

Hần ngưng mặt hướng ta đi tới, thật cẩn thận ôm ta vào lòng. Thở dài một hơi –“Nữ nhân, nàng thật sự rất tùy tiện.”

Được cái ôm ấm áp quen thuộc ôm, có hương vị an tâm.

-“Đây là nàng lấy đi, ta sẽ không thể không để ý?” Cảm giác hần nhẹ nhàng vuốt bụng ta. –“Ân?” Hiên Viên Ảnh mỉm cười, ôn nhu đến thập phần dị thường.

-“Nga a a a...” Ta cười làm lạnh. Chẳng lẽ đây là sự im lặng trước khi bão táp đến sao?

-“Cho nên...Nàng hoài đứa nhỏ của ta, bỏ nhà trốn đi.”

Ta cười sáng tựa như hoa.

-“Nàng hoài đứa nhỏ của ta một đường xóc nảy, băng sơn rẽ nước?”

-“Là du sơn ngoạn thủy” Ta nhỏ giọng than thở.

-“Còn dám cãi lại” sắc mặt thập phần dọa người.

-“biết rõ mình là người có thai còn dám dấn thân vào khu dịch bệnh, vì những người bệnh này mổ bụng cứu người?” Hiên Viên Ảnh sớm là cắn răng nghiến răng, ta trộm thở dài –“Không phải không có việc gì sao?”

-“Lại còn nói với ta cái gì, có duyên thì sẽ gặp lại? Có loại nói lại cho ta một lần”

Không phải? không phải là hần thực xin lỗi ta sao? Như thế nào giống như ta là người làm sai. Nghĩ vậy, lửa giận ‘tạch’ một cái bùng lên.

-“Ngươi đủ cho ta nga! Thế nào? Ta chính là có loại a!” Ta trạc cái ngực cứng rắn như thiếc của hần _ ‘Nhưng lại là chính ngươi tự mình gieo a! Như thế nào?’ Ngươi vậy xem băng bó miệng trộm cười, mặt Hiên Viên Ảnh lập tức biến thành màu đỏ.

Có làm hay không, có cần phải mắng ta như ta mắc tội lớn thế sao, không thể lưu một chút mặt mũi sao? Ba ngày không đánh, ngươi cũng quá kiêu ngạo đi! Ngươi là Vương gia, ta cũng là vương phi! Ai sợ ai a!

-“Ngươi lại hung ta! Có bốn sự lại hung a! Ngươi dám hung ta...ta liền...đi! Như thế nào đầu của Hiên Viên Ảnh biến thành ba cái?” Ta lung lay đầu muốn thấy rõ, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, chậm rãi ngã xuống. Một khắc trước khi ngã xuống, Hiên Viên Ảnh có lực tiếp được ta, trong phút chốc, ta đọc được trong mắt hần chứa đầy thâm tình cùng bất an, yêu thương.

Đôi môi nhẹ câu, thật tốt!

Lại được nằm trong cái ôm của Ảnh, thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Mệnh Trung Nhất Định

“Rốt cuộc nàng muốn ta làm sao bây giờ?” chiếc hôn tình tế dừng ở trên mặt ta.

Nga! Thật buồn bực, thật muốn hôn trở về, nhưng là hiện tại ta đang giả bộ bất tỉnh a! Tổng không thể tự vạch mặt mình a! ta nhẫn!

Nhưng là thực thống khổ a! Một cái dễ nhìn sống sắc sinh hương đứng ở trước mặt ta, ta cũng không thể động... Ta nhìn không được, liền bắt đầu công thành tại bạc thần gọi cảm của hắn.

-“Ngô...nàng”

-“Thế nào, ta chính là giả bộ bất tỉnh a! Ai cho ngươi trước câu dẫn ta! Cũng là ngươi không nghĩ?” Hiên Viên Ảnh hé ra khuôn mặt hồng lại trắng. Nga a a... thẹn thùng nè, thật đáng yêu nha!

-“Hừ!” Tạo phản? còn dám đưa lưng về phía ta?

-“Chẳng lẽ chàng mất hứng khi ta thân chàng?” Ta khẽ lui về phía sau từng bước, có vẻ đáng thương—“Ta biết, ta sẽ rời đi cho chàng đỡ phải nhìn thấy ta mà tức giận.” Trong nháy mắt, hai giọt lệ rơi xuống. Còn đưa lưng về phía ta? Con mắt lưu động, lúc này không lưu còn chờ khi nào? Ôm bụng, ta nâng chân chạy như điên.

Đi? Vì sao phong cảnh bốn phía không có lui về sau. Cúi đầu nhìn cánh tay bên hông ta! Ta dừng lại cước bộ.

-“Lại là chiêu này, quá cũ” Hiên Viên Ảnh lạnh lùng nói.

Ta hóa đá tại chỗ, hết chỗ nói rồi. Kháo, ai dạy hắn thông minh như vậy.

-“Nga a a... Thân ái...” âm điệu ngọt ngào, ta xoay người chủ động ôm lấy thân mình cao ngất to lớn của hắn—“Không cần nghiêm túc như vậy thôi! Làm thiếp rất sợ hãi a!” Ta nổi da gà—mười vạn tiền một cân.

Hiên Viên Ảnh ôn nhu như nước ôm lại ta—“Bảo bối nhé”

Ta cũng nhu tình ngàn vạn đáp lại—“Ân!”

-“Sợ hãi là thái độ cần phải có” Ta vững, này là tiếng người sao?

Hiên Viên Ảnh sắc mặt hắng giọng ôm ngang lấy ta, ta nhu thuận ôm lấy cổ hắn. Đám người tự động lui ra thành một đường, ta vươn một tay quơ quơ—“Tái kiến, nhóm hương thân phụ lão, tái kiến tỷ muội, ta còn có thể quay về...”

Hiên Viên Ảnh trừng liếc mắt ta—“Ta là nói “chúng ta” sẽ cùng nhau trở về”

Bởi vì sợ ngồi xe ngựa xóc nảy quá mức sẽ bị thương đến “thỏ phỉ”, cho nên chúng ta sửa đi đường thủy. Đứng ở trước mũi thuyền xa xa thấy ánh mặt trời chiếu xuống sáng lạn. Tạm biệt thanh lâu, tạm biệt Hàn Châu.

Dõi mắt trông về nơi xa, trời chiều ôn nhu chiếu xuống mặt biển, gió biển từ từ thổi tới, trong lòng ta mọc lên vài phần sầu lo khó nói.

-“Rời không được?” Hiên Viên Ảnh từ sau lưng đem ta bao vây trong cái ôm rộng thùng thình của hắn. Ta xem thường một cái, nói vô nghĩa, mới chơi không được vài ngày—“Suy nghĩ cái gì?”

Ta cười cười, không trả lời.

-“Không được lại rời đi ta” Tiếng nói mê người truyền đến từ đỉnh đầu ta.

-“Ta không có rời đi chàng” Ảnh không hề nói chuyện, chỉ gắt gao ôm lấy ta, vô hạn yêu thương quyến luyến hôn tóc ta.

-“Ta thực sợ hãi”

Ta xoay người nhìn nam nhân này, nam nhân ta yêu vô cùng. Hắn vừa mới nói cái gì?

-“Mịch nhi, ta sợ hãi mất đi nàng.” Trong mắt hấn chứa vô hạn vô thức làm lòng ta đau.

Ngẩng đầu xem trong mắt hấn – “Chàng tin tưởng ta sao? Ta là xuyên qua khoảng thời không dài vô hạn đến yêu chàng” Ta không có đọc được một tia ngạc nhiên nào trong mắt hấn, có chăng chính là gió êm sóng lặng.

-“Ta tin tưởng” Như là sợ ta biến mất, hấn ôm ta càng chặt.

Hiên Viên Ảnh cười khổ, chính bởi vì tin tưởng cho nên mới sợ hãi.

-“Ta thường suy nghĩ... là duyên phận cùng lực lượng như thế nào làm cho hai người không cùng một thế giới quen biết, yêu nhau, ưng thuận cùng nhau hứa hẹn” Rúc vào trong ngực Ảnh, nghe tiếng tim đập hữu lực mà trầm ổn của hấn.

-“Là số mệnh, số mệnh muốn chúng ta yêu nhau. Nếu không ta có thể nào tại biển người mờ mịt mấy ngàn vạn người, liền ánh mắt đầu tiên đã nhận ra nàng?”

Hô hấp bắt đầu trở nên trầm trọng, trắng sáng đầy sao xấu hổ trốn vào mây. Giờ khắc này hai linh hồn đang dây dưa lẫn nhau cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Thịt Ma Tình Sự

Thất vương phủ

-“Vương gia hồi phủ... vương phi hồi phủ... lỗi thúc, vương gia cùng vương phi đã đến cửa Nam, lập tức đến phủ”

-“Đã trở lại, rốt cục đã trở lại. Các người còn chờ cái gì, còn không cùng ta ra ngoài cửa phủ nghênh đón”

-“Vâng” Nhóm nô phó chính tề hữu lực đáp.

Thật tốt quá, vương phi rốt cuộc đã trở lại. Rốt cuộc không cần sống những ngày tháng kinh khủng. Thất vương phủ rốt cuộc cũng có mùa xuân đến.

“tháp tháp tháp...” Một chiếc xe ngựa màu vàng do tám con ngựa thuần đen lôi kéo đến cửa Thất vương phủ.

-“Nô tài, nô tì cung nghênh vương gia, vương phi hồi phủ”

-“Ách, ngượng ngùng” Trên xe nhảy xuống một nam tử áo trắng –“Là ta” Không phải Vân Dật thì là ai?

-“Như thế nào là người? Vương gia cùng vương phi đâu?” Lỗi thúc nhíu mày hỏi.

-“Vương gia nói: Xe ngựa rất xóc, sợ bị thương vương phi cùng thai nhi trong bụng, cho nên...”

-“Vương phi có thai? Đây... thật sự là chuyện mừng a” Về mặt nghiêm túc của Lỗi thúc xuất hiện tươi cười mừng như điên.

Vân Dật nhin không được lung lay đầu, lão nhân này, không cho người ta nói được đầy đủ sao?

-“Bọn họ đâu?”

-“Bọn họ nha!” Ngẩng lên liền nổi da gà, hai người kia quả thực chính là uyên ương a! Sách sách, ngẩng lên còn thấy thịt ma.

-“Mịch nhi, chúng ta về đến nhà” Đây đến đây.

Không cần hỏi vương phi ở đâu? Nàng ta đương nhiên là ở trong ngực vương gia ngủ.

Trong lòng vương gia là cái áo choàng đen đen, thấy không? Đó chính là Thất vương phi trong truyền thuyết.

-“Cung nghênh...”

-“Hừ...” Hiên Viên Ảnh làm ra tư thế chó có lên tiếng –“Im lặng, nàng đang ngủ”

-“Ân” Người nữ nào đó từ trong áo choàng chui đầu ra, trong mắt tràn đầy mê mang –“Về đến nhà a, mau buông ta xuống dưới”

-“Không buông” Thấy đi! Vân Dật đứng một bên nhin không được lắc đầu.

-“Nhanh lên buông ta xuống dưới” Ta đá động hai chân. Ảnh ảo não nhìn ta, sau đó thật cẩn thận đem ta buông xuống phảng phất ta là đồ sứ dễ vỡ.

-“Lỗi thục, Thổ bá, tiểu Thúy, tiểu Bích. . .ta đã trở lại”

-“Vương phi. . .người như thế nào bỏ chúng ta bỏ chạy, Khúc Khúc chúng ta nuôi từ sau khi người đi liền bắt đầu tuyệt thực, hiện tại đều biến thành da bọc xương” Ta hân, chẳng lẽ mị lực của ta lớn như vậy, ngay cả Khúc Khúc cũng vì tưởng niệm ta mà tuyệt thực?

-“Nương nương. . .” Ai nha, má ta ơi, ai vậy a?

-“Ta là Như Hoa, Cao đắp mặt người cho Như Hoa dùng xong rồi, Như Hoa lại bắt đầu mọc đậu(mụn), tất cả mọi người đều bảo ta ‘đậu hoa’. Nương nương người nhất định phải cứu Như Hoa nha”

-“Nga a a. . .” Ta cười -“Đặt tại trên người ta đi”

-“Cám ơn vương phi nương nương”

-“Vương phi, người trở về liền được, Người không biết, lúc người không ở, vương gia mỗi ngày đều tương tư không nghĩ uống nước ăn cơm nơi nơi tìm người.”

-“Khụ” Ta nhìn thấy Hiền Viên Ảnh lập tức biến thành một con tôm chín.

-“Ngươi khụ cái gì khụ! Giáp tướng quân nói không đúng, ngươi không nhớ ta? Tiếp tục nói”

-“Nương nương trở về liền tốt, người trở về chúng ta đều được sống trong những ngày lành”

Ta hướng mọi người kể những chuyện thú vị trên đường, mọi người đều lắng nghe và hỏi liên tục làm cho tâm của ta vui vẻ tràn đầy, chính là Hiền Viên Ảnh đứng bên cạnh luôn xú mặt ra.

-“Tốt lắm” Một tiếng sét đánh -“Các ngươi đều trở về làm việc, nàng là của ta”

Tất cả mọi người đều kinh, ngay cả ta cũng chưa nghĩ đến Ảnh sẽ nói ra lời nói trẻ con như vậy, ta liền bật cười.

-“Cười cái gì cười” Hắn có chút thẹn quá hóa giận, Ta lui vào trong lòng hắn -“Nàng an phận một chút cho bốn vương, không cần gọi tới gọi lui. So với một phụ nữ có thai, nàng có phải hay không rất có sinh lực một chút?” Mềm nhẹ ôm ta hướng phòng đi đến.

Luyến Ảnh hiền, ta đã trở lại a!

-“Ảnh” Đùa nghịch lông mi dày đậm của hắn.

-“Ân” Hắn còn thật sự giúp ta vén mấy sợi tóc không nghe lời ra phía sau tai.

-“Chàng thật đáng yêu nha”

-“Không được nói ta đáng yêu”

-“Vì cái gì?”

-“Có nam nhân nào thích bị nói đáng yêu?”

-“Ta liền muốn nói, đáng yêu, đáng yêu, đáng yêu. . .” Môi ta không ngừng lẩm nhẩm, trong đầu Hiền Viên Ảnh chỉ có một ý tưởng ‘lấy hôn phong giam

Bốn cánh môi chạm nhau.

Hôn liền hôn, ai sợ ai.

Ta có chút khê nhắm mắt lại, không ngừng tại trên môi hắn mấp máy, hấp dục, khi thì nhẹ nhàng liếm, khi thì ác liệt cắn. Ảnh cuồng quyền bắt lấy môi dưới của ta. Tiện đà phản công, nhẹ nhàng cạy mở hàm răng ta, chiếc lưỡi nóng thuận tiện chui vào trong miệng ta cắn quấy.

-“Ngô” Chúng ta đồng thời trọn to ánh mắt, đôi môi tách ra. Ta tại trong ngực hắn điều chỉnh hô hấp.

-“Vừa rồi, là hắn đá ta, là đứa nhỏ của chúng ta đá ta?” Nhìn hắn ngốc dạng, hiện tại nếu nói cho người khác hắn là Hiền Viên Ảnh, người ta khẳng định không tin. Đến lượt ta ta cũng không thể tin.

-“Vô nghĩa, chàng phi lễ nương hắn, hắn đương nhiên đá chàng” Ta nói lời phong lưu -“Chàng làm gì? . . .”

-“Đừng động, để ta sờ một chút”

-“Không cần, thực giữa a”

-“Lại đá, lại đá, hấn thật đang động a” Ta xem thường, không phải bị đá một cước sao? Cho nên cao hứng thành như vậy, kia mỗi ngày ta bị hấn đá ta còn không vui đến chết?

-“Còn có bốn tháng bảo bảo của chúng ta sẽ xuất thế, đặt cho hấn cái tên gì...”

Người nữ nào đó đã sớm ngủ.

-“Gọi cái gì đây? Hiên Viên...”

Kết quả, người nam nào đó hưng phấn đến một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Phụng Chỉ Vào Cung

“Khấu! khấu! khấu “ – “Vương gia, Đức công công đến đây” Thanh âm của Lỗi thúc mang theo chút xấu hổ vang lên ngoài cửa.

Đã sớm qua canh giờ ăn cơm trưa, không cần quên, người nam nào đó một đêm không ngủ.

-“Khụ, vương gia, Đức công công mang theo thánh chỉ đến đây”

Sau nửa ngày bên trong truyền đến một trận xoay người, một thanh âm trầm thấp mang theo chút khàn khàn vang lên – “Nói”

A! Người ngoài cửa chờ dài cổ liền chờ được một từ này! Đức công công xoa xoa mồ hôi lạnh.

Độc? đây là thánh chỉ a!

Ai! Tỉnh, ai bảo hoàng đế là lão cha người ta! Hơn nữa nghiêm túc mà nói Hoàng thượng cũng chỉ có truyền khẩu dụ mà thôi!

-“Vương gia, Đêm nay hoàng thượng mở tiệc tại trong cung, thỉnh ngài mang theo gia quyến lập tức tiến cung tham dự...” Thanh âm của Đức công công còn không có dứt.

-“Không đi!” Rõ ràng đã bị nam nào đó chặn dứt.

Hấn há miệng thở dốc, lại há miệng thở dốc. Hai chữ của Hiên Viên Ảnh lập tức làm hấn hết chỗ nói rồi.

Không đi? Như vậy sao được, muốn hấn như thế nào công đạo với hoàng thượng a. Hoàng thượng như thế nào nói với Hoàng hậu a?

Thiếu chút nữa nói lỡ miệng, các người cái gì cũng chưa nghe thấy, ta cái gì cũng chưa nói a!

-“Ai da, Thất vương gia của ta, không thể không đi a...”

Mặc cho người bên ngoài như thế nào nói, người bên trong đều làm như thôi miên.

Đợi đến lúc ánh trăng đầu tiên chiếu vào mông ta, ta sâu kín tĩnh lại.

Người nam nào đó dùng ánh mắt sáng quắc nhìn ta đang mặc áo ngủ mỏng manh.

-“Sắc lang!” Ta nhanh tay bảo vệ ngực. Hấn khẽ cười nói – “Có cái gì cần che?”

-“Nói, người nhìn lên đã bao lâu?”

-“Cũng không bao lâu, chỉ là đã giúp nàng lau nước miếng bốn lần rồi mà thôi” Hấn tuyệt đối là có ý. Hừ!

-“Hiên Viên Ảnh, người phải làm rõ ràng cho ta, tưởng lau nước miếng cho ta có rất nhiều người. Đó là vinh hạnh của người, người không nghĩ lau có phải không? Không nghĩ lau có phải không?” Ta thực không khách khí hống hoi.

Sắc mặt hấn không đổi cười vui vẻ - “Là” Nhu tình ngàn vạn sờ sờ môi ta – “Ta nghĩ lau, ta nghĩ lau cho nàng cả đời” Lòng ta vừa động. Khuôn mặt tuấn tú của Ảnh phóng đại trước mắt ta, ta có chút khẽ nhắm mắt lại, tại lúc bốn cánh môi sắp dán lại với nhau...

-“Vương gia, mỗi lão nô đều nhanh bị phá” Ta cảm lấy mặt Ảnh, mặc kệ hấn, tiếp tục

-“Vương phi!” Kháo! Lại bị đánh gãy, cái không khí gì đều đã không có.

Hiên Viên Ảnh có chút ảo não đem ngón tay cắm vào trong mái tóc đen nồng đậm của hấn, bước ra hướng cửa, một cước đạp mở cửa phòng.

-“Vương gia, người không thể...”

-“Có khát nước không?”

-“A!” Đức công công hoàn toàn không dự đoán được, hoàn toàn không có ý nghĩa.

-“Ngươi quý hồng quý kêu nửa ngày, không khát nước sao chứ?” Nụ cười lạnh phủ đầy sương, không cần biết cũng biết Đức công công hiện tại đang lạnh run –“Cần cho ngươi một ly trà sao?”

-“Vương gia nói đùa, không dám”

-“Đức công công còn có cái gì không dám?”

-“Ảnh! Đừng khó xử Đức công công, dù sao ta cũng tỉnh. Vừa đi đã là mấy tháng, ta cũng nên đi vấn an phụ hoàng cùng mẫu hậu.”

“phanh” Hiên Viên Ảnh lại đá cửa một cái.

-“Ai da! Mẹ của ta, quả thực muốn đem tim gan chúng ta động ra ngoài mà” Tùy tùng đứng một bên nhanh chạy lên giúp hấn vỗ ngực thuận khí. Ai! Đây muốn nói a! Tính tình của Thất vương phi rất được a. Không giống Thất vương gia tính tình dọa người như vậy. Ngươi nói a, rõ ràng là hai cái miệng, sao lại khác nhau nhiều như vậy a?

-“Ngươi muốn làm gì ra a, muốn ta như thế nào đi gặp người” Trong phòng truyền ra âm thanh hò hét của nữ nhân –“Mặt vàng vàng, đáng người cũng biến đổi.Đều là của ngươi sai!”

-“Ngoan, không cần kêu lớn như vậy. Sẽ dọa đến bảo bảo” Nam nhân nào đó ôn nhu hồng nữ nhân nào đó.

Đức công công bị dọa đến đứng yên như tượng, thanh âm ôn nhu như vậy cư nhiên là từ vị vương gia lạnh như băng phát ra? Nếu không phải chính tai hấn nghe, thật sự hấn khó có thể tin a.

-“Ta nhìn thấy cái màu phấn hồng này thật tốt a, chiếc quần này mặc lên cũng không nhìn ra nhiều a”

-“Không cần, không xem được” Bụng lớn như vậy không nhìn ra mới có quý a.

-“Nàng mặc cái gì cũng dễ nhìn”

-“Kẻ lừa đảo, tròn quay như vậy cũng dễ nhìn?”

-“Thực là dễ nhìn, nói sau nàng vốn không có mập quá...”

-“Chàng nói cái gì?”

-“Ta nói tại trong mắt ta, mặc kệ nàng biến thành bộ dáng gì cũng đều là xinh đẹp nhất”

-“Tiếp tục nói a, lời ngon tiếng ngọt, tiếp tục a” Ta miệng cười như hoa, từ gương xoay mặt hướng hấn cười ngọt ngào.

-“Bảo bối!”

-“Hiên Viên Ảnh, ta muốn mạng của ngươi...”

Đức công công đứng ngoài cửa nhìn không được rùng mình, xem ra, vương gia cũng quá không tốt a.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Gặp Nạn Trong Cung

Đội đến khi chúng ta từ xe ngựa tiến cung, Thiên Cực điện đã là sớm một mảnh ca múa linh đình.

-“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an mẫu hậu”

-“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an mẫu hậu” Hoàng hậu mặc phượng bào màu đỏ hoa lệ, trên mặt lạnh như băng.

-“Hừ! bọn cung thực không nhận nổi đại lễ của ngươi. Ngươi mau đứng lên đi, nếu không phu quân ngươi đem bọn cung trừng đến chết” Ta cười cười, mặc Ảnh đem ta kéo lên.

Tuy nàng đối ta chưa bao giờ khách khí, nhưng ta chưa bao giờ chân chính chán ghét nàng. Không vì gì khác, vì nàng là mẫu thân của Ảnh.

Hiện tại ta có chút điểm hiểu nàng, thậm chí thấy nàng có chút giống đứa nhỏ tức giận. Có lẽ, nàng chính là ăn dấm chua vì con nàng tốt với ta hơn với nàng đi.

-“Mấy tháng?” Nàng lạnh lùng hỏi, biểu tình có chút mất tự nhiên.

-“Năm tháng”

-“Đi tới trước trăm...” Hoàng thượng về mặt từ ái cười.

-“Mịch nhi, đã bị Ảnh bắt trở lại à!” Người tới áo trắng phiến phiến, phong thần tuấn lãng.

-“Đại ca, không cần chọc ta” Hiên Viên Ảnh vừa thấy Hiên Viên Táp gần sát, liền tràn ngập giữ lấy đem ta ôm vào trong ngực.

-“Táp nhi, có thấy Tú Nga không? Nha đầu kia từ trưa đến giờ không thấy bóng người.”

-“Không thấy, hành tung của nàng mẫu hậu hẳn tối rõ ràng chứ” Hiên Viên Táp về mặt rạng ngời cười –“Thất đệ, ngươi tới đúng thời điểm, ta có chuyện quan trọng tìm ngươi”

-“Chuyện gì?” Hiên Viên Ảnh nhún mày không vui nói.

-“Chàng đi đi, ta ở trong này chờ chàng” Hắn lung lay đầu, cổ chấp không chịu buông tay –“Cùng đi”

Ta nhìn về phía Hiên Viên Táp, hẳn có chút khó xử, hiển nhiên nội dung bọn họ muốn nói không thích hợp cho ta nghe.

-“Thất đệ...” Hiên Viên Táp đối Hiên Viên Ảnh thì thầm.

Về mặt của Ảnh trở nên nghiêm túc, hẳn mềm nhẹ ôm lấy ta, không để ý phụ hoàng mẫu hậu cùng văn võ bá quan ẩn một nụ hôn trên tóc ta –“Ngoan ngoan ở trong này chờ ta trở lại”

Ta không tự giác gật đầu.

Nhìn thấy bóng dáng hắn rời đi, cảm thấy có chút bất an. Chẳng lẽ là do quá hạnh phúc?

Vừa nãy thấy về mặt nghiêm túc của Ảnh, xem ra có chuyện đã xảy ra.

Ai da! Hiên Viên Thổ Phi đá ta làm chi? Ngươi cứ yên tâm, mặc kệ phát sinh chuyện gì lão nương đều sẽ bảo hộ ngươi!

-“Vương phi! Ngài là Thất vương phi sao?” Một nữ tử mặc cung trang hướng ta đi tới –“Thất vương gia phái nô tì tới đón ngài!”

-“Hắn không phải cùng Thái tử đàm chuyện sao?”

-“Đã nói xong, thỉnh ngài cùng nô tì đi” Nói không không hề dừng lại.

Do dự hai giây, ta quyết định cùng đi.

Nhưng là như thế nào càng đi càng tối, càng đi càng không đúng.

Ảnh nói ta phải chờ hắn tại chỗ, vì sao lại phái người tới đón ta đi. Nhìn thấy cung nữ kia càng đi càng nhanh, thế nhưng làm ra có chút thấy không rõ, trong lòng lập tức có chút không yên. Người này khẳng định không phải là Ảnh phái tới, xem ra...

-“A! Người như thế nào đột nhiên dừng lại?”

-“Đến!”

-“Đến cái gì?”

-“Người không phải biết sao chứ? Vương phi nương nương, người rất thông minh” Dựa theo ánh trăng, ta thấy nàng ta cười đến hở ra hàm răng trắng, sách sách. Tiểu cung nữ phần nọ này, vừa mới dịu dàng nay lại thành dạ xoa giương nanh múa vuốt.

“hô lap” Tiếng vang của roi vải sắc bén.

-“Chớ có trách ta, muốn trách liền trách người rất đáng tiền” Nàng ta kiệt kiệt cười quái dị.

Ta phi thường buồn bức. Không phải muốn tìm sát thủ sao, tốt xấu cũng tìm một cái dễ nhìn nha, chính là cái gọi ‘chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu’ a! Như thế nào tìm cho ta một cái quái già, cười rộ lên rất khó nghe thì thôi, còn lộ ra khuôn mặt đỏ như gan heo. Ta bạo hãn!

-“Đại tỷ, tính ta cầu người. Đừng cười, được sao?” Thật sự là quá khó xem.

Nàng ta từng bước ép sát, mắt thấy ta sắp roi vào trong hồ.

-“Người đừng loạn đến nga. Ta cầu người, mỹ nữ tỷ tỷ buông tha ta đi!”

Nàng ta lại càng cười đến dừng cảm, từ biến thái này.

-“Người không cần bức ta”

Một mùi thơm thất khuếch tán trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Thanh Hà Tiểu Trúc

Đồng tử của nữ dạ xoa kia phóng đại, vội vàng che mũi, hét lên một tiếng –“Khi La hương... người là... độc y môn...”

-“Đào” Ta lấy ngón trỏ nhẹ chọc nàng.

“phanh.” Hừ! xoa xoa tay, nhìn người còn thông minh thôi, biết đây là Khi La hương, chẳng qua, độc y môn là cái gì?

Mặc kệ nàng, mau trở về thôi! Ảnh nếu tìm không thấy ta khẳng định sẽ phát điên.

Ba phút sau, ta trước tiên phát điên.

Lạc đường!

Ta xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Xin hỏi đường phương nào? Đường ngay dưới chân.

Lỗ Tấn cũng nói qua, dưới đất thực ra không có đường, chẳng qua nhiều người đi liền thành đường.

Kết luận, có thể đi ra ngoài, bởi vì nhiều đường thông với nhau.

Ánh trăng chiếu trên mặt hồ không một tia gợn sóng, tựa như một cái gương. Lần này thật là có cảnh đẹp a, ta tùy tay rút một cây cỏ, hừ hừ cười nhỏ chậm rãi đi dọc theo bên hồ.

Đi được một lúc ta nhìn thấy một nơi –Thanh Hà tiểu trúc.

Không nghĩ tới trong cung còn có địa phương hữu tình như vậy, cái sân nho nhỏ này có vẻ phác tổ mà cao quý.

Đúng vậy, cao quý. Cao quý ra ngoài dự kiến.

Nhẹ nhàng ngồi xuống, cỡi giày ra đem hai chân tiến vào hồ nước. a a, còn có chút lạnh a! Đem cỏ nhỏ trong tay ra nghịch, nhìn thấy bông hoa nhỏ màu xanh biếc không khỏi cảm thán. Mùa này chính là mùa hoa sen nở, thời gian cứ lặng lẽ trôi đã một năm đi rồi.

Ngày một ngày qua đi, hoa sen đã nở rộ. Ngày một ngày qua đi, dung nhan sẽ chậm già đi.

Tất cả đều là luân hồi, vạn vật trên thế gian đều trốn không thoát.

Vươn tay lấy qua một lá sen cực lớn, hấp một hơi, thật là thấm lòng người. Trăng sáng nhô lên cao, bên hồ chứa đầy hoa sen có một vị mỹ nữ đại nạn không chết ngồi. Ai! Cảnh đẹp như vậy nhưng chỉ có thể một mình tự thưởng thức, thực không có thiên lý a!

Hai chân quấy quấy trong hồ nước, nhin không được khề hát”

-“Ngô vốn là, hoa sen nữ,

Trung tràng vị tổ lệ như mưa.

Quân nhước gặp lại hoa sen lệ,

Cũng biết hoa sen bao nhiêu khô?

Ngô vốn là, hoa sen nữ,

Chính là cùng quân tâm tướng hứa.

Kim tiêu vi quân đem ca xướng,

Những câu đều là thương tâm khúc.

Ngô vốn là hoa sen nữ,

Hướng hướng mộ mộ vi quân vũ.

Xem tần nhân gian ít nhiều sự?

Try ki chi có ngôn cùng nhữ.

Ngô vốn là, hoa sen nữ.

Trong mộng cùng quân làm thi lữ.

Chỉ mong thiên hạ có tình nhân,

Một ngày nào đó thành quyến chúc.

Ngô vốn là, hoa sen nữ,

Một mảnh phương tâm thỉnh kí thủ.

Hắn năm hoa sen nở rộ ngày,

Đóa đóa mang khứ chúc phúc ngữ...”

-“Người nào ở trong này?” Một cái thanh âm lạnh lùng vang lên sau lưng ta. Kháo, là như thế nào? Sau lưng nha! Thật là dọa chết người a! Hại ta thiếu chút nữa rơi vào hồ.

-“Người muốn dọa chết người a!” Chỉ thấy một phụ nhân trung niên mặc quần áo màu xanh trắng tấp đứng sau lưng ta. Ta thề, nếu nàng không lên tiếng ta sẽ nghĩ nàng là một pho tượng.

-“Đã nha đầu từ nơi nào đến, dám chạy đến Thanh Hà tiểu trúc. Còn không mau rời đi”

Ta lung lay đầu, thập phần không đồng ý cách nói của nàng.

-“Ta có đi vào tiểu trúc kia của người sao? Tại sao lại nói vậy. Ta không phải chỉ hát một bài thôi sao? Không thích nghe thì bịt lỗ tai lại không phải được. Nói sau bốn tiểu thư hát uyển chuyển dễ nghe như vậy làm sao muốn chọc thủng lỗ tai người”

Nói xong ta còn xem thường một cái, lấy tăng cường hiệu quả.

-“Người này điên nha đầu,...người...”

-“Thanh Ngọc” Một tiếng nói ôn nhu vang lên. Thần kỳ chính là cái pho tượng kia lại thập phần ôn nhu đáp trở lại—“Vâng, tiểu thư!” sách sách, biểu hiện trước sau này thật là kén nhau a.

Nhìn theo địa phương nàng cúi đầu, ta nhìn thấy một tiên tử không dính khói lửa thể gian nhẹ nhàng đứng trong gió. Tuy nhiên tiên tử có chút nhiều tuổi, chẳng qua không hề hao tổn sắc đẹp của nàng.

Ta trừng nàng ngọt ngào cười—“A di, bộ dáng của người rất xinh đẹp nga”

-“A đi?” Nàng che miệng cười, phong nhã nói không lên lời. Diện mạo mỹ siêu thoát của nàng đã khắc tạc trong xương.

Người hầu gọi Thanh Ngọc kia dùng thần ngữ cảnh cáo ta –“Không được vô lễ” Ta đối nàng là lười.

-“Ngươi là như thế nào tìm tới đây?” Tiên tử tiếng nói ôn nhu làm lòng ta ngứa ngứa, ai nha! Ngươi ta đối cái đẹp không có lực chống cự a! Ta lung lay cây cỏ trong tay.

-“Ta lạc đường, ngẫu nhiên đi đến nơi này, thấy cái hồ sen đẹp liền dừng chân ngắm.”

-“Đường ở bên kia!” Thanh Ngọc như rất muốn cho ta rời đi thật nhanh. Ta lại tiếp tục đá đá hai chân trong nước –“Ngươi như thế nào còn không đi?”

Ta liếc mắt nàng. –“Thanh ngọc bà nội, chân là mọc trên người ta, đi hay không đi là tự do của ta. Câu thông với người thật sự là tổn sức”

Nói xong lại khiến mỹ nữ a di cười khẽ.

-“Ngươi vì sao còn không rời đi?”

-“Ta vì sao phải đi? Trăng thanh gió mát không phải lúc nào cũng có được, huống chi ngươi còn muốn mời ta đi vào tiểu trúc ngồi không phải sao?”

Chỉ thấy mỹ nữ a di cười –“Thật sự là một đứa nhỏ chọc người thương”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Mộ Dung Thanh Hà

Nàng nhẹ nhàng vươn ra bàn tay tựa như bạch ngọc cho ta. Ta không khách khí vươn tay ra có chút dùng sức khẽ đứng dậy. Thanh Ngọc nãy nãy đứng một bên kinh ngạc há miệng hết cỡ. Thật sự là khoa trương.

-“Ngươi có thai?” Mỹ nữ a di có chút giật mình.

Ta gạt gạt đầu –“Đã sáu tháng”

Gần đây thấy thân mình nặng thêm không ít, cái loại cảm giác này làm ta thực không thích. Ngẫm lại đều là Hiên Viên Ảnh sai, nên như thế nào tra tấn hần để tâm lý của ta được cân bằng đây?

-“Ngươi mang thai sáu tháng còn tại nửa đêm bên hồ nghịch nước?” Nhìn thấy Thanh Ngọc nãy nãy liên tục lắc đầu tỏ vẻ không tán thành –“Cũng không sợ lạnh?”

Ta hắc hắc cười –“Không cần lo lắng, ta khỏe tựa trâu”

-“Nào có nữ nhân nào tự nói mình khỏe tựa trâu! Hay là mau theo a di vào trong đi! Uống chén trà cho ấm áp thân mình” Ôn nhu nắm tay ta, ta hoàn toàn bị mỹ nữ a di chinh phục, chỉ có thể ngơ ngác gạt đầu.

-“Nhưng là a di, ta còn không biết người là ai? Người tên gì?” Thanh Ngọc nãy nãy bày ra biểu tình muốn ngắt. Mỹ nữ a di cười khẽ nói –“Không cần bảo ta a di, ta còn lớn hơn Thanh Ngọc ba tuổi” Cái gì? Ta có điểm giống bị sét đánh, nhìn Thanh Ngọc, lại nhìn vị tiên nữ trước mắt. Ta lung lay đầu, hai người đều cùng lứa tuổi, tại sao chênh lệch lớn như vậy?

-“Bảo ta nãy nãy đi” Nàng cười đến hiền lành, ta cười gạt đầu –“Nãy nãy, người rốt cuộc bảo dưỡng thể nào a! Hoàn toàn tựa như người vừa mới ba mươi” ta cẩn thận đánh giá nàng.

-“Nhất định là có bí quyết gì đó! Nãy nãy, người nói cho ta đi”

-“Đứa nhỏ này, ngươi đầu nãy nãy thực vui vẻ” Ta lung lay đầu –“ Ta từ trước đến nay đều là người nghĩ gì nói đó” Ta làm một tư thế, làm hai người cười đến ra tiếng. Nhìn thấy miệng cười như đóa hoa kia, sách sách, thật sự là mỹ nữ a! Tựa như đóa hoa sen trong hồ.

-“Ta gọi Kim Mịch Nhi. Nãy nãy, người rốt cuộc gọi là gì a?”

-“Ngươi thực không biết ta là ai?”

Ta xem thường.

-“Mộ Dung Thanh Hà...ta gọi là Mộ Dung Thanh Hà”

–“Nga! Mộ Dung Thanh Hà, tên đẹp quá, thật sự là người cũng như tên” Chính là như thế nào có điểm quen thuộc, ta bắt đầu, Mộ Dung Thanh Hà...

–“Mịch như vừa hát khúc ca kia thật dễ nghe, có thể vì nãi nãi hát một bài được không?”

Ta mỉm cười vuốt cằm

–“Vương phi không phải bị người của Vương gia tiếp đi rồi sao...” Tiểu thái giám kia run run nói, run rẩy tựa như chiếc lá rụng trong gió thu.

–“Ngươi nói cái gì?” Thanh âm của Hiên Viên Ảnh lạnh tới cực điểm.

–“Thất đệ, ngươi bình tĩnh một chút” Hiên Viên Táp ý đồ an ủi dụ đi cảm xúc của hắn.

–“Có gan ngươi nói lại một lần cho bốn vương”

–“Ai da, Vương phi của ta!” Đức công công ở một bên gấp đến độ giọng chân –“Ngài cũng đừng khó xử hắn, hắn vốn liền không có gan này. Hay là nhanh đi tìm vương phi nương nương đi”

–“Ngươi im miệng cho bốn vương” Mịch nhi, ta đến đây. Nàng ngàn vạn không thể có chuyện gì.

–“Thất biểu ca...” Một thân mình hoàng sam quần không phải Tú Nga vừa biến mất từ trưa đến giờ thì là ai?

Hiên Viên Ảnh lạnh lùng nhìn nàng một cái. Làm nàng tựa như người ẩn hình lướt đi qua.

–“Biểu ca... Ta vừa rồi thấy biểu tẩu cùng một cung nữ đi về phía bên hồ”

Hiên Viên Ảnh đột nhiên xoay người, thật sâu xem nàng một cái. Mày nhíu lại, đồng tử co rút.

Ánh mắt lợi hại trừng nàng, tựa như Tu La từ địa ngục đi lên. –“Ngươi tốt nhất cầu nguyện nàng không có việc gì”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Lôi Nhân Ngữ Lục

“Vương gia, trong này có người” Lướt qua người nói, Hiên Viên Ảnh nhắm phía nữ nhân nằm chết.

Hoàn hảo, không phải Mịch nhi.

Nàng rốt cuộc đi nơi nào?

Vì sao luôn làm cho ta phải lo lắng

–“Kim Mịch Nhi, rốt cuộc nàng ở đâu...”

–“Ngươi quý rống cái gì nha! Ta không phải tại trong này sao?” Ta chạy nhanh đi, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa lại lạc đường. Cảm tạ Hiên Viên đại gia vừa mới như quý rống lên.

Ấn! Nam nhân này là gấu sao chứ? Ôm chặt như vậy.

–“Không phải nói đứng tại chỗ chờ ta sao? Vì sao lại rời đi”

–“Chàng tưởng đem ta ngạt chết sao?” Hay nói đùa, nhất thì hai mệnh!

–“Rốt cuộc sao lại thế này, ai đem nàng lừa đến đây?”

Ta chỉ chỉ mẩu dạ xoa hôn mê dưới đất –“Chính là nàng! Còn bức ta nhảy xuống hồ, bị ta độc hôn mê. Hừ! quả thực chính là tìm đường chết. Nhìn người như thế nào trốn khỏi tay ta” “Đem yêu phụ này trời lại”

Ảnh thật cẩn thận ôm ngang lấy ta, trong mắt bất an làm ta lo lắng theo.

Ta nhẹ nhàng tựa vào ngực hắn –“Không có việc gì, ta không phải không có việc gì đây sao? Ta sẽ liều mạng bảo hộ chính mình cùng bảo bảo. Chúng ta về nhà đi” Hắn còn thật sự nhìn ta, lung lay đầu.

Lần này không giống với, là có người muốn mạng Mịch nhi. Ta không nên rời khỏi nàng, nhưng là...

-“Ta thật muốn đem nàng cột vào bên người”

Ta tại trong ngực hắn cười duyên—“Tốt lắm a! Chúng ta đi đặt một cỗ quan tài hai người, về sau tử cũng ngủ cùng một chỗ”

Hắn chăm chú nhìn vào mắt ta—“Được!”

Không phải đâu! Ta là nói đùa a! Nam nhân này sẽ không là thật sự đi làm đi?

-“Kia muốn lấy loại gì làm, vàng hay bạch ngọc?” Nhìn thấy hình dáng nghiêm túc của hắn, ta có chút không nói gì. Xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán—“Thùy tính đi, Tốt nhất là trong suốt, làm người đời sau có thể chiêm ngưỡng tuấn nam mỹ nữ sau khi chết như chúng ta” Người nữ nào đó lưu loát nói, không biết người nam nào đó mặt lại đỏ.

-“Mịch nhi”

-“Ân” tiếng nói từ từ của Ảnh vang lên bên tai ta, phảng phất có tác dụng thôi miên, mí mắt bắt đầu hạ xuống.

-“Nghĩ muốn ăn cái gì khiến cho Tiểu Lục làm cho nàng, không được phép không ăn bữa sáng” Ta từ từ nhắm hai mắt xem thường một cái, dưới sự trấn áp của người ta còn có cơ hội từ chối sao chứ?

-“Nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời Lỗi thúc, đã chuẩn bị là mẹ người, không thể tùy tiện như vậy nữa”

-“Ân...” Ta tùy tiện hừ hừ một tiếng.

-“Ta đã phân phó thái y định kì đến vương phủ chẩn mạch cho nàng. Đáp ứng ta, không cần tùy tính, cũng ngoan ngoãn chờ ta trở lại.”

-“Ân..ta nhất định sẽ ở nhà chờ chàng về”

Hiên Viên Ảnh nhìn thiên hạ trong lòng đóng chặt hai mắt. Trong mắt có vô hạn lưu luyến không tha.

-“Nhưng là chàng đi đâu nha?”

-“Đông Xuyên quốc xâm phạm biên cảnh nước ta...”

-“Nga...cái gì? Biên cảnh?” Ta từ trong ngực hắn nhảy lên.

-“Không cần xúc động như vậy, cẩn thận thương đến đứa nhỏ” Hắn cẩn thận ôm lấy ta.

-“Cho nên, chàng muốn đi đánh giặc?”

Hắn gật gật đầu.

Đúng a! thiếu chút nữa quên, nam nhân của ta chính là chiến thần của Đông Phương quốc. Đông Phương quốc có thể yên ổn như vậy, nguyên nhân lớn là do có hắn.

Ta ôm lấy thân hình cao ngát của hắn—“Khi nào thì khởi hành?”

-“Ngày mai”

Ta trừng lớn mắt

-“Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Tích Biệt Ly

Luyến ảnh hiên

-“Như thế nào đột nhiên như vậy, ngày mai nhất định phải đi sao chứ?” Nằm trong cái ôm ấm áp của Ảnh, ta ức chế cảm xúc có chút khó chịu—“Chẳng

lẽ không thể có ai thay thế xuất chinh sao chứ?” Ta mang theo một tia hy vọng nhìn Hiên Viên Ảnh.

Hắn mân môi không nói, ôm ta lại càng chặt.

-“Thực nghiêm trọng sao chứ?” Hắn gật gật đầu.

-“Vạn nhất lúc Thổ Phi ra đời, chàng còn không về thì làm sao bây giờ?” Lần này ta thực sợ hãi, thực sợ hãi.

-“Sẽ không!”

-“Kia vạn nhất ta nhớ chàng làm sao bây giờ?” Hắn cực kì ôn nhu cười.

-“Nàng còn trong lòng ta ta đã bắt đầu nhớ nàng. Vạn nhất nhớ ta? Nữ nhân. Nàng thực không lương tâm” Nói xong lấy ra một lệnh bài bằng vàng đưa ta –“Đây là Thiên Long lệnh, lúc ta không ở gặp phải phiền toái liền có thể lấy nó đổi phó”

-“Ai nha chàng yên tâm! Ta sẽ thực ngoan, không gây họa” Hiên Viên Ảnh không nói, học hình dáng xem thường của ta. Hiển nhiên lời ta vừa nói thực không có lực thuyết phục gì.

Ta lè lưỡi –“Như vậy đi” Ta từ đầu lấy ra chiếc trâm thủy tinh hàng năm làm bạn ta xuống –“Lúc nhớ ta liền nhìn nó, lấy vật thay người” Hắn lấy ngón tay thon dài vuốt tóc ta.

-“Đáp ứng ta, nàng sẽ ngoan ngoãn chờ ta trở lại.”

-“Ta sẽ ngoan ngoãn chờ chàng trở về” Nước mắt rơi xuống hai má ta, ta không dám ra tiếng, cũng không dám khóc lên.

-“Ảnh, ta hát một bài cho chàng nghe được không?” Ý tại đầu vai của hắn, giờ từ biệt, chẳng biết khi nào mới gặp lại. Sớm biết như thế ta sẽ không trốn nhà, tự nhiên lãng phí nhiều ngày như vậy. Chẳng qua! Chúng ta sẽ nhất định hạnh phúc!

-“Mây bay tán

Trăng sáng chiếu nhân đến

Đoàn viên nữ mãn sáng nay tối

Thanh thiên tri đường uyên ương diễn thủy

Hồng thường thúy cái thực đề liên khai

Song song đứng đứng ân ân yêu yêu

Này khoản phong nhi hướng được hoa thời

Nhu tình mật ý mãn nhân gian...”

Gió nhẹ thổi bay tóc chúng ta, sợi tóc tung bay trong gió. Nhè nhẹ rối rắm.

Ta cười yếu ớt, hóa ra cái này kêu “kết tóc”.

-“Mịch nhi” Hiên Viên Ảnh vỗ nhẹ khuôn mặt Mịch nhi, cười sùng nịch. Nữ nhân này, lại đang ngủ sao? Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn chưa khô ráo trên mặt Mịch nhi, ôn nhu cúi xuống hôn đi giọt nước mắt, hương vị mặn mặn kia tựa như hương vị biệt ly.

-“Đều là ta sai, khiến cho nàng rơi lệ. Nên ông trời muốn trừng phạt ta mấy tháng không thể gặp nàng”

Ngoài cửa sổ, phía chân trời lấp lóe ra ánh sáng của mặt trời. Nhưng người nam nào đó bây giờ trầm nghĩ trực tiếp bắn nó một mũi tên khiến cho nó không thể mọc lên, để hắn có thể bên cạnh bảo hộ nàng.

Hiên Viên Ảnh ngồi ở bên giường, vẫn không nhúc nhích nhìn ngủ nham của Mịch nhi.

-“Vương gia!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Vân Dật.

-“Đông Xuyên quốc đáng chết! Bỏn vương thật muốn các người biến mất trên thế gian này” Áp lực găm nhẹ từ yết hầu của Hiên Viên Ảnh.

-“Nuơng tử của ta...” Hắn cúi xuống đặt một nụ hôn lên tóc của Mịch nhi –“Hãy bình yên ngủ như vậy đi, cho dù trời có sập cũng có vị phu giúp nàng chống đỡ”

-“Xuất chinh” Đội ngũ chậm rãi di động.

Tựa vào phía sau cột, nhìn thấy thân hình hiên ngang lẫm liệt của Ảnh, khí phách vương giả kia tự nhiên biểu lộ. Suất nha!

Cái gì? Ta không phải còn đang ngủ?

Có làm hay không, lão công ta phải đi đánh giấc, ta còn ngủ được sao? Thân ái, không cần phải rất tuyệt nha! Nếu đem Đồng Xuyên quốc đánh đến thê thảm cũng không tốt lắm.

Không nên làm bọn họ biến mất, đánh đến bọn họ muốn sống không thể, muốn chết không được là được rồi.

Cái gì? Độc nhất phụ nhân tâm? (độc ác nhất là lòng dạ đàn bà)

Làm cho ta cùng lão công tách ra lâu như vậy, cần phải chịu phạt a!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Lương Nhân Viễn Chinh

Lão công xuất chinh, lão bà ở nhà làm gì? Đương nhiên là vô pháp vô thiên muốn làm gì thì làm!

-“Tiểu Lục, Tiểu Lục” Ta đi vào một gian phòng, đá cái giường một cái.

-“Tiểu thư, người đang làm gì?”

-“Sách sách sách sách! Có làm hay không, đây là thể đạo gì a” Ta chuyển hướng đến trước mặt xú giáo chủ (Kinh Dao nhà ta đó nàng) –“Tiểu thư đều đã thức dậy, nha hoàn còn nằm trên giường ngủ? Ai, thật sự là thể gian điên đảo a”

-“Tiểu thư, bình thường đều thức dậy muộn, hôm nay làm sao vậy?” Tiểu Lục ngáp một cái, hoàn toàn không để tiểu thư ta vào mắt. Kinh Dao tại một bên cũng gật đầu, nàng là người đầu tiên bị ta nắm lên.

-“Hiên Viên Ảnh đi rồi, ta một người ngủ không được” Ai! Trước kia một người ngủ cũng thật ngon a, hiện tại ta làm sao vậy? –“Ai nha! Mặc kệ, Chúng ta đi ra ngoài hải bĩ”

-“Hải bĩ là có ý tứ gì?” Kinh Dao không hiểu hỏi.

-“Là phiên ngữ, ý là tiêu điều” Tiểu Lục hảo tâm giải thích. Tiêu điều? Đầu ta đầy mây đen, nàng thật đúng là tiếp thu nhanh nha! Thực thông hiểu không phải sao? Chúng ta đi ra ngoài tiêu điều.

-“Vương phi” Người tới nhìn thấy ta tay trái Tiểu Lục, tay phải Kinh Dao. Xoa xoa đầu đầy mồ hôi lạnh –“Thỉnh không cần quên, ngài hiện tại là phụ nữ có thai”

-“Vân Dật, ngươi không phải cùng Ảnh đi sao...”

-“Vương gia làm cho ta lưu lại bảo hộ Vương phi” Vừa thấy một đôi đại thị vệ phía sau hần, ta trực tiếp hết chỗ nói rồi, vốn muốn mang bọn họ đi Nhân Khách điểm chơi, nhiều người ra ngoài tiêu điều như vậy, ta không phải muốn phá sản. Chuyển đảo con mắt –“Hắc hắc, Mang các ngươi đi một nơi phong cảnh như họa đi đi”

-“Ta nói chủ tử, ngài không cần phải lấy chúng ta đùa vui vè đi” Vân Dật ngẩng đầu nhìn tám biển cửa thành—Chu Tước Môn.

Kinh Dao nhú nhú lông mi –“Phong cảnh như họa—hoàng cung?”

Đúng vậy! đây chính là một cửa vào hoàng cung —Chu Tước môn.

-“Ta nói vương phi điện hạ, tuy ngài là vương phi, nhưng là không được hoàng thượng mời, cũng không thể tùy tiện ra vào hoàng cung a” có làm hay không, vương gia đặc biệt hạ lệnh muốn hần lúc nào cũng phải nhìn thấy bảo bối thê tử của hần, mặc kệ làm gì, chỉ cần nàng tâm tình tốt. Duy độc địa phương nguy hiểm này là ngàn vạn lần không nên đi a.

-“Nga a a...Kia nếu ta có cái này thì sao?” Ta từ trong ngực lấy ra một khối lệnh bài của Ảnh đưa cho ta.

-“Thiên Long lệnh!” Kinh Dao cùng Vân Dật hai miệng đồng thời kinh hô. Kỳ thật ta cũng không xác định khối lệnh bài này có bao nhiêu công dụng, chẳng qua nhìn biểu tình hai người phán đoán, cái này so với trong tưởng tượng của ta còn tốt dùng.

-“Này...” Vân Dật khăn trương nhú mày.

-“Này cái gì này, bà bà mẹ mẹ. Hiền Viên Ảnh nói, hần đưa cho ta, ngươi sợ cái gì?” Ta không tiếp thu hần liếc mắt.

Vân Dật xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, không phải hần muốn nói. Vương gia thật sự là quá to gan, biết rõ thể tử của mình không phải tinh du đăng (gà mờ, lơ mơ đó, ^^) còn đem Thiên Long lệnh cho nàng, là sợ hần không đủ phiên toái sao chứ? Vương gia nha, ngài vừa đi liền sợ ta chạy không thoát. Hiện tại ta mới biết được người có bao nhiêu coi trọng ta. Bởi vì bảo hộ nữ chủ tử so với đi đánh giặc còn khó khăn a!

-“Ai, từ từ ta...”

-“Đã nói với ngươi là đơn giản xuống, đơn giản xuống! Ngươi không biết trong cung này có người muốn mạng của ta sao chứ?”

-“Ngươi có biết? Biết người còn?” Ta Vân Dật thật sự là không nói gì ngẩng đầu hỏi trời, rốt cuộc là ai có gan to hơn ai a?

-“Ta cảm ơn ngươi! Có một câu nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Nói sau, có Vân tướng quân ở đây ta còn sợ cái gì?” Ta vỗ vỗ bả vai hần -“Ta tin tưởng ngươi”

-“Ta cảm ơn ngài”

Vân Dật xem thường một cái. Hắc -“Không cần cảm tạ”

Ta đương nhiên biết trong cung này có người muốn hại ta, chỉ có điều muốn trốn đến bao giờ, đây không phải là phong cách của ta. Ngồi yên chờ không bằng chủ động xuất chiêu, dẫn xả xuất động.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hồ Muốn Làm Trung

Nguyên nhân gì muốn ta đi vào chỗ chết? ta chết đối hần có lợi ích gì? Kỳ thật đáp án đã sớm có.

Ai làm cho bốn vương phi nhìn nhu nhược yếu thế như vậy chứ! Ai! Vấn đề diện mạo.

-“Tiểu thư, chúng ta rốt cuộc muốn đi đâu nha?” Tiểu Lục quệt miệng, than thở.

-“Ách... vấn đề này...” Ta xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, không ngoài dự đoán của mọi người, hắc hắc. Ta lại lạc đường. Ba người tập thể cho ta một cái trừng mắt, tính các ngươi ngoan!

-“A! Dễ nhìn!” Cứu tinh a! Đường tại bên miệng thôi, hỏi nha! Người nọ chần chờ dừng dừng, lại muốn đi về phía trước.

-“Dễ nhìn phía trước, chính là ngươi. Đứng lại cho ta” Người nọ lung lay đầu, chậm rãi xoay người -“Ai nha, tướng mạo vị công tử này rất khá a! Sáng lạn tựa ánh mặt trời, suất khí. Sách sách!” Chẳng qua thể nào nhìn có chút quen mắt.

-“Ta chẳng qua là thay đổi triều phục, Mịch nhi cũng đã nhận không ra?” Sách sách, xem ta đây là cái mắt gì a?

-“Nguyên lai là đại ca nha! Nga a a a, Ngươi bình thường đều mặc bạch sam nhìn thành thói quen, chẳng qua ngươi mặc đồng phục làm việc cũng thật suất nha”

-“Đồng phục làm việc?”

-“Nga a a a! Đồng phục làm việc chính là quần áo dùng để mặc lúc vào triều a” Hoàn hảo hần không có hỏi ta suất là gì, nếu không ta trả lời chính là anh tuấn thì mỹ nữ cung trang đứng bên hần cũng muốn đem ta ăn tươi nuốt sống -“Đại ca, vị mỹ nữ này chính là đại tẩu đi?”

Nàng mỉm cười nói -“Đều gọi thân thiết là đại ca đại tẩu, thế nhưng vô tâm không phé, bốn cung thật vô phương, nhưng Thái tử dù sao cũng là thái tử, đệ muội vừa mới hô to gọi nhỏ thật là không thỏa đáng a”

Một phen lời nói tính không nặng không nhẹ, làm ta không khỏi cẩn thận xem xét nữ tử này, không, Thái tử phi. Bộ dáng thanh tú, không có trang điểm nồng nặc, lại có gai làm người không chạm được. Váy dài màu xanh biếc, thắt lưng có vài miếng tường vân, nhấc chân nâng tay đều lộ ra phong phạm tiểu thư khuê tú. Nghe nói nàng là cháu gái của một vị công thần khai quốc, khuê danh Xiêm La. Ta lung lay đầu, dựng phụng thật sinh khí, hậu quả thực nghiêm trọng.

Thái tử liếc mắt nàng, không nói gì.

-“Mịch nhi muốn đi nơi nào, đại ca mang ngươi đi được không?”

-“Thật vậy chăng? Kia thật tốt quá” Vừa lúc giải quyết vấn đề của ta.

-“Nhưng là thái tử, chúng ta còn chưa thành an mẫu hậu, thần thiếp sợ...”

-“Sợ cái gì?” Làm cho Xiêm La lập tức không hề nói chuyện.

-“Đại ca, người thật là uy phong a” Ta cố ý đến gần lỗ tai Hiên Viên Táp “nhỏ giọng” nói. Sách sách! Nhìn xem ánh mắt sắp phun hỏa của Xiêm La muội muội.

-“Làm sao vậy?”

-“Không có. Đại tẩu...nga” Ta che đôi môi, một bộ ảo não –“Thái tử phi giống như không quá vui vẻ, nếu không ta chính mình đi, đại ca cùng thái tử phi đi thành an mẫu hậu đi” Chỉ thấy Hiên Viên Táp nhân nhật liếc nàng một cái, vồ vồ đầu ta nói –“Chúng ta đi thôi” giáo huấn ta? Ngay cả ta đều thấy Hiên Viên Táp có bao nhiêu để ý Hiên Viên Ảnh, ngay cả người cũng không biết sao?

Tìm ta gây phiền toái, đến a, ai sợ ai! Lão công ta nói, cho dù trời sập, cũng có hán chống cho ta a.

-“Người nói nơi đây?” Nhìn thấy biểu tình kinh tủng của mọi người, ta có chút chần chừ nói ra cái tên kia một lần nữa.

-“Thanh Hà tiểu trúc a! Như thế nào, có vấn đề gì sao?”

-“Mịch nhi, nơi đây là cấm địa, không phải tùy tiện có thể đến” Biểu tình của Hiên Viên Táp trở nên nghiêm túc, ngừng lại cước bộ.

-“Đi không được, nơi đây có mãnh thú sao chứ?”

-“Chủ tử, nơi này thật là ngại không đi được. Người đi vào...” Vân Dật làm động tác cắt cổ.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thái Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Hoàng Thái Hậu

-“Chính là không được! Ta đều nói nếu lại đến Thanh Ngọc nãi nãi nói sẽ làm canh hạt sen chờ ta” Ta nuốt nuốt nước miếng, phảng phất như người được một mùi thơm ngát nồng đậm –“Mỹ nữ nãi nãi cũng hẹn ta đến lúc hoa sen nở rộ thì đến đây hát cho nàng nghe. Chúng ta còn muốn đến hồ ngắt hoa sen a. Ta cũng không thể thất ước nha”

Nếu nói Thanh Ngọc nãi nãi chính là Thanh Ngọc ma ma, như vậy Mỹ nữ nãi nãi chẳng lẽ chính là...? Không thể nào! Hiên Viên Táp lung lay đầu.

-“Đại ca, người làm sao vậy? Biểu tình của người vì sao rối rắm như vậy?”

-“Thái tử điện hạ...” Vân Dật thâm thiết nói, như thế nào ngay cả thái tử cũng cùng điên a.

Đi qua phiến cây kia, cảnh sắc trước mắt làm cho người ta không dám hô hấp quá nặng.

-“Thật sự là rất xinh đẹp, đúng hay không, thế nào các người phản ứng cũng chưa phản ứng?”

-“Chủ tử, người xác định vị nãi nãi tựa tiên nữ kia mời người đến sao?” Mời người đến phá hư sự yên lặng của nàng? Vân Dật nghĩ như thế.

-“Đúng vậy, ta xác định! Như thế nào không tin người như vậy, tốt xấu ta cũng đường đường là Thái vương phi a! Chẳng lẽ sẽ gạt người?”

-“Không phải chẳng lẽ, là thường xuyên gạt người” Kinh Dao xú mặt. Xú mặt giáo chủ này là như thế nào, không nói cũng không có ai bảo người cảm điếc a! Không phải đều có giải thích sao chứ? Nhìn xem biểu tình khó ẩn ẩn ý cười của Hiên Viên Táp, thực chán ghét.

-“Người không biết khi con người còn sống chính là sinh hoạt trong dối trá sao chứ? Là thiện ý, ác ý, vô tình, cố ý, tóm lại chính là gạt người cùng bị lừa. Cho nên bị ta lừa là vinh hạnh của các người”

-“Nói đúng vậy” Tiếng nói thanh đạm vang lên.

-“Thanh Ngọc nãi nãi, mỹ nữ nãi nãi, các người đến đón ta a?” Ta tiến lên ôm các nàng. Chỉ có điều do tiểu gia hỏa nào đó trong bụng ta ngăn cản nên không thành công.

-“Bụng quá lớn, có đôi khi ta cũng không nhìn thấy chân của chính mình” a a a, thật sự là xấu hổ.

-“Người nha đầu kia, không giống như người sắp làm mẹ a”

-“Thanh Ngọc nãi nãi” Ta chỉ ngón tay, ý bảo còn có người bên ngoài nên chừa cho ta chút mặt mũi.

-“Nha đầu nói rất tốt, khó có được người ít tuổi như vậy mà đã có thể lĩnh ngộ”

-“Không có a! Là nãi nãi khen trật rồi, ta chính là nói lời nói thật mà thôi. Đại ca, các người như thế nào đều quý xuống. Thích quý như vậy a?” Ta cười xán lạn chuyển hướng mỹ nữ nãi nãi-“Thật sự là một đám đứa nhỏ đáng thương, sống ở lâu trong hoàng cung đều mặc hội chứng thích quý” Mỹ nữ nãi nãi cầm tay ta kéo vào trong phòng. Chỉ thấy đám người đi theo phía sau, chung ta vừa ngồi xuống bọn họ lại đồng nhất quý xuống. Ta đang chuẩn bị cười nhạo bọn họ một phen. . .

-“Tôn nhi thỉnh an hoàng tổ mẫu”

-“Vi thần thỉnh an Hoàng thái hậu”

Hoàng. . .hoàng tổ mẫu? Hoàng thái hậu? Ta nhìn mỹ nữ bên cạnh, lại nhìn mọi người dưới đất. Chẳng lẽ, nàng chính là Mộ Dung thái hậu trong truyền thuyết? Đúng a, nàng gọi là gì. . .Mộ Dung Thanh Hà!

-“Ai nha! Kéo cái gì kéo, người ta đang tự hỏi”

-“Chủ tử, còn không mau bái kiến Hoàng tổ mẫu” Vân Dật ra hiệu bằng ánh mắt cho ta.

-“Ai da, Hóa ra là tổ nãi nãi a! Tổ nãi nãi, khó trách cháu thấy chúng ta đặc biệt thân, hóa ra chính là người một nhà a” Ta thuận thế đến gần trong lòng nàng. Thái hậu nhẹ nhàng vỗ bả vai ta -“Người này quý nha đầu, cái miệng nhỏ này thật ngọt như mật đường a” Ta hướng Vân Dật làm cái mặt quý.

-“Đều đứng lên đi! Như thế nào đem cả hân mang đến”

-“Nga! Đại ca a! Bởi vì cháu không nhớ rõ đường, đại ca hảo tâm dẫn đường cho chúng cháu a”

-“Nói sau, chúng ta không phải còn muốn đi dạo chơi trên mặt hồ sao, nên phải có thuyền a! Cho nên. . .” Ta đem hai tay đặt tại trên đầu vai của Hiên Viên Táp cùng Vân Dật.

-“Chủ tử, ta thì không nói, nhưng hân chính là thái tử a” Ta vô tội nháy nháy mắt -“Nhưng không thể để cho nhu nhược nữ tử chèo thuyền đi?” Hiên Viên Táp cười lung lay đầu, rất là bất đắc dĩ.

-“Nhu nhược nữ tử?” Vân Dật chỉ hướng Kinh Dao -“Nàng ta cũng tính?” Phan! Vân Dật bãi hình chữ đại nằm ngay đơ trên đất, máu từ hai lỗ mũi chảy xuống.

-“Tiểu thư, người lần trước dạy ta, cái này gọi là làm cái gì nga?” Tiểu Lục một bên tạo hình dáng nhớ tới -“Thiếu đánh”

Xa xa có thể nghe thấy tiếng cười tràn ra từ Thanh Hà tiểu trúc, trong đó nghe thấy tiếng cười “nga a a” của nữ nhân nào đó là càn rỡ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Phiếm Khinh Chu

Nửa canh giờ sau, hai nam nhân ngồi sau thuyền chèo thuyền nói chuyện.

-“Ta tốt xấu cũng là một tướng quân nhị phẩm thế nhưng bị coi thành thuyền phụ (người chèo thuyền thuê)?” Khẩu khí thập phần không chịu.

Một nam tử còn lại nhàn nhã nhận được -“Ta đây là thái tử a! Tính đi, Trong lòng nàng chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường thôi, không có thân phận cao thấp. Dừng lời nói của nàng, đây là vinh hạnh của chúng ta”

-“Thái tử điện hạ, ta chỉ có thể nói yêu phục có” “

-“Có ý tứ gì?” Hiên Viên Táp có chút buồn bực.

-“Đây là phiên ngữ của vương phi, ý là bái phục”

-“Nga~” Hiên Viên Táp lúc này mới giật mình hiểu ra.

Trong khoang thuyền truyền ra một ít thanh âm kì quái, như là thanh âm ma xát của kim loại còn có một ít từ ngữ cổ quái-“Bảy điều biệt động, ta bình”

Này không phải thanh âm của thái hậu sao chứ?

-“Ba vạn” Thanh âm của Kinh Dao, tuy nhiên có chút áp lực, nhưng rõ ràng hưng phấn.

-“Nga a a a!” Nữ nào đó cười vang lên –“Thanh nhất sắc đúng đúng bình, ta hồ. Lấy tiền, lấy tiền” Kinh Dao này như thế nào thật đúng ý ta a! Nga nga a a

(Kẹo:*nhăn nhó*xin có chút lời đó là mọi người đang đánh bài, mà ta thì không hiểu ngôn ngữ từ ngữ trong bài này, ta dịch ko ổn tí nào, mọi người thông cảm ~.~)

-“Các nàng đang làm gì?”

-“Haizz, Này người cũng không biết?” Vân Dật một bên nhìn trời –“Này gọi là mặt trượt, là do nữ chủ tử nhà ta nghĩ ra. Trong Thất vương phủ không ai không biết a”

-“Rất thú vị sao chứ?” Hiên Viên Táp có chút tò mò.

-“Này thôi, người sẽ không biết nha! Kỳ thật cách chơi mặt trượt này đơn giản, dễ dàng học, nhưng biến hóa trong đó lại rất nhiều, phức tạp mà thú vị. Đây chính là vương phi nghĩ ra, những người này tất nhiên không phải đối thủ của vương phi, trừ vương gia ra, chẳng qua vương gia nhường vương phi, cho nên vương phi là vô địch”

-“Người nói Thất đệ cũng chơi?”

-“Đương nhiên, thần là đồ đệ của Vương gia a! Bọn họ hiện tại có bộ mặt trượt bằng vàng thuần, chính là lễ vật vương gia đưa cho vương phi. Chiếu theo ý tứ của vương phi về tổng cộng có ba bộ một vàng, một bạc, một bạch ngọc, bình thường ít dùng bộ bạch ngọc.”

-“Xem ra Thất đệ đối với Thất đệ muội rất sủng ái nha”

-“Đâu chỉ sủng ái! Quả thực chính là... Nói như thế nào, dù sao chính là không có nguyên tắc. Người còn nhớ rõ Thiên Long lệnh do tiên hoàng ngự ban sao chứ, chính là lệnh bài có thể điều động cấm vệ quân” Vân Dật nói –“Hiện tại đang nằm trong tay vương phi làm ngọc bội a” Hiên Viên Táp nhìn nhìn, thật đúng là. Xem ra tiểu cô nương này còn không biết tác dụng của Thiên Long lệnh còn dùng nó làm đồ trang sức a!

-“Người nói chỉ một người vương gia thì thôi, đằng này cổ tình vương phi trong Thất vương phủ lớn nhỏ thông ăn, ngay cả Lỗi thúc cũng nhắm một mắt mặc nàng...” Vân Dật còn không ngừng ai oán.

-“Vân Dật” Trong khoang thuyền truyền đến tiếng hô của nữ tử nào đó. Vân Dật bỏ mái chèo, lấy tốc độ nhanh nhất đến.

-“Bụng của ta”

-“Bụng... bụng làm sao vậy, nương nương người không cần dọa ta”

-“Không phải, là bụng đói” Vân Dật lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

-“Người giúp ta tìm ít đồ ăn đến”

-“Nga!”

Hiên Viên Táp cười, kì thật Vân Dật không phải là một trong những người đó sao?

Một mình đứng ở đầu thuyền, nhìn đóa hoa sen dưới ánh trăng. Hồ nước bình tĩnh không gợn sóng phản chiếu ra cái bóng của ta. Ảnh, người đang ở nơi nào. Đã đến Đông Xuyên quốc sao? Nghe nói Đông Xuyên quốc chính là nơi bắc hàn cực lạnh, người cần phải mặc ấm một chút mới được. Rõ ràng nói với chính mình không nhớ người, nhưng là không được, người luôn tại trong đầu ta xưa không đi. Hiên Viên Ảnh, người này bại hoại, rốt cuộc hạ yêu thuật gì với ta.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Kí Chinh Y

Lúc tuyết trắng bao trùm tất cả, cuồng phong gào thét trong trời đất. Khiến cho người ta cảm thấy đui mù, trời đất lãnh khốc làm cho người ta mệt mỏi. Đó là cảnh tượng phía biên thành của Đông Phương quốc cùng Đông Xuyên quốc.

-“Vương gia” giáp tướng quân lấy thần sắc bội phục nhìn Hiên Viên Ảnh trên lưng ngựa –“Chúng ta đã trở lại”

Vương gia mười bảy tuổi liền cầm quân đi đánh giặc, chiến công ngàn vạn. Tiên hoàng ban cho vương gia chiến hào Chiến thần, đặc trao Thiên Long lệnh, từ nay về sau Chiến thần Thất vương nắm quyền binh mã, lấy tư thế Chiến thần chinh phục chiến trường. Thiên hạ nhất thống, Đông Phương xưng phách.

-“Vương gia” Một nam tử anh khí bừng bừng, thần tình có chút xấu hổ nhìn Hiên Viên Ảnh –“Thỉnh vương gia trách phạt, Vân Phiêu hộ thành bất lực liên lụy vương gia thân chinh...”

-“Tiếp tục nói nha! Vì sao phải dừng” Hiên Viên Ảnh nhìn về phía hắn –“Bởi vì nguoi cũng đã cố gắng hết sức” Bọn họ chủ mưu đã lâu, không phải hắn một người có thể ứng phó được.

Đông Xuyên quốc? Chính là lũ man di cũng vọng tưởng muốn xâm phạm Đông Phương vương triều ta, thật là ăn gan hồ, hay là có gì nắm chắc? chẳng qua, không sao cả. Hiên Viên Ảnh tà mị cười.

Vân Phiêu đứng bên cạnh run lên.

-“Nguoi làm sao vậy?” Hiên Viên Ảnh không khỏi nhú mày.

-“Không có gì, Vân Dật đường đệ có tốt không?”

Hiên Viên Ảnh gật gật đầu –“Không có việc gì thì lui ra đi”

-“Vâng”

-“giáp tướng quân, nguoi đi...”

Hiên Viên Ảnh công đạo giáp tướng quân gì đó.

Một bóng người quỵ dị tựa sau cây cột, trong cặp mắt tràn đầy hận ý trầm trụi.

Luyến Ảnh hiên

Vò lại một tờ giấy, không biết nên viết cái gì. Từ buổi sáng nhận được thư của Hiên Viên Ảnh, ta liền bắt đầu viết thư hồi âm, nhưng là hiện tại trắng đều đã mọc ta còn không viết được một chữ.

-“Ai da, Tiểu thư của ta, chúng ta ăn cơm trước đi” Ta trừng mắt nàng, không nói gì –“Ngày mai hồi thư cũng được a”

-“Không cần, Kỳ thật ta có rất nhiều lời muốn nói, nhưng là...”Ta một tay ôm tai –“Thật muốn nói cho hắn, kỳ thật ta rất nhớ hắn. Thật muốn nói với hắn, thân ái, nguoi mau trở lại đi! Ta một người ngu không được”

-“Người ngu không được?” Thanh âm than thở phát ra từ Tiểu Lục. Người chính là không để cho người khác ngu được mà thôi, trong Thất vương phủ đều bị tiểu thư biến thành gà bay chó sủa a.

-“Nguoi thực bất mãn với ta sao chứ?”

-“Tuyệt đối không có chuyện này, Tiểu Lục đối tiểu thư là một mảnh trung thành, có nhật nguyệt chứng giám a! Mặc kệ tiểu thư muốn quậy phá như thế nào, tiểu thư vĩnh viễn là người quan trọng nhất trong lòng Tiểu Lục”

-“quậy phá?” Ta xoa xoa cằm, quậy phá?

-“Không! Không! Không! Là tiêu dao”

Tiêu dao? Hừ!

Đạt Oát thành.

-“Vương gia, thư đến, thư đến, thư của Vương phi rốt cục đến” Hiên Viên Ảnh vội vàng tiếp nhận một đồng thư từ thật dày. Mở ra bên trong có hai bức...nhìn thấy vương gia cẩn thận nhìn bức thư kia, giáp tướng quân thật buồn bức.

-“Vương gia, rốt cuộc vương phi nói gì với người nha?”

Hiên Viên Ảnh ôn nhu cười, hắn có thể tưởng tượng được tình cảnh Mịch nhi viết thư cho hắn. Khẳng định là không biết nên nói cái gì đó, muốn viết lại thôi. Thề từ của ta nha! Thế giới này tuy lớn cũng chỉ sợ chỉ có nàng mới có thể làm ta thương nhớ.

-“Vương gia, nơi này có chữ” giáp tướng quân tựa như phát hiện tân đại lục (lục địa mới). Chỉ nơi chữ viết:

Dục kí quân y quân không trả, không kí không quân y quân lại hàn.

Kí cùng không kí gian, thiếp thân ngàn vạn lần nan”

Hiên Viên Ảnh rất nhanh cầm thư lên, đủ rồi, đủ rồi, cái này đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Khách không mời mà đến

Này cũng rất vô nghĩa đi! Ta là Kim Mịch Nhi, cư nhiên không ngủ đến bữa ăn trưa liền tỉnh? Lời này là nói thật, chuyện này trước kia căn bản là chuyện không thể xảy ra. Nhưng hiện tại lại xảy ra trước mắt, tuy nhiên cũng có ngủ, nhưng ta cư nhiên tỉnh lại lúc sáng sớm, ăn bữa sáng mà người nào đó ngàn lần vạn lần nhắc nhở ta ăn.

Ngồi trước song cửa sổ, cảnh ngoài cửa sổ đẹp như họa, hóa ra đây là phong cảnh lúc sáng sớm của Luyến Ảnh hiên. Trong Thất vương phủ này cũng không có hoa kì dị thảo gì, nhưng duy độc Luyến Ảnh hiên này tràn đầy màu xanh. Lúc Ảnh ở nhà thường thích giúp ta mặc quần áo màu đỏ. Hẳn hay tán ta là đóa hoa duy nhất cũng đẹp nhất trong Luyến Ảnh hiên. Nhưng hôm nay ta lại mặc một thân màu xanh, cùng màu xanh hoa cỏ trong này đồng màu. Chông của ta a, chàng có hiểu được ta đang chờ chàng a?

Mặc áo ngủ màu xanh nhạt, ta đi ra cửa phòng. “chị nha” trong không trung bay bay chiếc lá cây, nhan sắc xanh biếc ướt át. Ta nhú mồm, nguyên lại mùa thu rụng lá không chỉ là lá khô, ngay cả lá xanh cũng có bi kịch như vậy. Này có thể hay không nói anh niên sớm thế? (còn trẻ mà đã đi)

-“Tiểu thư, tiểu thư, không tốt lắm...” Tiểu Lục hoảng hốt bối rối đi tới, đánh rối loạn tình cảnh duy mỹ này, cũng tương đương đánh tan nỗi sầu nhân nhạt của ta.

-“Nào có không tốt, ta tốt thật sự. Chuyện gì mà kinh hoàng như thế?”

-“Không phải, tình địch của người, cái từ thiên nga kia đến đây”

-“Nga a a a! Từ thiên nga? (con vịt chết) Người nói Tú Nga sao? Người còn thật biết đặt danh thôi” tình địch? Thực không tính. Chính là nàng ta tới làm gì? Hiên Viên Ảnh cũng không có nhà, như vậy nàng ta đến tìm ta sao?

Aa a a! Xem ra Tú Nga muội muội có chút nóng vội a!

châmAa a a! Xem ra Tú Nga muội muội có chút nóng vội a!

Chậm rãi đi đến phòng khách, đang muốn vào cửa phòng...

-“Nàng ta tính cái gì. Làm hai người chúng ta đến sau một chút là nàng ta nghĩ đến có thể đem vị trí Thất vương phi chiếm lấy cả đời?”

Ta cười cười, từ từ đi vào trong phòng, ngồi lên vị trí chủ nhân –“Tiểu Thúy, dâng trà” Ta thần nhiên nhấp một ngụm Hương Minh hậu, miễn cưỡng mở miệng.

-“Này không phải thiên kim Trầm thượng thư, Phú Nguyệt tiểu thư sao? Thật là đáng chết, làm khách quý đợi lâu” Ta giả tạo cười.

-“Tiếp khách còn mặc áo ngủ? Tú Nga, nàng ta có phải bị điên?” Khẩu khí của Trầm Phú Nguyệt kia thực không khách khí.

Ta lại uống một ngụm trà, thật sự là, rốt cuộc là ai điên?

-“Ăn bữa không phải của người sai, nhưng ăn xong lại không đánh răng liền đi ra huân người thì chính là người không đúng” (ám mùi người ta đó)

-“Người nói cái gì?” Chỉ thấy thiên kim thượng thư kia bị tức giận đến đỏ mặt.

-“Không xem được sao chứ? Là Ảnh đặc biệt làm cho ta a” Ta không thèm nhìn nàng, chuyển hướng Tú Nga không nói –“Xem ra người đối việc ta là Thất vương phi thật không hài lòng. Hoặc là người có thể thuê một cái sát thủ đem ta đến giải quyết” Ta lấy ngữ khí cực khinh mím cười nói –“Người nói nì, biểu muội TúNga! Ta xem không bằng tại bên hồ, người nghĩ như thế nào?”

Nàng ta mặt trắng nhìn ta.

-“Nga a a a! Ta nói đùa! Chẳng biết hôm nay Tú Nga tới chơi có gì muốn nói?” Ta chuyển đề tài.

Thanh âm của nàng có chút khô khốc nói –“Thái tử phi muốn người vào cung một chuyến”

Thiệt! lão bộ.

-“Ta tự nhiên phụng bồi” Lạnh lùng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Mượn Dao Giết Người

-“Mịch nhi a! Huyết yển này là đại tẩu đặc biệt phân phó hạ nhân làm cho ngươi. Uống nhanh đi” Bạch Xiêm La vẻ mặt nụ cười, nhưng không có tới đáy mắt. Kỹ thuật diễn của diễn viên này cũng không khỏi rất tệ đi?

Nhìn thấy chất lỏng màu đỏ kia, uống? Đây có thể uống sao? Tuy nhiên ta thực hiểu được hơn một nửa hoàng cung này đã dọn xong hồng môn yển để”chiêu đãi” taa.

Biết rõ ra có thai, còn mang một bát tàng hoa hồng to như vậy cho ta uống?

Kháo! Thủ đoạn này cũng không khỏi rất độc đi?

-“Ta có thâm cừu đại hận với ngươi sao?” Ngữ khí của ta bình tĩnh chuyển hướng nhìn nàng.

Bạch Xiêm La cứng lại nụ cười.

-“Tuổi nhỏ như vậy đã tâm ngoan thủ lạt, vốn ta còn nghĩ đến ngươi là một đại tiểu thư không buông nổi thân phận, tuy có chút gai góc nhưng cũng là thiện lương đoan trang. Hiện tại xem ta, hoàng cung này căn bản không có nữ tử thiện lương tồn tại” Ta trào phúng cười.

-“Chẳng qua ta lý giải ngươi,có chút thời điểm chúng ta làm nhiều chuyện đều là bất đắc dĩ”

Nàng ta hít mắt lại nhìn ta.

-“Thái tử phi có thể không biết ta học y đi? Bát huyết yển này có cái gì, ta nghĩ một cái liền biết”

Nàng ta khăn trương đem chén trà đánh đổ dưới sàn.

-“Xem ra đây là lần đầu tiên của ngươi” Ta a a cười lên—“Như thế nào so với ta còn khăn trương? Ta mới là người phải uống a”

Ta bung lên chén huyết yển, sách sách, không biết bỏ vài cân đi vào?

-“Ngươi nói bậy bạ gì đó, bồn cung vì sao khăn trương?”

Ta lung lay đầu, thật sự là không thấy quan tài không rơi lệ. ta cất cao giọng nói—“Tàng hoa hồng, chủ tâm u buồn, khí buồn không tiêu tan, sinh huyết, lại trì kinh quý. Dường dung nhan, giúp tăng khẩu vị...chẳng qua...”

Ta nhìn nàng, chuyển hướng gió.

-“Phụ nữ mang thai tối kỵ, bởi vì tàng hoa hồng còn có thể giúp phá thai”

Nàng ta ngã ngồi xuống đất, lẩm bẩm nói—“Không, không phải như thế. Tú Nga nói rõ ràng đó chính là chút phấn hoa ngứa. sẽ không nguy hiểm tính mạng”

Phấn hoa a, đúng a. Tàng hoa hồng phấn, cũng là phấn hoa. Lượng thuốc này, chỉ cần ta uống một ngụm không chỉ sẽ sảy thai, còn chính là nhất thi nhị mệnh! Nguyên lai là cái nữ nhân kia muốn mượn dao giết người. Ngấm lại liền sợ, nếu nàng ta không có cho nhiều liều lượng như vậy, nếu ta không kịp phát hiện...

-“Khách sát” Cái tiếng vang quý gì?

-“A!” Một nữ tử quái kêu trực tiếp hướng ta đánh tới, nếu không phải ta kịp tránh thì đã bị ngã xuống đất. Khuôn mặt kia uốn éo, vận vẹo, thần sắc dị thường dã man là Tú nga kia, xem ra nàng ta muốn cùng ta đánh. Nữ nhân này quả thật là điên có chút lợi hại. Ám hại không được liền minh chiến.

Tên Kinh Dao kia còn muốn đi vệ sinh bao lâu a

Nhìn thấy điên nữ nhân kia, ta cẩn thận ứng đối. Nếu là bình thường, giải quyết nàng căn bản là một bữa điểm tâm. Nhưng hiện tại lại có thai. Lại tới nữa, lại tới nữa...Ta dùng hết khí lực hung hăng tránh đi một nhát dao.

“ba” hét lên rồi ngã gục.

Xem ra thân thủ ta còn không có lui bước a.

-“Nương nương” Kinh Dao một bước đạp tung cửa phòng, nguyên lai cái nữ nhân điên kia khóa lại. sau một tiếng nổ, Kinh Dao vọt đến, khăn trương kiểm tra ta một lần.

-“Đem điên nữ nhân này nhốt lại” Không quen nhìn ta thì thôi, có cần phải làm đến mức này sao? Ngay cả đứa nhỏ chưa xuất thế cũng không buông tha.

-“Đem nàng làm tình lại cho ta” Không cho người nhìn chút nhan sắc, người còn tưởng lão nương dễ ăn—“Người làm chi?”

-“Hắt vào nàng ta” Kinh Dao bung một chậu nước hắt hướng Tú Nga.

-“Lão bộ. Một tay nâng cầm nàng ta, một tay bịt lỗ mũi. Ta muốn xem nàng ta có thể hôn mê bao lâu cho ta xem” Không đến năm phút, nàng ta gầy dựa tình lại.

-“Tình a” Nàng ta thấy ta liền bắt đầu phát điên.

-“Mất thấy, mất thấy người đã chuẩn bị uống vào, vì sao, vì sao người không uống?”

Kháo! Người không biết ta là nữ chính sao chứ? Ta nếu uống lên người còn có diễn cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Thục Nữ Cưỡi Ngựa

Ta thuận thế ngồi ở trước bàn đặt hai chân lên, Kinh Dao hướng ta xem thường một cái.

-“Chủ tử, tính ta cầu người. Xuất ra một chút hình dáng dựng phụ được không?”

-“Người muốn đòi nàng làm gì?” Bạch Xiêm La từ lúc một bên xem ngậy người.

-“Người nói đi” cắt cỏ phải cắt tận gốc, ta không tiếc lấy thân mạo hiểm, lấy thân dẫn xà xuất động. Cùng với hành vi của nàng ta ở trong tối ám toán, thỉnh thoảng bắn ta một phát thì ta rất minh bạch. Không bằng...

Một người như một trận gió tiến đến, còn không ngồi xuống liền vội vàng phân phó—“Xiêm La, chuẩn bị hành trang cho ta, Thất đệ bị thương, ta phải lập tức đến Đạp Oát thành”

-“Mịch nhi! Người như thế nào cũng ở trong này, Tú Nga đây là?” Hiên Viên Táp khăn trương nhú mảy.

-“Người nói cái gì? Ảnh làm sao vậy?”

-“Người nghe ta nói, quân y nói không có gì đáng ngại, chính là...” Thất đệ nói ngàn lần không thể để Mịch nhi biết.

-“Hiên Viên Ảnh bị thương” Đầu óc ta siết lại thành một đoàn, đầu óc ta còn đang cố gắng tiếp nhận tin tức này.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, Hiên Viên Ảnh bị thương?

Không cần loạn, không thể loạn. Làm sao bây giờ?

Ta muốn đi Đạp Oát thành, ta không thể ở trong này chờ, như vậy ta thật muốn điên.

-“Kinh Dao, hồi phủ” Mất thấy Mịch nhi tựa một trận gió rồi đi, Hiên Viên Táp còn muốn nói cái gì, chỉ có thể há miệng thờ đốc lại từ bỏ. Tính, một nữ tử như vậy như thế nào có thể nghe hán. Hay là trước tiên đến Đạp Oát thanh đi. Chẳng biết Thất đệ thương tích thế nào.

Thất vương phủ.

-“Lỗi thúc, người tránh ra” Hiện tại đã không còn thời gian để lãng phí.

-“Không được, vương phi thỉnh tự trọng” Cư nhiên muốn ôm bụng bự đi đến chiến trường—“Chẳng lẽ vương phi không tin năng lực của vương gia?”

Ta gật gật đầu—“Đúng, không tin. Các người còn đều nghĩ hán là chiến thần sao chứ? Trong lòng ta hán chính là trượng phu của ta, một người thường có

da có thịt, không phải làm bằng sắt. Hiện tại hấn bị thương, chẳng lẽ ta này thê tử không nên lo lắng, không nên đứng tại bên người hấn sao chứ?”

-“Cho dù vương phi không vì mình suy nghĩ, cũng nên vì thai nhi trong bụng người suy nghĩ a”

Ta biết a-“Người yên tâm. Hấn khỏe mạnh thật sự” Hấn chính là kì thai kết hợp cổ kim a-“Lỗi thúc” Ta hàm chứa nước mắt khẩn thiết nói-“Người hiện tại không cho ta đi, chờ đến buổi tối người ngủ, ta chính là trèo tường cũng phải đi. Cùng với như vậy, không bằng làm cho ta quang minh chính đại đi. Người phải nhiều người một chút cùng ta đi, người cũng yên tâm nha” Ta trừng mắt nhìn Kinh Dao, ý bảo nàng ta cũng nói đi a.

-“Ta sẽ bảo hộ chủ tử” Kinh Dao vẻ mặt nghiêm túc hướng Lỗi thúc cam đoan.

-“Lỗi thúc, ta cũng sẽ cùng đi” Vân Dật cũng đứng dậy. Không biết gia hiện tại thế nào. Ngay cả hấn đều lo lắng như vậy thì không phải nói Vương phi sẽ nóng vội như thế nào.

Nửa canh giờ sau, ta kéo ra rèm che màu vàng của xe ngựa ngoắt đầu ra, chung quanh đã sớm là ngoại ô.

-“Dừng” Ta hăm thanh ra lệnh.

-“Chủ tử có gì phân phó?” Vân Dật dừng ngựa, quay đầu hỏi.

Ta không nói vén lên cửa xe ngựa đi xuống.

-“Chủ tử, người muốn làm gì?” Kinh Dao hồ nghi nhìn ta.

Ta cười cười, tính cảnh giác của Kinh Dao quá cao a. -“Ta ngồi xe ngựa ngày đêm không ngừng chạy a. Tới Đạt Oát thành cần bao lâu a?” Chỉ thấy hai người cúi đầu không nói gì.

-“Người tới, đem xe ngựa mang về, mang ngựa đến.” Ta vỗ vỗ nhẹ người kéo xe lấy ánh mắt trao đổi với hấn.

Kinh Dao nâng đầu lên-“Người không phải... muốn cười ngựa đi?”

Xoa xoa cái cằm, quý nha đầu này càng ngày càng hiểu ta thôi. Thật là không uổng công ta vì nàng đặt biệt danh xú mặt giáo chủ a!

-“Cười ngựa?” Vân Dật vẻ mặt ngần ngại. Một phụ nữ có thai bảy tháng muốn cười ngựa? Là muốn trực tiếp sinh đứa nhỏ trên ngựa sao chứ?

-“Cười ngựa? Mẹ ta ơi! Không nên, không nên, tuyệt đối không được. Tiểu thư, người không nên muốn đi chết a. Nói sau, người không phải thấy ngựa liền hôn mê sao?”

Kháo! Có tất yếu hắt một gáo nước lạnh vào ta như thế sao? Đây cũng là do không có biện pháp, ta đành tưởng tượng nó thành một cái xe thể thao, coi như là đang lái xe đi. Ta khoát đi ra ngoài-“Tiểu tử” Ta sờ sờ bụng-“Thời khắc mấu chốt, người không thể làm lão nương phiền toái a”

Bọn thị vệ trắng dã mắt. Hấn! Cuồng hấn!

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Yên Vũ Nhất Thoa

Đang lúc hoàng hôn trời lại hạ mưa phùn, chúng ta một hàng người vào trụ một khách điểm không tính lớn.

-“Đêm nay ở đây nghỉ tạm, ngày mai lại đi đi” Ta trung khí mười phần an bài.

Vân Dật sau lưng nổi lên một trận ác hàn, sách sách! Nếu ai gặp tiểu ma nữ này thật là nghiệt duyên an bài a. Hấn không thể không nói Thất vương phi này —Kim Mịch Nhi quả là một cường nhân. Liên tiếp chạy đi bốn ba không có nghe thấy nàng kêu khổ, còn mỗi ngày định kì tự mình chấn mạch. Theo như nàng nói, đứa nhỏ bình thường. Kia thật là kiêu kiêu nữ tử hàng ngày bị Thất vương gia sủng đến tay sao? Quả thực chính là nữ hiệp giang hồ thôi.

Không phải nói nữ tử hoài dựng đều thật yếu ớt sao? Nữ tử đang không để ý đến chúng thị vệ cuồng găm chân gà miệng đầy mỡ kia yếu ớt?

-“Đến, các huynh đệ, làm chén”

Ta vừa định uống, Tiểu Lục đã đoạt lấy chén của ta-“Không được phép uống”

-“Ta...” Một nam thanh dễ nghe đánh gãy ta.

-“Càng gần Đạp Oát thành thời tiết càng lạnh. Tuy nhiên dụng cụ không nên uống rượu, nhưng một hai ngụm để khử ẩm bụng là được”

-“Nghe thấy không đó, là khu hàn”Này cũng không cho, kia cũng không cho, quả là bà quản gia mười phần.

Mơ hồ thấy một thân hắc y của nam tử kia.

-“Ngươi là ai, ai muốn ngươi ở trong này xem vào chuyện của người khác” Tiểu Lục chống hai tay chuyển hướng hắc y nam tử kia.

Nam tử kia từ trong tối chậm rãi ra khỏi, làn da tại nền áo đen có vẻ gần như tái nhợt, nhãn tự hoa đào, trong tay phe phẩy một chiếc quạt màu đen, rất có cảm giác hoa hoa công tử.

-“Tiểu thư, người như thế nào nhìn hấn đến ngây ngốc? Hấn cũng không có rất tuần tú a” Tiểu Lục ngấm hấn liếc mắt, không vui quay đầu.

Từ nha đầu! Khứ! Không phải, ta nào có xem ngây ngốc?

-“Tại hạ Tư Đồ Trọng” hai phiến môi đỏ như hoa đào trên khuôn mặt trắng đến tái nhợt kia lộ ra một loại mỹ bệnh đến biến thái. Hấn đối ta cười, lộ ra răng nanh trắng bóc. Chẳng biết sao, nụ cười kia làm ta bất an.

-“Ta nói với ngươi, ngươi ít phóng điện với tiểu thư nhà ta. Nàng đã lập gia đình, hơn nữa ngươi so với cô gia nhà ta thật là kém Hừ!”

Tư Đồ Trọng kia cũng không tức giận, mỉm cười nhìn Tiểu Lục phù ta lên lầu. Kìh vừa muốn vào cửa hấn liền mở miệng –“Nha hoàn quản tiểu thư? Lần đầu tiên ta thấy chủ phó kì quái như vậy” Tiểu Lục tức giận đến dậm chân.

Ta lung lay đầu, cũng không quay lại nhìn hấn.

Nằm ở trên giường ta không ngủ được, đôi môi đỏ tươi của nam tử kia không ngừng lăm lăm trong đầu ta. Tư Đồ Trọng, ta nhũn mỳ. Người này, có vấn đề!

Trong bóng đêm dựa theo ánh trăng ta nhìn hình dáng Thiên Long lệnh, vì sao ta lại có dự cảm không tốt rất mãnh liệt?

Ảnh, chàng rốt cuộc thế nào. Ngươi có biết ta rất lo lắng cho chàng sao? Mỗi ngày đều yêu cầu chính mình phải tỉnh lại, nghe lời chàng ăn cơm tự chiều cổ chính mình, lại không thể tự quản tâm niệm nhớ chàng. Vì sao lại bị thương, rốt cuộc là ai làm chàng bị thương, ai có bản lĩnh thông thiên như vậy?

-“Dục tương tâm sự phó dao cầm. Khả huyền đoạn có ai nghe a?” (không hiểu thơ văn)

“Linh linh linh...” Một trận gió nhẹ thổi tới, vòng tay Minh Phụng phát ra tiếng vang thanh thúy tựa như đáp lại ta.

Dưới tàng cây ngoài cửa sổ có một bóng người thon dài, ta cười cười.

-“Một khi đã đến đây, vì sao còn ẩn nấp”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Bạch Hồ Lệnh

-“Ta còn nghĩ, ngươi phải chờ đến khi nào mới phát hiện ra ta. Không nghĩ tới nhanh như vậy”

Ta tựa bên cửa sổ, nhìn thấy nam tử tự nhiên ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn thân nhiên rót trà uống. Ta trào phúng cười trong lòng, mặt không chút thay đổi chuyển hướng ngoài cửa sổ nhớ nam nhân ta yêu.

-“Ngươi vì sao không nói gì?”

Miễn cưỡng liếc hấn một cái, chúng ta có chuyện để nói sao chứ?

-“Chẳng lẽ ngươi không tò mò, ta vì sao đêm khuya đến phòng của ngươi?”

Ta rót cuộc xoay người, đề tài cuối cùng của hấn làm ta có chút hưng trí.

-“Chẳng lẽ ta tò mò, ngươi sẽ nói cho ta vì sao?”

Hấn bị hỏi ngậm miệng không nói gì.

-“Ngươi thật sự là một nữ nhân kì quái” Hắn đứng dậy đi đến sau lưng ta, ta âm thầm cười.

-“Ngươi rốt cuộc phát hiện chuyện thật này” Chậm rãi ngồi xuống, gần đây thật là làm ta có hết sức a.

-“Nếu ta nói ta đến giết ngươi đâu?”

Ta cười ra tiếng, nhưng không quay đầu lại.

-“Ta cũng không ngoài ý muốn. Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Trước kia có một cái sát thủ đến giết ta, ta cho phép một cái tâm nguyện. Hy vọng người tiếp theo đến giết ta là một dễ nhìn, xem ra giấc mộng của ta thành hiện thực” Cảm giác được một vật để lên cổ ta, nếu ta đoán không sai đó chính là cây quạt kia.

-“Ngươi không sợ chết?” Sát khí bỗng nhiên vây quanh bốn phía.

-“Ngươi nói vô nghĩa, nào có người nào không sợ chết a” Ta cực thông thả xoay người cho hắn một cái xem thường.

Hắn vừa nhẹ động tay, chỉ cảm thấy cây quạt kia mang theo một cỗ chân khí lao thẳng đến mặt ta, xem ra dự cảm của ta là đúng, chẳng lẽ hôm nay ta thật phải muốn chết trong này? Kinh Dao cùng Vân Dật rốt cuộc đang làm gì a.

Ta tròn to ánh mắt chỉ có thể tùy thời mà động, mắt thấy cây quạt đến trước mắt ta. Hắn lại đột nhiên chuyển hướng, một tay cầm lấy ngọc bội trên cổ ta.

-“Khụ khụ khụ” Cảm giác hô hấp có chút khó khăn, hắn bóp cổ ta thật chặt a.

-“Nói, ngươi từ nơi nào lấy đến Bạch Hồ lệnh?” bộ dáng của hắn cực kì dữ tợn, khiếp sợ cực kì.

-“Ngươi nói cái gì? Khụ! Ta không...thờ được”

-“Khó trách ta dùng Khi La hương làm những người khác đều hôn mê, chỉ có ngươi. Nguyên lai có Bạch Hồ lệnh hộ thân” Hắn hơi chút bình tĩnh buông ta ra, ta nhanh chóng hít vài hơi. Kháo! Lão nương cho tới bây giờ chưa từng bị người bóp cổ. Tư Đồ Trọng, thù này xem như chúng ta đã kết.

Ta vẫn không nhúc nhích cảnh giác, gắt gao nhìn người một thân màu đen. Thời gian một nén nhang sau, ta bị nhạ tức.

-“Ngươi rốt cuộc có hay không để yên a! giết hay không giết a! bảo trì tư thế như thế này một chết đi” cái tay ta chuẩn bị phóng độc thật muốn cứng rút.

-“Thực chính là một chút tinh thần chuyên nghiệp cũng không có, giết một phụ nữ có thai cũng phải trang khốc. Bốn tiểu thư không cùng ngươi chơi” Hắn hiển nhiên có cảm giác bị sét đánh, oa oa, có cần khoa trương như vậy sao? Trả lại cho ta biểu tình cứng ngắc. Cảm giác hắn thu hồi hơi thở tức sát, lấy ánh mắt lạnh lùng nghiền cứu ta. Trong lòng ta thả lỏng một hơi, xem ra hôm nay không cần đáng mạng.

-“Ngươi đừng động a, ta đổi cái tư thế đã” Ta kéo kéo áo ngủ, hai tào ôm nhau, kháo, nên sớm như vậy, thoải mái hơn.

-“Xem cái gì xem, chưa thấy qua mỹ nữ a”

Kết quả hắn cư nhiên chột lóe, không bóng dáng.

Ta kháo, không cho ta nói hết câu đã đi, như thế nào không cho ta mặt mũi a.

Hừ! Một chút điểm trình độ cũng không có.

Cúi đầu nhìn ngọc bội, theo như hắn nói thì đây là Bạch Hồ lệnh, ngọc bội Tư Đồ Khâm tự tay đưa ta đã cứu ta?

Tư Đồ Khâm, Tư Đồ Trọng. Một cái nặng, một cái nhẹ, chẳng lẽ có cái gì liên hệ?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thái Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Niềm Vui Gặp Lại

-“Chủ tử, vượt qua tuyến này chính là ranh giới của Đạt Oát thành”

Trước mắt một mảnh bạch sắc mờ mịt làm ta khờ mắt, ngươi có tin tưởng sao? Chân trái là gió, chân phải là một mảnh đất tuyết.

-“Ngươi xác định?”

Vân Dật gạt đầu – “Ta cùng gia ở trong này thủ biên (bảo vệ biên giới) năm năm a”

Ta xoa xoa tay, trong này cũng rất lạnh đi.

– “Cái kia, đem áo lông hồ ra cho ta” Ta rút rút cổ, đây là thời tiết gì a, ta mặc một thân lông hồ thật dày, chỉ lộ ra hai con mắt.

– “Đi thôi, không cần lại chậm trễ, trước khi trời tối phải đến được Đạt Oát thành” Bằng không ta khẳng định sẽ biến thành một người băng.

Đây là một cái thế giới thuần trắng dấu chân ngựa in trong tuyết trong giầy lát liền không còn tung tích. Ba canh giờ sau, ta rốt cuộc thấy một tòa thành thị bị tuyết bao vây. Chẳng biết vì sao tâm tình của ta phá lệ tốt, là thành thị! Thấy thành thị.

“giá!” Dưới chân ta dùng một chút lực, con ngựa liền nhanh chân chạy đi.

– “Chủ tử, từ từ” Nghe không thấy những thanh âm hò hét của người khác, cửa thành ở trước mắt ta, Hiền Viên Ảnh ở bên trong, ta làm sao còn quan tâm được những chuyện khác?

Không phải, điểm đen phía trước a cái gì? – “A” ta hét lên một tiếng, con ngựa liền kêu lên một tiếng. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa không dừng lại được.

– “Kháo! Ngươi là kẻ điên a! Không có tri thức cũng phải có thương thức a! Nào có người đứng giữa đường ngựa đi, muốn chết cũng không nên như thế này a! Rốt cuộc có hiểu hay không quy tắc giao thông a?” Kháo, Tư Đồ Trọng này như thế nào a, lại trang khóc không nói?

– “Tiểu thư, người không có việc gì đi?” Tiểu Lục gấp đến độ nước mắt sắp rơi – “Có hay không như thế nào?”

Ta ý bảo mọi người yên tâm.

– “Nói a! Còn đứng trang không ở giữa đường?”

Kháo! Ta xoa xoa tay, không nói, còn làm lão nương thiếu chút nữa rơi xuống. Ta khổng chế không được chính mình, rút ra Lư Quang kiếm hướng hấn một kiếm, thân kiếm mềm mại lướt qua mặt hấn.

Nhìn thấy trên mặt tuyết trắng của hấn chậm rãi chảy ra máu tươi màu đỏ, ta có chút ngây ngốc, hiện tại ta xác định hấn là kẻ điên.

– “Ngươi vì sao không tránh?”

– “Không cần đi Đạt Oát thành” Máu tươi rơi xuống tuyết, hấn ngay cả muốn giết cũng không có.

– “Nếu ngươi đi, ta cũng sẽ không có thể cam đoan sự an toàn của ngươi”

Có điểm buồn cười.

– “Ngươi không phải đến giết ta sao?”

Hấn nhăn mày mi không nói gì, sau nửa ngày ngẩng đầu lên nói – “Không cần đi”

– “Cám ơn cảnh báo của ngươi. Nhưng là... Đạt Oát thành, ta không thể không đi” Có đôi khi chết thực đáng sợ, nhưng có đôi khi chết lại không có gì phải sợ. Chính là xuống hoàng tuyền mà thôi a.

– “Vương gia, vết thương của ngài còn không hoàn toàn hồi phục, không nên ở ngoài lâu. Huống chi ở đây gió lạnh, bắt lợi...” Lão thái y trong quan lại đến bên cạnh Hiền Viên Ảnh nhai dong dài. Hiền Viên Ảnh nhíu mày, mồm thần không nói. Nếu Mịch nhi ở đây, khẳng định sẽ đem miệng lão già này khâu lại. Nghĩ đến tình cảnh kia hấn không khỏi thất cười.

Lão thái y đứng bên cạnh bị dọa một phen, nhanh chân chạy không dám lại nhiều lời.

– “Hiền Viên Ảnh, lỗi tại ngươi bị điếc có phải hay không a, dám không nghe lời thầy thuốc. Bị thương còn đứng đón gió, ngươi muốn chết a!”

Hiền Viên Ảnh hai mắt sáng ngời, nhưng lập tức lại âm trầm. Mịch nhi như thế nào có thể xuất hiện ở đây được?

– “Chẳng biết ở nhà là cái hình dáng gì, ta vừa đi, nàng ấy khẳng định vô pháp vô thiên muốn làm gì thì làm. Gần đây thật sự nhớ nàng, thậm chí còn sinh ra ảo giác nghe thấy thanh âm của nàng! Chẳng qua như vậy cũng tốt” Hiền Viên Ảnh cười lung lay đầu.

– “Vương... vương gia... là vương phi, thật là vương phi” giáp tướng quân đáng thương ba ba chỉ hướng một nữ nhân bụng lớn. Hiền Viên Ảnh chậm rãi xoay người, nữ nhân cười hề hề trước mắt này chẳng phải chính là thế tử hấn ngày nhớ đêm mong sao?

– “Ngươi ta thực lạnh nha! Ngươi còn không chịu ôm ôm ta” Cổ nóng lên, hấn chịu xúc động rơi nước mắt. Bị hấn ôm vào trong ngực ta có chút tham lam độ ấm trên người của hấn.

Hiền Viên Ảnh yêu thương hôn lên tóc Mịch Nhi làm lão thái y cùng giáp tướng quân đứng một bên xấu hổ. Chẳng qua ngọt ngào này còn chưa duy trì

được bao lâu liền nghe được thanh âm điên cuồng gào thét của nam nhân nào đó.

-“Kim Mịch Nhi, nàng thật có gan a ! Ai chuẩn nàng đi đến địa phương nguy hiểm này. Lão công nàng là ta là đi đánh giặc, nàng tưởng là đi chơi sao chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thái Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Ban Sư Hồi Hương

Người nữ nào đó cũng không sợ chết phát ra cười tiêu chuẩn.

-“Nga a a a! Thật tốt” Nữ nào đó tựa vào ngực nam nào đó –“Ành, chàng còn có khí lực lớn như vậy rống ta, ta thật là cao hứng nha” Hơn mười ngày nay, chẳng phân biệt được ngày đêm chạy đi, dọc đường lo lắng đề phòng, cuối cùng cũng có thể yên tâm ngủ một giấc.

-“Thiếu hồng sao?”

-“Đúng a” Ta ngọt ngào cười, thân hình mềm nhũn trong lòng hắn.

Hiên Viên Ảnh nhanh tay ôm ngang lấy Mịch nhi, điên cuồng hét lên –“Thái y”

Lão thái y ngây ngây lỗ tai, lão phu ở bên cạnh! Rống cái gì rống! Lão phu lại không thiếu rống, đương nhiên những lời này chỉ nằm trong lòng lão thái y không có nói ra.

Nhìn thấy thái y đang bắt mạch, Hiên Viên Ảnh quay đầu đưa cho Vân Dật một ánh mắt sắc như đao.

-“Gia! Ta là oan uổng a! Người chính mình còn không quản được vương phi, ta làm sao quản được a” Nói sau, lúc gia không ở vương phi thật có nhiều tình thần a! Quả thực chính là cường tráng dã man, sao vừa thấy gia liền yếu ớt đến ngắt xiêu? Ta thật là buồn a!

-“Ngươi cười cười cái gì! Rốt cuộc thế nào?” Hiên Viên Ảnh gấp đến độ mau phát điên.

-“Là, lão phu cười, thuyết minh tình huống tốt lắm” Lão thái y chậm rãi ung dung vuốt chòm râu. Hiên Viên Ảnh hung hăng trừng mắt nhìn một cái.

Lão thái y nhanh chân nói –“Vương phi không có chuyện gì, mẫu tử bình an. Thái nhi cũng rất tốt”

-“Kia vì sao nàng hôn mê bất tỉnh?” Hiên Viên Ảnh thập phần lo lắng.

-“Lão phu nói nàng hôn mê bất tỉnh sao? Vương phi nương nương đang ngủ mà thôi”

-“Đang ngủ?” Trên trán Hiên Viên Ảnh nổi lên ba sợi gân xanh.

-“Xem đi! Gia, ta nói không cần lo lắng a! Vương phi nương nương cường tráng thật sự, Một mình cười ngửa mười ngày đuổi đến biên thành...” Vân Dật nhanh tay che miệng, sách sách, sắc mặt vương gia thật sự rất khó coi a!

Vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Mịch nhi, Hiên Viên Ảnh nghĩ thấy đau lòng. Một mình cười ngửa mười ngày, so với ta còn nhanh! Hiên Viên Ảnh thương tiếc, khó trách nàng sẽ cạn kiệt thể lực, gầy yếu thành như vậy. Đứa ngốc, chính là sợ nàng lo lắng mới không nói cho nàng, ai ngờ nàng vẫn biết còn nhanh chóng chạy đến bên ta.

-“Nhiệm vụ của ngươi là gì?”

-“Bảo hộ vương phi” Tiếp thu ánh mắt mang độc của Hiên Viên Ảnh, Vân Dật trong lòng ai oán. Vương phi chủ tử a! Người như thế nào đến là liền ngủ a! Đây là hại chết ta a! Người chính là bảo vật duy nhất trong lòng vương gia a, người chỉ cần nhử mồi một cái là cuộc sống của ta liền không được yên ổn a.

Trên thành lầu.

-“Gia, người xác định sao? Ta không tin, như thế nào có thể. Không có khả năng, hắn là Vân Phiêu a! Là bạn lớn lên cùng gia từ nhỏ đến lớn, cùng ta không có mục đích sống nào khác, chỉ có một sứ mệnh đó là bảo hộ ngài!”

-“ta cũng không muốn tin tưởng, nếu hắn không cho ta một nhát kiếm này”

-“Không, ta không tin” Hắn phe phẩy đầu lao đao rồi đi.

-“Ành, chàng lại đi hóng gió a” Hấn một tay kéo ta vào trong ngực.

-“Vân Dật làm sao vậy?” Ta nhìn về phương hướng hấn rồi đi.

-“Chàng không cần mắng hấn, là ta cứng rắn muốn đến, không liên quan đến chuyện của hấn.” Tựa vào ngực hấn –“Ta thực lo lắng cho chàng, nếu không chính mắt nhìn thấy chàng khỏe mạnh, cuộc sống của ta nhất định sẽ tê liệt.”

-“Không có, không phải bởi vì nàng”

-“Nga, đúng rồi, tình hình thế nào?”

-“Như thế nào? Nàng không tin năng lực của phu quân mình? Đám man đi kia làm sao là đối thủ của phu quân nàng”

-“Là, chàng lợi hại nhất”

-“Nàng tại nơi này nghỉ ngơi mấy ngày, chúng ta liền trở về”

-“Cái gì, chàng là nói, đã đánh xong? Nga a a! Thật mất hứng nga, người ta còn tưởng có thể nhìn thấy náo nhiệt”

-“Thấy náo nhiệt? Kim Mịch Nhi, nói rõ cho bốn vương, rốt cuộc là lo lắng ta hay là đi đến xem náo nhiệt?”

-“Nga a a a a! Không cần gọi cả họ người ta thôi! Như vậy một chút cũng không thân thiết! Đương nhiên là lo lắng phu quân thân ái của ta a”

Đầu mai trong ngực hấn –“Người ta thực nhớ chàng a”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Còn thiếu gió đông

Sáng sớm hôm sau

-“Chàng mau đứng lên a! Mặc quần áo cho ta! Mau đứng lên” Ta dùng chân đá Hiên Viên Ảnh –“Nhanh đứng lên a”

Không có phản ứng? Đúng lúc ta muốn xuất chiêu “thiên tàn túc”, nam nhân nào đó cư nhiên xoay người một cái đem ta đặt ở dưới thân, ta nhắm mắt lại lạnh lùng súp một câu –“Như thế nào, chàng muốn cho đứa nhỏ của chúng ta sớm nhìn thấy mặt trời mọc a?” Hấn có điểm ngây ngốc, ảo não lấy ngón tay thon dài sờ vào mái tóc đen nồng đậm.

Nữ nào đó cố ý vươn lên hôn lên môi nam nhân nào đó đang cực lực áp lực dục vọng

-“Nữ nhân, nàng đang đùa với lửa” Hiên Viên Ảnh hô hấp có vẻ dồn dập mà thô trọng.

-“Phu quân thân ái, hôm nay chúng ta đi ra ngoài chơi đi” Ngọt ngào cười lửa chơi chơi liền được, nhưng ta không nghĩ làm cho lửa thiêu ta a.

Hiên Viên Ảnh banh hé mặt ra, mặc cho ta kiện y phục mùa đông, trong quá trình không nói một lời.

-“Lão công, chàng thực tức giận ta?”

-“Không có. Ta suy nghĩ đứa nhỏ của chúng ta rốt cuộc khi nào thì xuất thế” Ta là tức giận chính mình. Hiên Viên Ảnh trong lòng âm thầm thề chờ đứa nhỏ này rụng ra sẽ không làm cho lão bà mang thai lần nữa, bởi vì nhện thật sự rất khổ. (Ảnh ca, con huynh mà huynh làm như lá cây vậy “rụng” ra? Thật là hết chỗ nói)

-“Phu nhân, nhìn xem này! Đây là đặc sản Đạt Oát thành của chúng ta Hồ huân...”

-“Phu quân”

-“Àn”

-“Vì sao trong Đạt Oát thành ngay cả một con kiến cũng không có a” Nhìn thấy những tấm bảng hai bên đường, đây từng là một biên thành phồn thịnh a. Chính là vì sao một nơi náo nhiệt như vậy nay lại một người khách cũng không có?

Vân Dật xem thường một cái, nơi đây là không có!

-“Vân Dật! Ngươi nói, vì sao không có người?”

-“Ách, này” Vân Dật gãi gãi da đầu nhìn Hiên Viên Ảnh. Ta quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Ảnh.

-“Người ám toán ta bây giờ còn đang chạy trời chết. Trong này nhiều người lộn xộn, sợ sẽ đối với nàng bất lợi. Dù sao trước kia ta không có nhược điểm gì, hiện tại...” Hắn nhìn về phía ta.

Cái gì thôi! Ta như thế nào thành nhược điểm, ta rất mạnh được không? Thật mất hứng.

-“Tính, chúng ta hay là hồi kinh thành đi”

-“Được!” Sáng khoái đáp ứng.

Hắn cư nhiên đáp ứng, rõ ràng là biết ta đang tức giận a! Ta ngàn dặm đi đến nơi này, còn chưa làm gì liền đã trở về?

-“Được rồi, được rồi! đi thi đi! Ai sợ ai a! Hừ!”

Kết quả Hiên Viên Ảnh ôm ngang lấy ta đến bên trong xe ngựa. Kháo! Nguyên lai đã sớm có dự mưu, ngay cả xe ngựa cũng đã chuẩn bị tốt. Chính là đang chờ ta giở đồng này đi?

Cô lỗ... cô lỗ... tiếng vỗ ngựa vang lên trên mặt đất. Nội tâm của ta tức giận bức mình hung hăng véo đuôi thịt của Hiên Viên Ảnh.

-“Ngươi như thế nào một chút cũng không biến sắc?” Ta kháp đến mặt như vậy mà hắn một chút phản ứng cũng không có?

Hắn chính là ôn nhu giúp ta giữ lại sợi tóc loạn, mang theo một chút sùng nịch cười -“Nàng không phải là tức giận sao?”

-“Cái gì thôi” Ta quay mặt sang chỗ khác

Ba giây sau lại quay mặt nói -“Ảnh! Người ta nghĩ muốn cười ngựa”

Nhưng là nhìn biểu tình tựa như người khác thiếu nợ hắn, hắn lại cầm tay ta đặt ở trên đùi hắn -“Đổi tay trái đi! Tay phải nghỉ ngơi một chút” Lấy ánh mắt ý bảo ta có thể tiếp tục kháp véo. (~.~ Ảnh ca lại làm ta ghen tỵ với Mịch tỷ rồi. Hix)

Chiều này không biết cùng ai học a?

-“Hiên Viên Ảnh! Tính ngươi giỏi”

Bên trong xe truyền đến từng tràng tiếng cười sang sảng.

Vào đêm, xe ngựa xóc nảy không ngừng đi trên đường, ta ý tại trong ngực Ảnh ngủ thực trầm.

Bên trên mấy cây cao bên đường có vài bóng đen quỷ mị phát ra thanh âm ám ám.

-“Trước kia chiến thần thực đáng sợ, bởi vì hắn không có nhược điểm gì” Một thân hình tiêm tể tiếp nhận nói -“Nhưng hiện tại hắn đang ôm một vết thương trí mệnh. Ha ha ha ha” Tiếng cười quỷ mị tràn ngập cả sơn cốc, thật lâu không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Quy Đồ Ngộ Tập

-“Làm sao vậy, Mịch nhi, nàng tỉnh tỉnh” Trong giây lát mờ mắt ta thấy Ảnh lo lắng chiếu vào mắt ta. Ta gắt gao ôm lấy cổ hắn -“Ta vừa mới mơ thấy một giấc mơ thật đáng sợ, thật sợ hãi”

-“Không sợ, có ta ở đây, ta sẽ bảo hộ nàng” Không cần, không cần bảo hộ ta.

-“Đáp ứng ta, chàng phải bảo vệ chính mình” Trong mộng Hiên Viên Ảnh vì bảo vệ ta mà biến thành cả người là máu. Nhưng hắn vẫn gắt gao ôm lấy ta, thẳng đến thì thảo nói xong” không sợ, ta sẽ bảo hộ nàng”

-“Chàng đáp ứng ta”

Hắn gật gật đầu. Ta dùng sức hô hấp, thẳng đến thuyết phục chính mình kia chỉ là giấc mộng, nhưng là cảm giác kia rất thật.

-“Ha ha ha ha ha...” Tiếng cười quý dị vang lên, cả người ta chấn động. Thanh âm kia cùng trong giấc mộng giống nhau như đúc.

-“Nàng ở trong xe ngựa, bất luận có chuyện gì phát sinh cũng không được đi ra”

Ta gắt gao lôi kéo vạt áo Ảnh, không muốn buông tay.

-“Nghe lời” Ảnh vỗ vỗ đầu ta.

Ta buông tay, ta thế nhưng buông tay?

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng va chạm của binh khí, ta thậm chí có thể tưởng tượng được hình dáng đao kiếm ma sát tóe ra lửa. Ta ngó đầu ra nhìn Hiên Viên Ảnh, thân ảnh mơ hồ của hắn. Làm cho ta có chút hoa cả mắt, nhưng là Ảnh đang đứng thế thượng phong a.

Đột nhiên có một thanh đao hướng phía ta bổ tới, ta rụt cổ lại trốn được. lại nghe được tiếng xe ngựa bị chặt. Hiên nhiên người tới nghĩ muốn lấy mạng của ta. Nhìn thấy Hiên Viên Ảnh hướng bên này chạy tới, ta mới hiểu được. Bọn họ là muốn phân tán lực chú ý của Ảnh.

-“Thực ti bì” Ta cắn răng nghiêng lợi nhìn người nọ. Hắn chính là tên phát ra tiếng cười quý dị kia sao, khéo, tưởng chế tạo không khí âm trầm khủng bố sao? Nghĩ đến dọa lão nương a?

Ta lấy ánh mắt cùng người nọ giằng co, Hiên Viên Ảnh vừa đánh vừa lui. Hướng ta bên này đi đến, hình ảnh này cùng trong giấc mộng của ta tương tự.

Ta nhìn không được hô to nói ta –“Đừng tới đây” Người nọ giơ lên kim đao trong tay, chỉ thấy Hiên Viên Ảnh thừa dịp đánh úp lại, hai mắt màu đỏ. Tựa như một con lốc đi đến. Ảnh ôm ta nhảy ta ngoài năm thước, sát thủ cầm kim đao thế lương kêu vang lên bên tai ta.

Toàn thân ta như nhũn ra nằm ở đất, phương đông đã có chút ánh rạng đông. Chiến trường ác liệt này kéo dài suốt một đêm –“Ảnh”

-“Đừng sợ, ta ở, ta sẽ bảo hộ nàng”

Ta đứng dậy, mặt trời vừa vắn chiếu vào trên mặt tro tàn của Ảnh, đầu đầy máu. Phía sau đầu một khối máu đỏ tươi rơi xuống đất.

Nước mắt ta đỏ rào rào xuống đất.

Hắn vрон tay lau đi nước mắt của ta –“Đừng sợ, ta sẽ bảo hộ nàng”

Ta không nói được lời nào, băng bó đôi môi không tiếng động khóc ròng.

-“Đừng khóc, ta sẽ bảo hộ nàng...”

Nói xong câu này, hắn tiêu hao hết thể lực hôn mê bất tỉnh.

-“Người tới a! Tiểu Lục, lấy hòm thuốc đến”

-“Chảy máu lâu như vậy vì sao không nói, bị thương vì sao không nói? Đây là lúc trang khóc sao chứ? Người tốt nhất cố gắng đứng trụ cho ta”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Tâm Kiên Định

Xe ngựa không phân biệt ngày đêm toàn tốc chạy trên đường, ta nhìn nam nhân tựa như ngủ say trong lòng ta. Một loại lực lượng kì diệu kiên định trong lòng ta, Ảnh bị thương, tâm của ta lại trở nên cũng có phương hướng, càng thêm kiên định.

Từ trước đều là chàng bảo hộ ta, lúc này đây, đến lượt ta bảo vệ chàng.

Đóng chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt, mái tóc bị máu thấm ướt. Tất cả trước mắt đều làm cho tâm của ta đau như cắt.

-“Hiên Viên Ảnh, chàng biết không? Trong lòng ta chàng là nam nhân tốt nhất trên thế giới. Sùng ái ta không có nguyên tắc, bao dung ta không có nguyên nhân. Cho dù là trầm mặc, cũng phát ra lực lượng kinh người. Ôn nhu thâm tình như biển. Một sớm ta đã liền không kiềm chế được linh hồn mà phục tùng dưới khí độ lạnh như băng mà cao quý cùng tự do không kiềm chế được của chàng. Chàng biết không, chỉ có chàng mới là bến cảng an toàn duy nhất của ta”

Nhớ tới sinh tử, trong lòng ta một mảnh mờ mịt, nếu mất đi chàng thì sẽ là những năm tháng như thế nào?

Ảnh, chàng không cần sợ hãi.

Ta sẽ cùng chàng, sẽ không cho chàng cô đơn một người. Ta thề!

Có Thiên Long lệnh, chúng ta một đường hồi hướng hoàng cung không có trở ngại gì, đó là địa phương có thầy thuốc tốt nhất toàn thiên hạ.

Ảnh bị mấy người thái giám nhanh chóng đưa đi thái y viện. Nhìn thấy hoàng thượng lo lắng cùng hoàng hậu bị choáng váng, Tử Nga khóc đến như vỡ òa. Tâm của ta lại phá lệ bình tĩnh.

Ta, chỉ có ta là không có quyền lợi mất lý trí, ta phải bảo vệ hắn, tuyệt đối không có lời nào có thể tả được đau xót trong lòng ta.

Tất cả thái y đều tụ tập tại đây, bọn họ thay nhau bắt mạch cho Ảnh.

Chờ đợi chính là một loại sâu dần dần gặm nhấm trái tim yếu ớt của ta. Hiền Viên Ảnh, người nhất định phải khỏe lại, người còn không có đặt tên cho đứa nhỏ của chúng ta đâu!

Nếu người dám để cho ta thành góa phụ, ta sẽ mang theo đứa nhỏ của người cải giá (tái giá) cho người đội một cái nón xanh lớn siêu cấp.

Thời gian chậm rãi qua đi, phẳng phai lâu như một thế kỉ vậy.

-“Lưu thái y” Hắn thế nào?

-“Vương phi không cần quá mức quan tâm, vương gia thân thể tráng kiện, sau đầu bị thương nặng nên bị tổn thương một ít nguyên khí, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng”

Ta rút cuộc buông được cục đá trong lòng, hoàn hảo, hoàn hảo...

-“Kia khi nào thì hắn có thể tỉnh?”

-“Này, cũng không thể nói trước. Nhanh thì ba ngày, lâu thì mấy tháng”

Ta ngồi bên giường, nhẹ nhàng vỗ về hai má tái nhợt có vẻ gầy yếu của Ảnh, đã thấy môi hắn khẽ mở ni non gì đó. Ta gần sát một chút, thanh âm mỏng manh yếu ớt kia cơ hồ bị không khí nuốt hết nhưng ta vẫn nghe thấy được.

Hoàng hậu lắc lắc bả vai ta phát đau –“Hắn nói cái gì? Ảnh nhi nói gì với người?”

Hắn nói –“Mịch nhi... đừng sợ...” trong chốc lát, nước mắt ta rơi như mưa.

-“Người đi ra ngoài cho ta” Hoàng hậu kéo tay của ta, không phân trần đem ta kéo rời khỏi Ảnh.

Ta không ngừng quay đầu nhìn lại, thẳng đến không nhìn thấy khuôn mặt của Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Ảnh mất trí nhớ

-“Cái gì? Để ta hỏi vương phủ?” Ta nhăn mày nhìn về phía hoàng hậu.

-“Người nhìn bồn cung như vậy làm chi, bồn cung nhìn người bụng lớn sắp phải lâm bồn cho người hỏi vương phủ hưu dưỡng” Ta xem thường, càng xoa càng hắc.

-“Không có khả năng, hắn ở đây, ta ở đây”

-“Người đây là thái độ gì?”

-“Ngài coi như ta trái lệnh đi” Dù sao nói cái gì, ta cũng sẽ không rời đi. Khi ta trở lại phòng đường thương của Hiền Viên Ảnh, đại môn đã gát gao khóa lại. Mặc cho ta như thế nào gõ đánh, người ở bên trong cũng không mở.

Dựa theo ánh trăng, ta một mình đứng tại hành lang trước cửa. Đứng ngoài cửa cũng tốt, ít nhất có thể nắm giữ tình huống của hắn.

-“Vương phi, hay là chúng ta trở về chờ tin tức đi” Vân Dật gấp đến độ đứng ngồi không yên, này nên làm như thế nào cho phải.

-“Tiểu thư...”

Ta chính là im lặng giương mắt nhìn cửa phòng không nói.

Không biết thời điểm nào, đột nhiên có tiếng cửa mở. Ta nhảy dựng lên.

-“Chúc mừng Thất vương phi, vương gia cát nhân thiên tướng hiện tại đã tỉnh lại. Thừa dịp hoàng hậu nương nương không có ở đây, ngài mau vào xem đi”

Ta không để ý tất cả vọt vào trong ngực Ảnh—“Thật tốt quá, chàng rốt cuộc tỉnh. Chàng có biết không, ta đều sắp muốn điên, cảm ơn trời đất rốt cuộc chàng cũng tỉnh...” Tất cả ồ ồ khuất, sợ hãi, một môi trong chốc lát đều hướng ta đánh úp lại. Ta không chế không được gào khóc lớn lên.

-“Ngươi khóc đủ sao?” Thanh âm lạnh lùng kia chỉ Ảnh của ta mới có.

-“Không có” Ta lớn tiếng trả lời.

Hắn nhú mày không nói.

Sau nửa ngày, ta mới thu hồi nước mắt.

-“Ảnh” Ta lau khô nước mắt nhìn nam nhân làm ta sợ hãi.

-“Ngươi là ai?”

Ta giật mình, cười nói—“Đề làm chi, đầu chàng ngã hỏng?”

Chỉ thấy hắn quay đầu hướng Lưu thái y đứng một bên hỏi—“Điện nữ nhân này là ai?”

Ngữ khí lạnh như băng phảng phất đến từ địa ngục. Ta cẩn thận thật sự kiểm tra Hiên Viên Ảnh, đồng tử co rút phóng đại, đúng là Ảnh của ta, không có gì không đúng a.

-“Thất điện hạ, ngài không biết nàng?” Lưu thái y đầu lười có chút cuốn lại.

-“Ta nên biết nàng sao?”

-“Gia, người như thế nào có thể không biết nàng?” Văn Dật vẻ mặt bất khả tư nghị (không thể tin)

-“Nàng ta là người nào, sao phải giúp nàng nói?” Nàng kia giống như có bầu. Chẳng lẽ? Chẳng biết sao, điều này làm cho Hiên Viên Ảnh phi thường không thích cùng phiên tảo.

-“Kia người còn nhận ra lão thần sao?”

-“Ngươi nói vô nghĩa sao chứ? Làm cho nàng ta đi ra ngoài, vừa nhìn thấy mặt nàng ta ta đã không thoải mái”

Phanh! Phảng phất như có một nắm đấm đánh trúng trái tim ta. Vừa nhìn thấy ta sẽ không thoải mái? Kháo! Đây là tiếng người sao chứ?

-“Hiên Viên Ảnh! Có giỏi đem lời nói vừa rồi nói lại một lần thử xem?”

-“Đem nàng ta đưa ra bên ngoài cho ta” Ngữ khí lạnh như băng không mang theo một tia thương tiếc.

-“Các người dám...” Lời nói còn chưa xong, ta đã bị mang ra ngoài.

-“Cái kia nhẹ nhàng chút, đừng làm bị thương...” Ta nghe thấy thanh âm của Lưu thái y càng ngày càng xa.

Ta cứ nhiên bị Hiên Viên Ảnh ném ra ngoài?

Chẳng lẽ là uất ức? Điều này sao có thể?

Nga a a ! Đây cũng rất dọa người đi! Ta không tin, cho dù hắn quên tất cả mọi người trên thế giới cũng không thể quên ta nha!

Sự thật hoàn toàn tương phản, hắn nhớ rõ tất cả mọi người, chỉ có quên ta.

Đây là vinh hạnh của ta, mặc kệ như thế nào ta vẫn là duy nhất. (chủ nghĩa tự an ủi của Mịch tỷ thật cao siêu)

-“Ta muốn gặp lại hắn một lần” Ta không khống chế được cảm xúc kích động, điều này sao có thể, lại không phải diễn phim trên TV, như thế nào liền nói mất trí nhớ liền có thể mất trí nhớ.

-“Vương phi! Vương gia hiện tại cần tĩnh dưỡng” Kháo! Từ này như thế nào quen thuộc như vậy, này không phải trước kia ta thường nói với người ta

sao! Đúng a! trước tiên ta phải bình tĩnh lại.

-“Ảnh nhi muốn đường thương trong cung, người đi về trước đi” Hoàng hậu không kiên nhẫn nhìn ta, hạ lệnh trực khách.

-“Không! Ta muốn ở trong này chiếu cố Hiên Viên Ảnh”

-“Thật sự là không hiểu lễ nghĩa, ai cho người hô trực tiếp tên phu quân như vậy. Làm bốn cung như thế nào yên tâm cho người đi chiếu cố Ảnh nhi”

Ta lo lắng cắn chặt đôi môi, hiện tại hần may rủi chưa biết ta như thế nào có thể rời đi. Đông! Ta đối với hoàng hậu, thiết tình quý trước mặt nàng lay ba cái –“Mẫu hậu, cầu người khiến cho ta tạm thời ở lại trong cung đi! Ta xin thề, vô luận phát sinh chuyện gì đều sẽ ở tại bên người hần. Ta nhất định sẽ tuân thủ lễ nghĩa trong cung, không hô nháo. Nếu ngài không đồng ý, ta liền quỳ tại đây không đứng dậy.”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Không Bằng Quy Khứ

-“Vậy người liền chậm rãi quỳ đi! Bốn cung còn muốn đi chiếu cố Ảnh nhi” Nhìn thấy bóng dáng rời đi của hoàng hậu, trong lòng ta âm thầm đập nàng một quyền.

-“Tiểu Lục, còn thất thần làm gì! Còn không may phù tiểu thư nhà người đứng lên” Kháo! Bụng quá lớn thật sự không có phương tiện a.

-“Nhưng là tiểu thư không phải muốn quỳ không dậy cảm động hoàng hậu nương nương sao?”

-“Nhìn trái tim bằng đá kia của bà ta có thể cảm động sao chứ? Một khi nàng ta đã không nhận bộ này, ta làm chi phải tiếp tục diễn”

Vân Dật trực tiếp hết chỗ nói, hần vốn định muốn khuyên nàng như thế nào đứng lên. Kết quả chính là nàng diễn trò?

-“Tiểu thư, nếu vương gia thực mất trí nhớ thì làm sao bây giờ?”

-“Thiết, mất trí nhớ liền mất trí nhớ! Mỹ nữ giống ta nếu hần mất trí nhớ một trăm lần cũng sẽ đồng dạng yêu ta” Lấy ngón giữa bắn bắn cái trán Tiểu Lục –“Đồng?”

-“Nga”

-“Có mỹ nữ như người?”

-“Người không nói sẽ chết a?” Này, này, từ Kinh Dao, ta đều nhanh quên sự tồn tại của nàng. Không phải từ trước đến giờ cũng không nói chuyện sao chứ?

Ta tự mình du đãng trong hoàng cung, người còn đứng đây nhưng cảnh sắc đã không giống. Thật là thời gian dài ở trong hoàn cảnh như vậy, con người cũng tự nhiên khó có thể thu liễm thiên tính có sẵn. Người sẽ phát hiện người trong cung này có điểm giống nhau kinh người, bởi vì bọn họ đều là từ một mô hình mà ra, nhưng may mắn còn có các âm hiểm.

-“Chủ tử, chúng ta muốn đi nơi nào?” Vân Dật đến trước mặt ta không để cho ta bỏ qua.

-“Đi nơi nào? Ta cũng không biết” đúng a! Hoàng cung này tuy rộng, nhưng không có nơi nào thuộc loại ta.

Nhà của ta là Thất vương phủ, nhưng hiện tại nơi đó cũng không coi như là nhà của ta.

Nhìn không được khinh cười, nguyên lại thiên hạ to lớn như vậy nhưng không nơi nào cho ta cảm giác là nhà a!

Có trong nháy mắt, ta thậm chí nghĩ, nếu có thể xuyên trở về thì thật tốt.

Trở về ít nhất có thể mở sinh. Ta tự giễu cười.

Ta có điểm mệt, một tháng này không được nghỉ ngơi quá, thật sự mệt mỏi. Cứ không có mục đích đi lại như vậy, không quay đầu lại cũng không chuyển biến.

Đi thẳng, đi thẳng...

-“Vương phi...”

-“Tiểu thư...” Bên tai truyền đến tiếng mọi người kinh hô.

Ý thức rất rõ ràng, thân thể cũng không nghe sai sử. Ta biết, ta ngất xỉu.

Trước mắt một mảnh hắc ám, thân mình nhẹ phiêu phiêu, cảm giác kia thực quen biết. Chẳng lẽ ta thực phải trở về?

-“A... tiểu thư”

Tiểu thư như thế nào càng ngày càng trắng, như thế nào trở nên trong suốt giống nước a?

Hiên Viên Ảnh lạnh lùng nhìn mấy nữ tử kì quái kia, nàng rốt cuộc là ai.

Vì sao thời điểm trước mắt nàng, trong lòng hẩn lại dị thường phiền muộn. Lúc nàng không ở trước mắt, hẩn lại cực kì bất an. Cho nên hẩn không để ý miệng vết thương trên đầu còn ần ần đau, lặng yên không tiếng động đuổi tới. Hẩn rốt cuộc là vì ai, vì sao Vân Dật cùng Kinh Dao đều không li nàng một bước. Bọn họ không phải hộ vệ bên người mình sao?

Thân mình có chút rung động, nàng ngất xỉu, Hiên Viên Ảnh cảm thấy tâm ần ần đau. Cảnh tượng trước mắt làm hẩn bất an, nàng suy yếu nằm trên mặt đất sắc mặt tái nhợt như vậy. Thân thể thể nhưng chậm rãi mất đi nhan sắc trở nên trong suốt như sắp biến mất.

Một loại cảm giác rồi rầm không tên nổi lên trong lòng hẩn, hẩn không biết làm sao vậy, chỉ nghe trong lòng có một thanh âm điên cuồng gào thét bên tai, bắt lấy nàng, bắt lấy nàng...

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Bản Năng

Thân thể có chút dựa theo ý thức, hẩn nhanh chóng bay đến hướng đó. Một tay bắt lấy thân hình chặt chẽ ôm trong ngực –“Không cho phép! Bồn vương không cho phép”

Một tiếng rống cuồng loạn vang lên bên tai ta.

Ta nhú nhú mày, là ai?

-“Bồn vương mệnh lệnh ngươi, không được trốn” Là Ảnh, là Hiên Viên Ảnh.

Lại nhìn thấy ngươi, đem bộ dáng của ngươi khắc tại trong lòng. Chẳng sợ ngươi đã quên ta. Ta gãy dựa muốn mở mắt, lại chảy xuống một giọt lệ vô lực.

Hiên Viên Ảnh chỉ cảm thấy giọt lệ kia như rơi vào trong lòng hẩn làm lòng hẩn đau lên một trận, lưu lại vết sẹo thật sâu.

Hoàn hảo, hoàn hảo đến kịp. Nhìn thấy thân thể của nàng chậm rãi trở nên chân thật, loại cảm giác đau lòng chậm rãi bình phục. Không có nửa phần do dự, ôm lấy nàng hướng đến thái y viện.

-“Thái y, mau!”

-“Thất điện hạ, người như thế nào chạy đi. Đây, đây là làm sao vậy? Mau buông, làm lão thần kiểm tra” Hiên Viên Ảnh cẩn thận đem Mịch nhi buông.

-“Nga!” Lưu thái y một mặt gạt đầu một mặt bắt mạch.

-“Nàng rốt cuộc làm sao vậy?”

-“Nương nương là tâm thần không yên. Sắp lâm bồn, cần phải điều dưỡng”

Tâm thần không yên sẽ toàn thân trong suốt tựa như sắp biến mất?

-“Vương gia, người nhớ đến nương nương là ai sao?” Vân Dật có chút kích động hỏi. Kinh Dao cùng Tiểu Lục cũng lấy ánh mắt chờ mong nhìn về phía Hiên Viên Ảnh.

-“Thực không có” Hẩn nhàn nhạt nói.

-“Kia người?” Vân Dật gấp đến độ muốn xông lên nói cho hẩn, nàng là thê tử hẩn yêu nhất a.

-“Bỏn vương chính là thân thể không chịu khống chế, không phải có ý muốn cứu nàng?”

-“Tiểu Lục” Ta giống như nghe được thanh âm của Hiên Viên Ảnh.

-“Tiểu thư...” Tiểu Lục nhanh chóng nói.

-“Vương phi nương nương, ngài đã tỉnh. Thân mình của ngài nên điều dưỡng, nếu không...”

-“Vương phi? Nàng là vương phi của ai?” Hiên Viên Ảnh nhíu mày.

-“Hừ!” Ta nhẹ giọng xuy cười.

-“Ngươi cười cái gì?” Hắc có chút rồi rảo nhìn về phía ta.

Chăm chú nhìn vào mắt hắc, Ảnh đáng thương, ta làm chàng buồn rầu sao?

-“Đúng a, Ta rốt cuộc là vương phi của ai?” Nước mắt từ trong mắt ta chảy xuống –“Ngươi hỏi một vấn đề thật huyền ảo, hiện tại ta khó có thể trả lời cho ngươi. Ta chờ ngươi, đợi một ngày ngươi đến nói đáp án cho ta”

-“Tiểu Lục, chúng ta đi thôi”

-“Đi đâu vậy? Thái y nói ngươi phải điều dưỡng, ngươi không có nghe sao?” Lại là biểu tình lạnh như băng, khát, vừa thấy liền nổi lửa giận.

Nhìn dạng kia của hắc, mắt trí nhớ? Nhắc, nhắc! Ta nhắc! Tha thâm hô, khẩu khí vui vẻ trở lại –“Đúng a! Ta không có nghe thấy” Thấy hai con mắt nổi lên hai luồng ngọn lửa, ta nhất thời có cảm giác thành tựu.

-“Kia hiện tại nghe rõ cho bỏn vương, ta nói – không-được-đi” Hắc một lần nói lại.

-“Ngươi không chuẩn?”

Hắc cao ngạo nâng đầu lên cho ta xem đường cong hoàn mỹ của chiếc cằm.

Ta cười ngồi ở trước bàn, nhẹ cắn một ngụm táo. –“Ngươi là ai a? Ngươi lấy gì không cho phép? Đang kể chuyện cười sao? Nếu đúng vậy, vậy bỏn tiểu thư nói cho ngươi, cực kì nhảm chán. Không phải, ngươi mất trí nhớ nghe không hiểu. Như vậy, một chút cũng không buồn cười” Ta tràn ngập kiên nhẫn giải thích, chuyển nhìn về phía Tiểu Lục.

-“Chúng ta đi” Cố ý không liếc hắc một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Vương Phi Của Ai?

-“Ngươi lại khiêu chiến tính nhẫn nại của bỏn vương” Hắc cúi đầu gần sát ta, trên mặt gợi lên tươi cười mỉa mai.

Thiết! Lại chiều này, quá cũ. Nhưng là quả tim trong lồng ngực vẫn thực không khí phách đập mạnh a! Ta hai tay đè nặng trái tim! Thời khắc máu chốt người có để yên cho ta hay không a!

-“Được rồi, ta thừa nhận lúc ngươi cười lên rất tuần tú” Ai ngờ gia hỏa thuần tình này lại nổi lên hại phiền mây đỏ trên mặt –“Làm chi có biểu tình này a! Biến thành giống như ta ăn đậu hủ của ngươi a”

-“Ăn... ăn đậu hủ... Ngươi nữ nhân này...” Nàng thật cái gì cũng dám nói a!

Ta hướng hắc thè lưỡi tặng kèm một cái mặt quỷ. Lôi kéo Tiểu Lục chuẩn bị đi.

-“Ngươi đến” Hiên Viên Ảnh sớm cắn răng nghiêng lợi.

Lúc này học thông minh thôi! Biết nói không bằng ta trực tiếp hạ lệnh. Ân, trẻ em có thể dạy. Nhìn thị vệ bốn phía, hai tay ta xoa xoa, nghênh ngang mà đi ra ngoài.

-“Ta nói với các ngươi nha! Ta là dựng phụ, không cần thận là nhất thị nhị mệnh a” –“Đến lúc đó phu quân ta tìm các ngươi tính sổ... sách sách sách” Mọi người ở đây trừ một nam nhân mất trí nhớ, có ai không biết phu quân ta là ai. Bọn họ nhìn Hiên Viên Ảnh, lại nhìn ta, đều buông vũ khí quỳ xuống.

-“Ngạ a a aa a..” Thăng lợi! Ta cuồng tiểu đi ra ngoài.

Nhìn Hiên Viên Ảnh sớm vì tiếng phu quân trong miệng Kim Mịch Nhi mà cuồng uống dấm chua. Nhìn bóng dáng nữ nhân kia, Hiên Viên Ảnh tiến lên hét lớn tiếng chất vấn nói—“Phu quân ngươi là ai, cũng không quản được ngươi điên nữ nhân này. Nếu ngươi dám bước thêm một bước bốn vương liền lập tức lấy mệnh của hân” Mọi người vây xem hết chỗ nói rồi, toàn bộ một đầu đổ mồ hôi lạnh. Xem ra Thất vương gia chỉ có thể tự sát. (ha ha ha ha, ta chịu không nổi, edit tới chỗ này ta cười lăn lộn, ôi ta suýt thì chết vì cười)

Ta gât gât đầu, ôn ôn nói—“Có giỏi liền làm đi” Nhìn thấy lồng ngực hân phập phồng lợi hại, xem ra tức giận không nhẹ a! Nói thật, lòng ta còn cực thích a! Vương phi của ai? Ta xoa xoa bụng, đây là nói tiếng người sao chứ? Thật làm ta thương tâm a! Nói cho ngươi. ... Vương phi thực tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng!

-“Ngươi này dã man nhân, ngươi làm gì?” Hân cư nhiên đem ta ôm lấy đi vào trong phòng, hân không phải mất trí nhớ sao? Như thế nào còn nhớ rõ chiều này?

-“Trực giác nói cho ta, đối phó ngươi chỉ có thể dã man” Trực giác đáng chết! Ta ra sức đá động hai chân. Chỉ nghe thấy hân học khẩu khí ôn ôn của ta nói—“Đừng lộn xộn, ngươi là dụng cụ của ta, để ý nhất thi nhị mệnh”

-“Trước khi bốn vương rời đi, ngươi nằm ở trong thái y viện cho ta”

-“Ngươi điên a! Ngươi không phải thấy ta liền chán ghét sao chứ? Đem ta ở tại trong này làm gì, là muốn bốn tiểu thư làm điên thần kinh của ngươi, tiêu tiền của ngươi, đã kích tâm tự tin của ngươi sao?” Không được, là thanh âm khóa cửa—“Uy, uy, mở cửa cho ta! Uy!...”

-“Ngươi thành thật nói cho ta, phu quân của nàng ta rốt cuộc là ai?” Cách một vách tường Hiên Viên Ảnh đang ép hỏi Vân Dật đáng thương.

Vân Dật vô số lần hỏi trời, vì sao người không hay ho luôn là hân, hân lung lay đầu—“Gia, ta chỉ có thể nói đây là một vấn đề huyền ảo”

-“Đừng có học khẩu khí của nữ nhân kia nói với ta, ta muốn đáp án! Ta muốn lấy mạng phu quân của nàng ta nàng ta cũng không có phản ứng, cảm tình của bọn họ không tốt sao?”

-“Gia! Đây...” Vân Dật cảm thấy trên đầu xuất hiện mấy đám mây đen, trên lưng toát ra mồ hôi lạnh. Cái này nên bảo hân như thế nào trả lời a.

-“Thất điện hạ, Tiểu Lục cách vách nói muốn một ít tiêu dạ cùng cô cầm (đàn)” Vân Dật xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, chuyển nhìn về phía Hiên Viên Ảnh. Chỉ thấy hân khinh hiên bạc thân—“Mang đến”

Sách sách! Gia cũng thật sự là không biết sống chết nha. Lấy hiểu biết của hân đối với vương phi, những ngày tiếp theo của gia hân là qua không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Harry Luis

-“Ai nha! Thất điện hạ, ngài đây là làm sao vậy. Đêm qua không có nghỉ ngơi sao? Mẹ của ta, Ta cho tới bây giờ cũng không biết trên đời còn không có đôi mắt đen như vậy a” Ta biết rõ còn có tình nhìn Hiên Viên Ảnh hỏi. Sách sách sách! Thật giống một con mèo đen tuần tú.

Hân hung hăng nhìn ta—“Đêm qua ngươi đàn khúc gì, quả thực chính là...”

-“Ta biết ngươi muốn nói đó là thiên âm thôi! Khúc nhạc đó là khúc nhạc nổi danh vũ trụ, người hát khúc đó gọi là Harry Luis...Harry Luis...”ta dặt giọng điên cuồng gào thét, từ trước mặt hân thổi qua—“Harry Luis...Harry Luis...”

Vân Dật sáng sớm liền tiến cung xem Hiên Viên Ảnh, bị hai con mắt hắc của hân dọa sợ, này, này quả thực rất buồn cười thôi! Mỹ nam từ cư nhiên biến mất không còn.

-“Gia, người đây là?”

-“Từ nhà đầu kia liền tiếp hát suốt bảy ngày cái gì kêu “Harry Luis” vừa đến nửa đêm liền giống như quỷ khóc sói tru, quả thực chính là ma âm xuyên não”

Vân Dật băng bó miệng không dám nói.

-“Như thế nào? Ngươi đang cười trộm?”

-“Ta không có” Nhẫn thật vát vát a!

-“Gia! Hay là hỏi phù đĩ”

-“Không, một ngày còn không khôi phục trí nhớ bốn vương sẽ không ra khỏi thái y viện” Thái y nói, hẳn quên đi một người quan trọng nhất đối với hắn, bởi vì quý trọng cho nên quên.

Hiên Viên Ảnh nhìn về phía trong viện, là nàng sao? Nha đầu kia lại ôm cổ cầm đi ra. Chẳng biết nàng ta lấy ở đâu ra nhiều khí lực như vậy, không phải có thai sao chứ? Thấy thế nào cũng là bộ dáng khỏe mạnh sinh long hoạt hổ. Hiên Viên Ảnh làm chuẩn bị nghênh đón ma âm xuyên não. Nhưng trong gió lại truyền đến tiếng nói mềm mại”

-“Bầu trời tối đen cô độc lại chậm rãi cát

Có người đích tâm lại bắt đầu đau

Yêu rất xa thật lâu không tái kiến

Liên như vậy thế nhưng cũng có thể còn sống

Ngươi nghe tịch tịch ca hát nhẹ nhàng đích hung hăng đích

Tiếng ca là này ma tàn nhẫn làm cho người ta nhìn không được rơi lệ thành hà

Ai nói đích nhân phi phải khoái hoạt không thể

Giống như khoái hoạt tùy vào nhân lựa chọn

Tìm không thấy đích người kia tới hay không ni

Ta phải là ai đích ai là ta đích

Ngươi nghe tịch tịch tại ca nhẹ nhàng đích hung hăng đích

Tiếng ca là này ma tàn nhẫn làm cho người ta nhìn không được rơi lệ thành hà

Ngươi nghe tịch tịch tại ca hát ôn nhu đích điên cuồng đích

Bỉ thương càng ngày càng khắc sâu ai có thể giúp cái việc làm hắn đình ni

Bầu trời tối đen đặc tượng không tái trời đã sáng

Mình không rõ thiên cũng không sao cả

Liên lẳng lẳng đích xem thanh xuân nan y nan xá

Lệ hay là nhiệt đích nước mắt lạnh”

Như khóc như tổ, bài hát làm cho trong lòng hắn trăm ngàn mối thất tiếng nói mềm mại tựa như tiếng khóc nồng đậm thương tâm. Là ai làm nàng bị thương như vậy, hẳn thật muốn đem tên đó ra chém.

-“Vân Dật, ngươi nói có trách hay không, cho dù mỗi ngày cùng nàng âm ỷ cũng được, chỉ cần nhìn thấy nàng ta liền thực an tâm”

-“Gia, ta nhìn người thật sự là tẩu hỏa nhập ma”

Xem ra vương phi nói là đúng “Mỹ nữ giống ta cho dù hắn mất trí nhớ một trăm lần cũng sẽ lại yêu ta”

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đêm Trăng Tới Chơi

Hiên Viên Ảnh nằm ở trên giường, khúc hát ưu thương kia luôn vang trong đầu hắn.

Nữ nhân kia rốt cuộc làm sao vậy, bài hát nàng ta hát tựa như khắc tại trong đầu hắn xưa không đi. Dần dần bóng dáng của nàng trở nên mơ hồ, rõ ràng mặc một bộ đồ màu xanh có vẽ thanh tân động lòng người, miệng còn la hét gì đó, hẳn nghe không rõ, mà khi hắn gần sát nàng nàng lại đột nhiên toàn

thân trong suốt biến mất.

Không kịp vạch bỏ tấm chăn trên người, Hiền Viên Ảnh động thân một cái như một con gió lao đến phòng cách vách.

Từ cửa sổ nhẹ nhàng nhảy, hẳn thực khẩn thiết muốn gặp lại thân ảnh biến mất trong mộng của hắn.

Giờ phút này nàng đang nằm ở trên giường ngủ thật ngon. Một mái tóc đen dài từ trên giường rơi đến tận đất.

Hiền Viên Ảnh không khỏi cười, xem ra nữ nhân này ảnh hưởng hắn không chỉ có một ít như vậy.

Thật sự là không có thiên lý, làm cho người khác ngủ không yên như vậy, nàng lại tự tại ngủ đến cuồng chảy nước miếng. Nhịn không được ngồi bên giường, dựa theo ánh trăng tĩnh tế nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn.

Đang muốn vươn tay vuốt đi mấy sợi tóc che khuất mặt nàng thì nàng đột nhiên xoay người một cái. Tình cảnh trước mắt làm Hiền Viên Ảnh nhìn không được có chút yêu thương. Xem ra vài dột gối đầu này quá mức thô làm cho nửa mặt của nàng đều in vết giống hoa văn vài dột.

Nhẹ nhàng vỗ về hai má của Mịch nhi có chút đỏ lên, ngửi được hương vị sạch sẽ nhàn nhạt trên người nàng, Hiền Viên Ảnh cảm thấy trong lòng có một cỗ cảm giác bình tĩnh cùng thoải mái không nói lên lời, cảm giác kia vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc.

Nhẹ nhàng nâng lên chiếc đầu nhỏ nhỏ của nàng, làm cho nàng gối trong khuỷu tay của hắn. Chỉ thấy cô gái nhỏ tap tap cái miệng phát ra thanh âm, điều chỉnh một chút tư thế, bả ra một hình chữ ‘đại’. Làm cho Hiền Viên Ảnh buồn cười lung lay đầu, lấy chính ống tay áo của mình lau đi nước miếng bên môi nàng.

Ngẩng đầu nhìn trăng trên bầu trời đêm nói nhỏ - “Bổn vương làm như thế này có tính hay không tự mình chuốc lấy khổ?” Nữ nhân này thật là vô tâm không phế a

Hôm sau

-“Gia!” Phát sinh chuyện tốt gì - “Tối hôm qua nghỉ ngơi tốt lắm thôi” Vân Dật sách sách cười, đôi mắt hắc lớn như vậy đã không có.

Hiền Viên Ảnh cười cười, chính mình cũng thấy kì quái. Ở trên giường nàng cả một đêm, hôm nay cả người liền đau nhức, nhưng hắn lại được một đêm ngủ ngon, thân thanh khí sáng.

-“Vân Dật...hắn có phải cùng trí nhớ mất đi của ta có quan hệ?”

-“hắn? Gia, thuộc hạ không biết ngài nói người nào”

Hiền Viên Ảnh tà cười nhìn về phía Vân Dật, Vân Dật cảm thấy một trận gió lạnh cả người.

-“Gia, vấn đề này, cùng với hỏi ta, không bằng đến hỏi nàng” Cùng với hỏi nàng, không bằng hỏi chính người. Đương nhiên những lời này hắn không dám nói ra. Vạn nhất vương gia lại đối hắn cười thì làm sao bây giờ.

-“Kia nguoi cùng ta đi”

-“Vì sao?”

Hiền Viên Ảnh lãnh mặt - “Nói lại lần nữa xem”

Vân Dật làm lãnh cười - “Ha ha ha ha, thuộc hạ nói là vì sao lại không”

Cách một bức tường.

Tiểu viện của Mịch nhi hiện tại đang ngồi một vị khách không mời mà đến.

-“Di nương nói, chờ Thất biểu ca dưỡng khỏe thân thể một chút sẽ để cho hắn đến nghênh thú ta. Biểu ca không nhớ rõ nguoi, ngay cả ông trời cũng giúp ta”

Kháo! Có ý chạy tới hướng ta thị uy sao? Cho ta là người chết sao? Đến a! ai sợ ai.

-“Ngà” Ta đem Thiên Long lệnh đưa nghịch trong tay, cũng không xem nàng.

-“Ta cũng không muốn nói lời vô nghĩa với nguoi, lần này ta đến là muốn lấy lại thứ nên thuộc về ta”

-“Cái này buồn cười, ta nhưng thật ra không biết nguoi muốn lấy lại cái gì” Ta nhú lông mi, ý bảo hắn nói hết.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Khách Không Mời

-“Chính là vòng tay Minh Phượng ngươi đang đeo” Nga, ta hiểu, bởi vì vòng tay này là chứng minh thân phận Thất vương phi.

Ta miễn cưỡng vươn tay trái của mình đặt lên trên bàn đá.

-“Nếu ngươi có thể lấy được nó liền lấy đi”

Chỉ thấy Tú Nga kia ghé vào trên bàn không hề hình tượng có thể nói bằng lời. Nhưng mặc cho nàng như thế nào lôi kéo, vòng tay Minh Phượng tựa như sinh trưởng tại trên người ta không hề động. Ta mở miệng –“Tú Nga biểu muội, chú ý tư thái, chớ để mất phong phạm thực nữ mới được.”

Chỉ thấy hai mắt của nàng như lập tức phun lửa, giờ lên cánh tay huy một chưởng hướng hai má ta.

Đến không kịp né tránh chỉ nghe thấy “ba” một tiếng, sau đó nghe thấy tiếng quát chói tai vang lên, từ trong ánh mắt của nàng ta thấy hai má của mình rõ ràng đỏ lên. Ta ngẩn cả người, hoàn toàn là không thể tin.

Kháo! Dám đánh ta?

-“Ngươi biết rõ không thể tháo ra còn cố ý vũ nhục ta?”

-“Được rồi, ngươi còn có di ngôn gì liền một lần nói xong đi” Ta vỗ về hai má nóng đau, cười đến mao cốt từng nhiên nhìn về phía nàng.

-“Tú Nga biểu muội, thế giới nhiều tốt đẹp a! Vì sao muốn tìm đường chết a?”

Hiên Viên Ảnh nhú mày, cước bộ có chút chần chờ. Như thế nào Tú Nga cũng ở, các nàng đang nói cái gì?

Tú Nga đang muốn tiến lên tiếp tục cho Mịch nhi một cái tát khốc mắt lại nhìn thấy thân ảnh của Hiên Viên Ảnh dưới tàng cây.

-“Ngươi...ngươi muốn làm gì ta?” Thanh âm nhất thời trở nên nhu mì.

-“Ngươi làm gì, tiếng kêu tựa quý khóc nhiều dọa người a” Ta nhu nhu cánh tay nổi da gà.

-“Tiểu Lục, cái bao tay có mang ra chưa?” Một chút kích tình cũng không có.

-“Đến đây, đến đây...” Ta chậm rãi đeo lên bao tay mang tơ vàng, miễn cho bản tay.

-“Bồn tiểu thư có một nguyên tắc, thì phải là ba ba ba...” Trái phải trái phải.

-“Ngươi kính ta một thước, ta kính ngươi một trượng. Cho nên...” Ta nhún nhún vai –“Ngươi đánh ta một cái tát, ta đương nhiên muốn trả lại ngươi. Không nên làm Tú Nga biểu muội có hại phải không?”

“khách sát” Một vật thể nhỏ rơi xuống đất, theo thanh âm nhìn lại, tại trên đất rơi xuống rõ ràng là cây trầm thủy tinh ta đưa Hiên Viên Ảnh. Chỉ thấy Tú Nga kia nhanh tay nhặt lên.

-“Thứ này ngươi lấy từ nơi nào?” Ta tiến lên truy vấn.

Nàng ta nhanh tay bỏ vào trong ngực, như là thập phần trân trọng.

-“Thứ này ngươi...”

-“Ngươi đang làm gì?” Thanh âm lạnh lùng tiến vào lỗ tai ta, không quay đầu lại cũng biết là ai đến –“Hừ!” Ta lạnh lùng xuy cười, khó trách vừa rồi Liêu Tú Nga lại từ đại hội lang biến thành tiểu cừu. Là Hiên Viên Ảnh đứng ở đây từ lâu.

Ta quay đầu lại, Vân Dật nháy mắt với ta, ta cũng không động đậy.

Tự mình ngồi xuống không nhìn hắn.

-“Bồn vương hỏi ngươi đang làm gì?” Mặc tiếng nói lạnh như băng của hắn ta uống một ngụm trà, cũng được! Thật đúng là có một tư vị khác trong lòng đầu.

-“Ngươi không thấy sao chứ? Ta đang uống trà” Ta ngênh thị ánh mắt của hắn.

Nữ nhân này thật đúng là lớn mặt a! Trong lòng Hiên Viên Ảnh nổi lên một ngọn lửa giận.

Nàng không thấy mình có một cái bụng bự sao chứ? Còn cùng người đánh nhau? Cũng không sợ động thai khi? Hiền Viên Ảnh càng nghĩ càng đen mặt.

Nữ nhân này thật đúng là rất tùy tiện, không giáo huấn nàng một chút không được.

-“Thất biểu ca...” Liễu Tú Nga đáng thương cực kì băng bó hai má, lấy ánh mắt đáng thương nhìn về phía Hiền Viên Ảnh.

Nhìn thấy ánh mắt mang theo trách cứ của Hiền Viên Ảnh ta nghĩ đến ta sẽ đau lòng, nhưng là không có. Ta chỉ cảm thấy phần nộ, mỗi một, ủy khuất tích lũy mấy ngày nay trong lòng ta giờ phút này hóa thành một cỗ phần nộ khó có thể giữ.

-“Bốn vương hỏi ngươi, ngươi là không phải biết trí nhớ ta quên đi?”

Vân Dật dùng thần ngữ thôi ta “nói nha, nói nha”

-“Đúng a, ta biết” Trong mắt Hiền Viên Ảnh trở nên có chút chờ mong. Vân Dật cũng bình trụ hô hấp, chung quanh im lặng đến người ta có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang.

-“Nhưng nếu không phải ngươi chính mình nhớ tới người khác thuật lại có ý nghĩa gì? Trí nhớ là gì? Không phải là sự tích góp nhiều điểm trong cuộc sống bình thân sao chứ? Những điểm tích góp này nếu không phải chính ngươi nhớ tới mà để ta nói cho ngươi thì còn có ý nghĩa gì?” Ta thông dong đón nhận ánh mắt hắn – “Trí nhớ cho tới bây giờ cũng không phải là chuyện xưa”

Đó là khoái hoạt cùng ưu thương khắc thật sâu trong lòng mọi người, là gặp nhau cùng ly biệt.

-“Ngươi đến tốt cùng là một nữ tử như thế nào?” Nhìn thấy ánh mắt có chút mê man của Hiền Viên Ảnh, ta cầm lên một trái hạch đào một bên nói – “Ta a! Thà làm ngọc vỡ, cũng không làm ngói lành” Cầm một khối hạch đào cho vào miệng – “Nếu lấy không được, như vậy, liền cùng nhau hủy diệt”

-“Lấy không đến, liền cùng nhau hủy diệt...” Hắn thấp ni non, đột nhiên ánh mắt dừng ở Thiên Long lệnh trong tay ta.

-“Ngươi....ngươi như thế nào có Thiên Long lệnh?”

Thiên Long lệnh này nắm giữ quyền lợi điều động cấm quân trong hoàng cung, thoe hắn biết, toàn thiên hạ chỉ có duy nhất một khối. Mà khối lệnh bài duy nhất kia nên nằm trong tay hắn mới đúng, như thế nào nằm trong này?

Hơn nữa còn bị dùng để đập hạch đào?

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Cận kề sinh tử

-“Ngươi dùng nó để đập hạch đào?” Hiền Viên Ảnh có chút kinh ngạc.

Vân Dật lau mồ hôi lạnh trên trán, tiểu ma nữ này, ta thật sự là bội phục sát đất a.

Nhìn thấy mi rói rắm của Hiền Viên Ảnh, trong lòng ta có chút thích thú. Nhân nhạ nâng mi nói – “Có gì không thể?”

Nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của nàng, Hiền Viên Ảnh có chút cảm thấy không đúng.

-“Đây là vật của bốn vương, vì sao sẽ ở trong tay ngươi?”

-“Chẳng lẽ...” Liễu Tú Nga khoa trương băng bó miệng – “Là trộm đến”

Hiền Viên Ảnh há miệng thờ dốt, nhưng không nói ra cái gì, chẳng lẽ hắn cũng cho rằng là ta trộm đến?

-“Ngươi mới là trộm” Tiểu Lục ôm bát bình đứng trước người ta – “Ngươi mới là tiểu thâu (trộm), ngươi trộm trâm thủy tinh của tiểu thư nhà ta” Tiểu Lục tiến lên bắt càng, cào, cấu Liễu Tú Nga lấy về cây trâm, Tiểu Lục càng ngày càng cường hãn a.

-“Đây là chứng cứ, đây là vật của tiểu thư nhà ta. Ngươi nói rõ ràng, ngươi từ nơi nào lấy được?”

-“Ngươi đừng nói bậy, đó là ta nhặt được”

-“Ngà! Tại nơi nào nhặt được?” Ta có hưng trí nhìn về phía Liễu Tú nga – “Không lẽ ở địa giới biên thành?”

-“Thất biểu ca, hoàng thượng muốn Tú Nga truyền ý chỉ của người, đêm nay tại Thiên Cực điện tiến hành hi yến, thỉnh ngài tham dự” Nói xong vội vàng mang theo cái đuôi chạy đi.

Sách sách sách. Tổ chất tâm lý thật kém

Hiên Viên Ảnh nhìn lệnh bài trong tay ta. Ta nhanh tay giấu ở phía sau –“Đây là của ta, đây là phu quân của ta đưa ta”

-“Đó là của bốn vương”

-“Ngươi tu, cùng một nữ tử yếu ớt tranh vật. Lúc phu quân đưa ta nói “Mịch nhi a, Nàng cần phải giữ nó cẩn thận, nếu đánh mất sẽ tìm không được thứ nào tốt hơn để đập hạch đào””

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Hiên Viên Ảnh xuất hiện mây đen –“Phu quân ngươi không có tật xấu về đầu óc đi?” Lấy Thiên Long lệnh thuần kim đại biểu hoàng quyền đi đập hạch đào?

-“Có lẽ đi” Ta trả lời, trong lòng có chút giải giận.

Vân Dật xem ở một bên nghe hai người đối thoại đều sắp thổ huyết ra, vương gia đây là không phải tự mình mắng mình sao?

Màn đêm buông xuống, trong ngự hoa viên có một cái đình không biết tên, một nữ tử dẫn theo đèn lồng khẩu khí âm ngoan nói –“Sự tình đã bại lộ, chúng ta chỉ có một biện pháp duy nhất”

-“Biện pháp gì?” Trong bóng đêm không thấy rõ diện mạo của nàng kia, chỉ thấy là mặc quần áo màu trắng.

Chỉ thấy nữ tử mang theo đèn lồng kia hướng hần thì thầm. áo trắng nữ tử kia hai tay phát run.

-“Yên tâm đi” nữ tử mang theo đèn lồng kia băng bó hai má –“Ta sẽ tự mình động thủ, cam đoan không có sai sót” Trong mắt bắn ra hào quang âm ngoan, ăn đau vỗ về hai má, sung đỏ trên mặt dùng hết biện pháp cũng không tiêu trừ được, ngược lại càng thũng sưng.

Thái y viện

Nhìn thấy cây trầm Tiểu Lục đoạt được lại từ Liễu Tú Nga.

-“Khi nào nhớ ta thì hãy nhìn nó, vật thay người...” Lời nói còn tại bên tai nhưng vật đã không phải của người.

Cây trầm này là lúc bị tập kích rơi xuống đi, lúc binh lính khiêng Hiên Viên Ảnh lên xe ngựa ta nhìn thấy nó rơi ra từ trong ngực hần, ta tận mắt nhìn thấy. Chính là lúc ấy lo lắng thương thế của hần, chưa kịp nhật lên, cho nên trừ khi nàng ta cũng đã đi đến biên thành.

Chính là nàng ta đến biên thành làm gì? Chẳng lẽ...

Không khỏi nhăn mi lại, nàng ta thật sự có gan như thế?

Trước Thiên Cực điện một mảnh nhộn nhịp.

Mỹ nữ như mây tại tiền điện khiêu vũ, kì quái là vì sao các nữ nhân khác hần đều thấy là một bộ dáng, duy độc hình dáng của nàng luôn tại trong đầu của hần? Như là rất nhiều năm về trước đã khắc tại trong lòng hần, xưa không đi.

Gần đây hần luôn mơ thấy nàng, chải kiểu tóc khác, mặc quần áo bất đồng. Khi thì tao nhã, khi thì hoạt bát, khi thì vui vẻ, khi thì ưu thương.

Nàng tại trong mộng của hần cười, nhảy, ca hát, thậm chí... hình ảnh trong đầu làm Hiên Viên Ảnh đỏ mặt đến lỗ tai. Tại trước mặt nàng hần luôn hết sức duy trì biểu tượng lãnh khốc, bởi vì nếu không như thế hần sợ chính mình nhịn không được muốn ôm nàng.

Quan hệ giữa bọn họ rốt cuộc là cái gì, Lưu thái y gọi nàng là vương phi, Vân Dật, Kinh Dao cũng gọi nàng là chủ tử, hơn nữa nàng ta thể nhưng có được Thiên Long lệnh, có hay không thể, kỳ thật là nàng...

Này có thể làm cho Hiên Viên Ảnh chấn động trong lòng.

Bưng lên chén rượu trên bàn, dịch rượu trong suốt có chút rung động, Hiên Viên Ảnh hít mắt lại, khuôn mặt cười hề hề của Mịch nhi xuất hiện trong chén.

Hần lung lau đầu lại mờ mắt, trong chén rõ ràng có một ngọn lửa mãnh liệt.

Trong lòng Hiên Viên Ảnh nhất thời dâng lên một dự cảm điềm xấu.

Ngẩng đầu thấy khói đặc cuộn cuộn bay lên, không được, phương hướng kia là...

-“Hoàng thượng, không biết là ai, thái y viện đột nhiên cháy...”

Thái y viện

-“Khụ! Khụ! Khụ! Kháo! Ngọn lửa này cũng rất tà mên đi! Vài giây liền cháy lớn như vậy” Ta lung lay Tiểu Lục, nha đầu này ngủ thực trầm đi.

-“Mau đứng lên, ngủ nữa thì cả đời đừng mong tỉnh”

-“Tiểu thư, khụ khụ! Như thế nào thành như vậy, như thế nào thành như vậy?”

-“Có quỷ mới biết được”

Lúc đẩy cửa mới biết cửa đã sớm bị người khóa lại từ bên ngoài, cửa sổ cũng như vậy, hiển nhiên không phải ngoài ý muốn mà là có người muốn mạng của ta.

Hoàn hảo ta bởi vì có thai mà ngủ không phải rất trầm, nếu đổi thành trước kia, sợ là...sách sách! Ngấm lại liền sợ.

-“Tiểu thư, làm sao bây giờ?” Tiểu Lục gấp đến độ lông mi ánh mắt dính thành một đoàn, thật sự là có chút buồn cười.

-“Tiểu thư, này là lúc nào, khụ! Người còn cười được. Khụ! Chúng ta làm sao bây giờ. Cứu mạng a...cứu mạng..”

Này cũng thực không ngốc thôi, còn biết kêu cứu mạng.

Nếu đổi thành ngày thường, khẳng định sẽ có người đến cứu chúng ta, nhưng hôm nay...hoàng đế thiết yến tại Thiên Cực điện, mọi người đều đi dự tiệc, một bộ phận còn lại cũng đi nhìn náo nhiệt. Kinh Dao lại bị hấn phải hồi Thất vương phủ làm việc. Muốn mạng của nàng không thể nghi ngờ đây là thời cơ tốt nhất. Hiện tại kêu cứu mạng, thật là kêu trời trời không nói, gọi đất đất không thừa.

Cũng thế, cầu người không bằng cầu mình.

-“Tiểu Lục, đi tìm hai cái khăn mặt làm ướt tới đây.” Trước tiên che miệng mũi nói sau, phải biết rằng chết cháy trí mạng không phải lửa thiêu, mà là chết ngạt a.

Nhìn bốn phía. Ta bưng một mảnh khăn hướng phía tây cửa sổ đi đến.

-“Tiểu thư, người muốn làm gì...”

“phanh”

Hiên Viên Ảnh không biết chính mình như thế nào chạy như điên đến Thái y viện, vừa mới tới cảnh tượng kia làm cho tim của hấn phảng phát đình chi đập.

Hấn nên mang người cùng đi. Vô luận như thế nào cũng nên mang nàng đi mới đúng. Như thế nào có thể bỏ nàng một người?

Ánh lửa chiếu vào trong đồng tử (con mắt) của Hiên Viên Ảnh, một tia chớp chói lọi tiến vào trong đầu hấn.

Sương mù tản đi, trong đầu rõ ràng hiện lên hình dáng lần đầu tiên nàng ngất xỉu trước ngựa của hấn.

-“Ta gọi là Kim Mịch Nhi, Kim trong vàng bạc tài bảo, Mịch trong tìm tìm mịch mịch...”

Khi nàng tròn hôn làm một bài thơ

-“Sinh mệnh là quý giá, giá tình yêu rất cao. Để có được tự do, lỗ chó cũng sẽ chui...”

Khi chung thân thì nói không ngớt

-“Thứ nhất ta vĩnh viễn đúng

Thứ hai, nếu ta sai lầm rồi, nhất định là người nhìn sai

Thứ ba, nếu người không có nhìn lầm, nhất định là ý tưởng của người sai lầm

Thứ tư, nếu người không nghĩ sai, chỉ cần ta không nhận sai, ta liền đúng...”

Khi hướng mọi người tuyên cáo hấn là của nàng

-“Ta chẳng những muốn độc chiếm thật tình của hấn, độc chiếm thân thể của hấn, độc chiếm linh hồn của hấn, nụ cười của hấn, ánh mắt của hấn, khoái hoạt của hấn, thống khổ của hấn, nước mắt của hấn, nhịp tim đập của hấn, hô hấp của hấn, còn có tài sản của hấn, tất cả của hấn ta đều phải lấy”

Khi nàng viết cho hấn bức thư khắc cốt ghi tâm

-“Sinh tử cùng nhau, cầm tay đến già....”

Hắn có thể nào quên nàng, đó là thê tử hắn yêu khắc cốt tủy a!

Ngon lửa bao vây lấy phòng ốc bằng gỗ, khói cuộn cuộn thành một cột khói, tứ phía đều là ngọn lửa, Hiên Viên Ảnh ra sức bỏ ra mọi người tựa như điên chạy vào biển lửa.

-“Mịch nhi, Mịch nhi” Hiên Viên Ảnh chỉ cảm thấy ngọn lửa kia như là đang đốt trong lòng hắn, nhìn thấy ngọn lửa cắn nuốt tất cả, tựa như cắn nuốt tâm hắn.

-“Mau! Mau cứu hỏa! Thất điện hạ còn ở bên trong....mau...”

Cảm giác không đến nhiệt độ cao do lửa, hắn không ngừng lăm nhăm, tìm kiếm. Không có, không có, không có, vẫn là không có!

Hiên Viên Ảnh suy sụp ngồi ở trong đồng lửa.

Nàng rốt cuộc ở đâu?

-“Gia, cầu ngài mau theo thuộc hạ ra ngoài, phòng này sắp sập” Vân Dật cố gắng nâng dậy Hiên Viên Ảnh.

-“Cút” Hiên Viên Ảnh nâng tay đánh về phía Vân Dật làm hắn bay ra ngoài.

-“Thái tử điện hạ, gia hắn không chịu đi ra...” Vân Dật tựa vào một gốc cây thở hổn hển. Một chương này của gia thực không phải giỡn. Lấy công lực của gia nếu hắn không chịu đi ra thì ai cũng không làm gì được.

Nên như thế nào cho hắn đi ra.

-“Này...” Vân Dật gấp đến độ chà đạp vỏ cây.

Thái tử một bộ muốn nhảy vào biển lửa, nhưng bọn thị vệ ngăn lại đường đi của hắn –“Các người hồn Trương, kia là thân đệ đệ của bốn vương a. Ai ngăn lại ta, ta muốn mệnh của người đó...”

-“Có” Vân Dật hét lớn. Mọi người ghé mắt chuyển hướng hắn. Hắn hướng tới thái tử thì thầm gì đó, chợt nghe thái tử cất cao giọng nói –“Thất đệ muội, hóa ra người ở trong này...”

Nói thì chậm khi đó mau. Chỉ nghe thấy tiếng rít một tiếng, Hiên Viên Ảnh như một con gió bay đi ra. Đợi đến Hiên Viên Ảnh phản ứng lại đã bị một đám cao thủ bao vây.

Khoảnh khắc chỉ nghe “phanh” một tiếng nổ.

Tòa phòng ốc đổ thật mạnh đá kích trong lòng Hiên Viên Ảnh.

-“A...”

Tiếng vang bị thông vọng đến tận chân trời, tiếng kêu trần ngập nội lực làm cho màng nhĩ mọi người muốn vỡ tan, âm sắc thê lương làm người ta nhìn không được muốn rơi nước mắt.

“phanh” Hai tay Hiên Viên Ảnh nện xuống đất-“Ta đã nhớ lại, tất cả đều nhớ lại, vì sao, vì sao lại muốn một bước. Lão bà, nàng không cần tha thứ ta. Nàng chờ ta, chờ ta bảo được mối thù nhà ba người sẽ gặp nhau dưới minh giới (âm phủ)” Cả người tán ra sát khí, đầy mắt phát ra hận ý làm cho người khác khiếp đảm. Khuôn mặt tuấn tú thiếu ba phần nhân khí nhìn qua giống như Tu La đến lấy mạng người.

Chỉ thấy hắn yên lặng nhặt lên một cái đèn lồng bị cháy còn không có cháy hết, đèn lồng này là được làm từ gỗ đào.

-“Cái tên bệnh thần kinh kia hơn nửa đêm quỷ hồng quỷ kêu, màng nhĩ của ta sắp bị phá a” Càng một chính là bụng ta như thế nào có điểm đau a. Sẽ không là? A...

Hiên Viên Ảnh toàn thân cứng ngắc, không dám xoay người lại, này, này, thanh âm này là... Hắn có chút gian nan xoay người, liền thấy hai con mắt hắc bạch rõ ràng xoay chuyển, miệng còn không ngừng mắng hắn.

-“Nhìn nhìn a, bốn tiểu thư nếu có gì thì chính người là hung thủ. Người đừng tưởng rằng hiện tại mất trí nhớ người liền làm gì thì làm, mỹ nữ báo thù ba mươi năm không muộn. Đừng nói bốn tiểu thư không cảnh cáo người, thù này chúng ta xem như kết,...a a a...” Khảo! Bụng như thế nào đau như vậy a! Thật sự là, lúc đập cửa sổ cũng không có phát tác, nghe tên này rống thể nhưng làm ta động thai khí.

-“Chủ tử” Đoán xem ta thấy cái gì, xú mặt giáo chủ ướt ướt con mắt kia là nước mắt sao? –“Ta còn tưởng rằng...”

-“Nghĩ đến cái gì, nghĩ đến ta đi Tây thiên? Yên tâm, ta mạnh như tiểu cường (con gián, ý nói sức sông giai như con gián đó)”

-“Chủ tử” Vân Dật nhu nhu hốc mắt phiếm hồng nhìn ta. Cổ nhân này có phải nhiều cảm tính như vậy không? Hơi tỳ là khóc, hại ta cũng muốn khóc.

Kia! Kia! Là cái gì, toàn thân đen. A ...

Lồng ngực quen thuộc, hương vị quen thuộc. Ta rõ ràng nghe được tiếng tim hấn đập, căn cứ vào phán đoán của ta tần số này ít nhất trên một trăm lần trong một phút.

-“Nàng...” Hấn nâng mặt ta từ trong ngực hấn lên, hình dáng thật sự có lỗi vuốt ve khuôn mặt ta.

-“Bị khói hun đến đen đen có cái gì sờ sờ đâu?” Ta than thờ trạc trạc lồng ngực cứng rắn của hấn.

-“Lão bà!”

-“Ân” Ta vô ý thức đáp lại.

Hấn đem đầu ta nhét vào trong ngực –“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Thanh âm trầm thấp mà giàu có từ tính vang lên bên tai ta làm cho ta nhất thời không biết chuyện gì.

Từ từ, hấn bảo ta cái gì? Lão bà?

-“Không phải chàng...khôi phục...ai da...” A, lại đau.

-“Nàng làm sao vậy? Mịch nhi...đáng chết, rốt cuộc nàng bị thương ở nơi nào?” Hấn bắt đầu tìm kiếm vết thương tại trên người ta.

-“Làm sao vậy, nguoi này đáng chết, còn không phải là do tiếng quý rống của nguoi làm giết mình. Ai nha...” Bụng vô cùng đau đớn.

-“Rốt cuộc...” Hấn nhìn về phía bụng ta-“Chẳng lẽ? đứa nhỏ của chúng ta...”

-“A..., càng ngày càng đau còn thất thần làm gì? Nguoi nhanh lên a! Nguoi là muốn ta tiếp tục đau chết sao chứ?”

-“Nhanh lên cái gì?”

Tên đáng chết này, muốn tức chết ta a?

-“Ta vưng, gọi bà mụ a” Ta như thế nào càng đau càng muốn mắng chửi nguoi a.

-“A...a...Hiên Viên Ảnh, nguoi hỗn đản này...” Thanh âm mắng chửi nguoi hùng hậu của Kim Mịch Nhi vang vọng cả hoàng cung.

-“Hỗn đản, hỗn đản...” Tại trong bầu trời hoàng cung quanh quẩn thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Đại Nạn Bất Tử

-“A.....” Ta không chút để ý hình tượng kêu thảm thiết, thực là đau a!

-“Lão bà, nàng nhẩn nhẩn...”

-“Nhẩn, nguoi đến thử xem xem, nguoi có biết bao nhiêu đau sao chứ? Aa...aaa” Ta đau đến ngồi dậy trên giường. Tiểu Lục ở một bên không ngừng giúp ta lau mồ hôi –“Tiểu thư, tiểu thư” Ta liếc mắt nàng một cái, ta vưng, khóc so với ta còn thảm.

-“Lưu thái y, nguoi mau nghĩ cách a” Tiểu Lục lôi kéo ống tay áo của Lưu thái y. Lưu thái y khó xử -“Này, lão hủ cũng chưa bao giờ làm qua”

-“Đến đây, đến đây, bà mụ đến đây” Nhìn bà mụ kia hiển nhiên là thực có kinh nghiệm, bà ta cười mỉa nhìn ta, cẩn thận sờ bụng ta.

-“Thất điện hạ không cần lo lắng, là thuận sản”

-“A...a...” đau a, đau đến mức ta muốn mắng nguoi.

-“Kia vì sao nàng đau như vậy?” Được một cái vấn đề a, đúng a, vì sao đau như vậy?

-“Nữ nhân thôi, đều không thể tránh khỏi một cửa này” Bà mụ kia tươi cười nói xong. Chẳng qua, đây là tiếng nguoi sao chứ?

-“Vương gia, hay là ngài đi ra ngoài chờ đi! Không có việc gì. Trong này có ta cùng mấy người rồi, ngài yên tâm đi”

-“Không, ta muốn ở trong này” Hiền Viên Ảnh như một tòa thành đứng ở đầu giường, trong mắt đều biểu đạt ra lúc này hắn cực kì lo lắng.

-“Vương gia, này...không có tiền lệ a. ngài là nam nhân...”

-“Bỏn vương sẽ không đi ra ngoài, ta sẽ không để nàng ấy lại một mình một người. Người không cần quản ta, lo làm chuyện của người là được”

-“A...a...Không cần...quản hắn...mau...mau...ta....a” Trên mặt Hiền Viên Ảnh chảy ra từng giọt mồ hôi, khát, không phải ta sinh đứa nhỏ sao? Như thế nào giọt mồ hôi của hắn còn lớn hơn so với ta?

-“Đều là người sai, Hiền Viên Ảnh...a...thật đau...”

-“Tốt lắm, tốt lắm, đều là ta sai, nàng ngoan, cố gắng chịu đựng”

-“Vương phi nương nương, người không thể hãm như thế được. Người nên dùng sức, đến, dùng sức, đúng rồi, dùng một chút sức liền xong”

-“A...Người nếu dám làm ta mang thai lần nữa...người sẽ chết”

-“Không, không cần, ta chỉ cần nàng, chỉ cần nàng là đủ rồi” Hắn cảm nhận ta thật sự nói. Ta nhắm hai mắt lại dùng sức cắn môi, thật sự là đau đến không chịu được.

-“Mịch nhi, đừng tự cắn môi mình, sẽ cắn phá...” Hiền tại nào còn quản được nhiều chuyện như vậy, trước tiên không phải nên đem tiểu tử kia sinh ra sao.

-“Đúng, chính là như vậy, đừng tự cắn mình, dùng chút sức nữa” Cái gì tự động nhét vào miệng ta, mặc kệ nó, cắn!

Hung hăng cắn!

Một dòng chất lỏng tinh ngọt chảy vào miệng ta, ta nhíu mày, hương vị này không đúng a.

Ta rồi rầm mở ra một con mắt, vật đang trong miệng ta tự nhiên là cánh tay của Hiền Viên Ảnh. Ta vừa vặn cắn đúng cổ tay hắn làm cho máu nóng không ngừng chảy vào miệng ta.

Kháo! Sẽ không là cắn đứt động mạch đi. Ánh mắt nhìn xuống cổ tay hắn, tất cả đều là máu tươi cùng nước bọt.

-“Này” Ta trừng lớn hai mắt nhìn về phía hắn, chẳng lẽ...-“Người...a...”

-“Thực đau sao?” Thanh âm của hắn có chút run rẩy.

-“Vô nghĩa...a...” Ta cố gắng nhồm dậy nhìn về phía bụng -“Người nghe rõ cho lão nương, lập tức đi ra cho ta, nếu không người sẽ đẹp mặt. a...”

Vân Dật tại bên ngoài phòng ngoáy ngoáy lỗ tai. Nói thật, thanh âm của nữ chủ tử thật sự là có lực sát thương còn lớn hơn tiếng rống mang theo nội lực của gia a.

-“Ai nha, đầu đi ra, sinh...sinh...là một tiểu vương gia...”

Sinh, Người ngoài phòng nhẹ nhõm thở dài một hơi.

-“Không đúng, tiểu vương gia như thế nào không khóc a! Này...”

Không khóc? Ta ngồi dậy.

-“Không khóc? Cho ta” Một tay nâng lên hai chân đứa nhỏ, thẳng mông cho hắn một bàn tay rắn chắc -“Oa oa oa...oa oa oa...oa oa oa...” Tiếng khóc vang trời thiếu chút nữa đem cả phòng rung chuyển.

-“Khóc, khóc...” Ngoài cửa truyền đến thanh âm hoan hô.

-“Ta phải nói, tiểu tử người chính là thiếu đánh a” Nói xong trước mặt ta tối sầm lại.

-“Mịch nhi, Mịch nhi, thái y...” Thanh âm lo lắng của Hiền Viên Ảnh, thanh âm kia vừa xa lại vừa gần, phảng phất tại chân trời, lại phảng phất như trong lòng ta. Gây sức ép một đêm, ta lại không được ăn được ngủ ngon, bây giờ nên ngủ một giấc sau đó tìm hắn tính sổ đi.

Lưu thái y bắt mạch -“Thất diện hạ yên tâm, vương phi chỉ là đang ngủ. Dựa theo mạch tượng, thân mình của vương phi không có gì đáng ngại, chỉ là hao tổn thể lực mà thôi. Nghỉ ngơi là được.”

Không hề trì hoãn.

Ta mở mắt liền thấy khuôn mặt suất khí của Hiên Viên Ảnh. Vuốt ve đôi lông mày cương nghị của hắn, nhân sinh thực có nhiều điều kì diệu a! Ta từng vô số lần ảo tưởng tượng phu của ta sẽ là người như thế nào, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới hắn sẽ là một cổ nhân. Ta từng vô số lần tưởng tượng tượng phu ta sẽ là một dễ nhìn, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới sẽ là người suất đến như vậy, ta từng vô số lần ảo tưởng chúng ta sẽ như thế nào yêu lẫn nhau, nhưng tuyệt đối sẽ không tưởng được sẽ yêu sâu đến như vậy, ta thể nhưng cam tâm tình nguyện buông tha cho cả rừng rậm để chỉ lấy hắn một cái cây.

Nghĩ nghĩ cơ hồ có người muốn cười ra tiếng.

Xem hai tay sừng đỏ của hắn, tên gốc này là chạy ào vào sao chứ? Một đồng nước bọt che kín đôi bàn tay của hắn.

Thời điểm ta chạy ta khỏi thái y viện thì vụ cháy đều đã tắt, chỉ còn lại hình dáng tiêu điều. Lửa cháy mãnh liệt như vậy mà hắn vẫn đi vào?

Trong lòng ta có một dòng nước ấm chậm rãi chảy xuôi, còn có càng nhiều yêu thương.

Nhìn không được khe hôn cái trán của hắn.

Người này thực sự là, một cái nam nhân mà lông mi tự nhiên còn dài hơn so với ta, nhỏ hết của hắn! (ý tưởng này có hơi ác liệt quá không?) Mà ta cũng thực làm như vậy, một cây, lại một cây, ánh mắt của hắn giật giật. Ta vỗ vỗ ngực, thực khẩn trương. Chỉ thấy hắn trừng mắt nhìn, đối với ta ôn nhu cười, cực kì cẩn thận đem ta ôn vào trong ngực – “Nàng tỉnh, thật dọa chết ta” Thanh âm của hắn có chút gọi cảm khi mới tỉnh ngủ, ta cảm giác được mặt mình không hiểu đỏ lên. Ôn tồn gần gũi qua đi, nên là lúc tính toán sổ sách. Ta từ trong ngực hắn giãy dụa đứng lên.

– “Hiên Viên Ảnh, ngươi này hỗn đản! Ngươi luôn như vậy không biết bảo hộ chính mình”

– “Làm sao vậy, lão bà!”

– “Làm sao vậy? Đây là sao lại thế này?” Ta cầm lấy hai tay của hắn, tay trái còn có dấu răng của ta – “Lửa lớn như vậy, ngươi vì sao muốn đi vào, vạn nhất...” Nghĩ đến điều này có thể xảy ra, phì, phì, phì!

– “Chủ tử” Vân Dật phá cửa mà vào – “Người không cần mắng vương gia, vương gia...”

– “Ngươi câm miệng”

– “Đệ muội, ngươi cũng biết đệ đệ nghĩ đến ngươi... Hắn không để ý an nguy của chính mình chạy vào biển lửa tìm kiếm ngươi, thậm chí vì ngươi... tuấn tình (ý bảo thủ tiết, người yêu chết mình cũng chết theo đó), nếu không phải chúng ta lừa hắn nói ngươi... ngươi còn đối hắn như vậy?” Thái tử về mặt trượng nghĩa ra tay nói giúp.

– “Ta như thế nào? Thái tử thật không tốt a, đối một sản phụ suy yếu lớn tiếng nói như vậy” Hiên Viên Ảnh lập tức lấy ánh mắt lạnh như băng quét về phía hai người. Tính hắn có lương tâm

– “Chàng cũng biết đó là biển lửa mà chàng cũng không để ý an nguy của chính mình. Cho dù chàng vì ta tuấn tình, cũng phải xác định rằng ta thật đã chết! Nếu ngày nào đó chàng thực chết thì làm sao bây giờ! Ta phải làm sao bây giờ?” Ta nhìn không được đỏ hốc mắt – “Chàng phải rõ ràng, chàng là của ta. Bàn tay này là của ta, một ngón tay này cũng là của ta... trong này, trong này, trong này toàn bộ đều là của ta” Nước mắt theo hốc mắt ta chảy xuống, nhìn thấy ngón tay thon dài mà có lực ngày xưa, hôm nay... tâm ta phảng phất như có kim đâm, nước mắt như nước không ngừng rơi. Lưng tung nắm mái tóc bị lửa thiêu của hắn – “Ta nói cho chàng, nếu chàng dám chết... ta nhiều lần khóc hai tiếng, sau đó trở lại tìm một dễ nhìn cái giá... ngô...” Một cái hôn trên miên phong bế miệng ta, phảng phất như là lâu lắm, hai chúng ta hôn cực kì nhập tâm hoàn toàn không để ý những người đang ở đây.

– “Không cho phép, bốn vương không cho phép”

Người một bên lặng lẽ đi ra.

– “Thái tử gia, người đỏ mặt a?”

– “Bốn thái tử mới không có đỏ mặt, ngươi mới đỏ mặt”

– “A, theo cách nói của nữ chủ nhân thì đây gọi là mặt miêng cãi lại a. Vì thần có cái gì đỏ mặt, loại tình cảnh này mỗi ngày đều diễn trong Thất vương phủ chúng ta a, vì thần đã sớm quen”

– “Hiên Viên Ảnh, ngươi nói rốt cuộc sao lại thế này?” Trong phòng truyền đến tiếng rống, mấy người đã thói quen nghe lén liền lặng lẽ đem lỗ tai dán tại trên tường

– “Ngươi nói, vì sao bộ dáng đứa nhỏ một chút cũng không giống ta, lại như với ngươi một khuôn đi ra?”

– “Này... Cái lỗ tai giống nàng a!” Cái lỗ tai?

– “Ngươi nói lại lần nữa xem. Ngươi là nói đứa con ta vất vả khổ sinh tự nhiên chỉ có cái lỗ tai giống ta? Hừ! Khẳng định là tư thế của ngươi không đúng, bằng không vì sao con giống ngươi mà không giống ta?”

– “Ha ha ha ha... tư thế không đúng...”

-“Thái tử gia, người nhỏ giọng một chút”

-“Nga, hừ, hừ....” Mỗi lần đều là Thất đệ cho hần đại ca này ăn một, hiện tại nhìn thấy hần ăn một trong lòng rất cuộc có điểm cân bằng.

-“Ta đây mặc kệ, chúng ta phải sinh một cái giống ta”

-“Bảo bối, nàng hãy nghe ta nói” Bảo bối, ai nha! Thái tử xoa xoa cánh tay nổi da gà, nguyên lại Thất đệ cũng có một mặt này a.

-“Chúng ta có một đứa con là đủ rồi, ta không để nàng vất vả như vậy được”

-“Ta không nghe, ta không nghe, ta không nghe...”

-“Nhìn thấy nàng đau đến rơi lệ, nàng có biết là ta nhiều đau lòng sao? Ngoan, nghe lời.Đứa nhỏ có một cái là đủ rồi”

-“Ta không nghe, ta không nghe...”

-“Ngoan...”

Ngữ khí ôn nhuận che chở thể từ này thật là từ Thất đệ của hần phát ra sao? Thái tử trong lòng có một câu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Kết Thúc

-“Thái hậu nương nương giá lâm...”

-“Táp nhi thỉnh an Hoàng tổ mẫu”

-“Vi thần thỉnh an Hoàng thái hậu”

-“Mịch nhi”

-“Tổ nãi nãi”

-“Ai yêu, Mịch nhi của chúng ta chịu khổ. Mau cho tổ nãi nãi nhìn tăng tôn của ta....ai nha! Đứa nhỏ thật khá!” Phảng phất như là nghe hiểu, tiểu tử kia thập phần phối hợp y y a a cười lên.

Hiên Viên Ảnh nhanh ôm chầm lấy bả vai của ta siết mị nói với ta -“Lão bà, ít nhất đứa con cười giống nàng”

Ba đám mây đen nổi lên trên đầu ta, ta làm cười hai tiếng. Trộm nhéo thịt đùi hần một cái, hần ăn đau kêu lên một tiếng đau đớn.

Thái hậu nhìn về phía ta nói -“Đã đặt tên sao?”

Vĩnh khôn cung.

-“Gọi Hiên Viên Chính, là một tiểu vương gia, tên là Thái hậu nương nương tự mình ban cho”

-“Là tiểu vương gia, bộ dáng xem được sao?” Người khấn cấp hỏi này, không phải người bên ngoài, đúng là mẫu thân của Hiên Viên Ảnh, đương triều hoàng hậu.

-“Này nó tí cũng không rõ ràng, nương nương có thể đi xem nha! Hoàng thượng cùng các vị hoàng tử hoàng phi đều tại nơi đó, nghe nói vị tiểu vương gia này sinh ra liền thích cười, nhân duyên rất được, Hoàng thượng và các hoàng tử thì không cần phải nói, ngay cả thái hậu luôn luôn không tiếp xúc với bên ngoài cũng đều ôm hần không chịu buông tay”

-“Này...” Trên mặt hoàng hậu có một chút do dự -“Đẫn đường cho bốn cung”

Thái y viện

-“Hoàng hậu nương nương giá lâm...” giọng nói của một thái giám vang lên lập tức làm nguội lạnh lại không khí náo nhiệt bên trong phòng. Làm chi a, sao phải biến thành nghiêm túc như vậy? Nhìn thấy khuôn mặt buộc chặt của Hiên Viên Ảnh, những người khác cũng tỏ vẻ không thoải mái. Ta không

khỏi trong lòng thay thế nữ nhân này thờ dài. Xem ra nàng ta làm người còn thực thất bại.

“chỉ nha” cánh cửa mở ra – “Bồn cung đến xem đứa nhỏ” Ta hướng nàng mỉm cười – “Cảm ơn mẫu hậu quan tâm”

Ta ‘nhẹ nhàng’ ôm lấy đứa nhỏ từ trong tay Hiên Viên Ảnh, chỉ thấy nàng thập phần cao hứng tiếp nhận đứa nhỏ từ trong tay ta.

- “Hắn đang ngủ” Nàng cười nhìn về phía ta, đột nhiên ta phát hiện hình như đây là lần đầu tiên nàng hướng ta cười – “Bộ dáng thực giống Ảnh nhỉ” Hiên Viên Ảnh cũng quay đầu qua không nhìn nàng.

- “Đúng vậy a, một chút cũng không giống nhi thần”

- “Này có cái gì, người còn trẻ sinh thêm một đứa giống người là được, tốt nhất là một nữ nhi. Bồn cung đời này chính là không có nữ nhi” Ánh mắt khát khao của nàng nhìn về phía ta, chúng ta nhìn nhau cười, đột nhiên tòa băng sơn ngăn cách chúng ta tựa như hòa tan trong nháy mắt.

- “Đúng vậy, Nhi thần cũng muốn vậy. Nhưng là con của người nói không cần cùng nhi thần sinh”

- “Vì sao?”

- “Người hỏi hán nha!” Con mắt vừa chuyển, ta cười đến sáng lạn – “Chẳng qua, không quan hệ”

Hiên Viên Ảnh cảnh giác nhìn ta – “Nàng lại đang nghĩ cái quỷ gì?”

- “Không có gì, không có gì...”

Tên đáng ghét này, hiện tại như thế nào ta động nghĩ một chút là hán liền cảm ứng được, này cũng rất hiểu ta quá đi! Thế này muốn ta về sau thế nào gây sóng gió a?

Thất vương phủ.

- “Gia! Ta tại hiện trường xem xét cẩn thận, xác định là bị phóng hỏa. Trừ dầu ra còn có cái này” Vân Dật xuất ra một vòng tay nữ nhân.

- “Kia người còn chờ cái gì?” Dám cam đảm thương tổn Mịch nhi, chỉ có một kết cục—muốn sống không được, muốn chết không xong – “Bồn vương muốn cho hán hối hận không kịp”

- “Muốn cho ai hối hận không kịp?” Ta từ trong ngực hán chui đầu ra.

- “Nàng đừng động”

- “Nga” Lão công bảo ta đừng động, ta cũng sẽ không lộ mặt ra.

Cửa thành phía nam.

- “Biểu tiểu thư, người là muốn đi đâu sao?” sách sách! Vân Dật lung lay đầu, nhìn về phía Liêu Tú Nga tay mang gánh nặng (hành lý), đáng thương a!

- “Bất!”

- “Lớn mật! Các người đang làm gì?”

- “Biểu tiểu thư, tại sao không tự hỏi chính người đã làm cái gì?” Thị vệ phản thủ bắt hai cánh tay của nàng, nàng ta còn đang cố giả dựa – “Các người dám đối với ta như vậy, cẩn thận cha ta...”

- “Cha người? Nghe vì thần một câu, hãy ngoan ngoãn đưa tay chịu trời đi. Hiện tại ngay cả Liêu đại nhân cũng khó bảo toàn bản thân nga” Nữ nhân này thật quá lớn mật, vương gia còn chưa động cha hán đã chậm rãi cho nàng ta chạy. Mọi người hoàn toàn có thể tưởng tượng Liêu Ngụy Nguyên về sau sẽ có kết cục thế thảm như thế nào, sách sách! Tào nghiệt a.

Vài năm sau.

Trong Thất vương phủ truyền đến một tiếng nổ, người hầu đã sớm thói quen. Vương gia lại tức giận, vương phi lại đi ra ngoài ‘du sơn ngoạn thủy’. Loại chuyện này cứ cách một đoạn thời gian sẽ lại diễn ra trong Thất vương phủ của bọn họ.

- “Phu quân thân yêu nhất của ta:

Tục ngữ nói, tiểu biệt thắng tân hôn, vì làm cho tình yêu của chúng ta vĩnh viễn bảo trì ngọt ngào mới mẻ. Ta quyết định đáp ứng lời mời của Tam ca, cùng hán đi đến khách điểm mới mở du sơn ngoạn thủy.

Không cần tìm ta, nửa năm sau ta sẽ ngoan ngoãn trở về nhà.

Hôn người

Ái thể xinh đẹp đáng yêu thiện lương mê người của chàng lưu”

-“Đáng giận, Kim Mịch Nhi, trở về cho ta”

Vó ngựa vang lên,

-“Nửa năm? Kim Mịch Nhi, nàng hiền tốt nhất đừng để cho ta bắt được” Hiền Viên Ảnh giận dữ phản cười, mọi người một bên chỉ cảm thấy một trận gió hàn thổi qua.

Vân Dật ở một bên dùng thần ngữ nói xong lời của Hiền Viên Ảnh, Ai! Hắn đều nhớ không rõ đây là lần thứ mấy nói ra câu này nữa.

Không có biện pháp, ai làm cho vương phi đại nhân cái gì cũng không thích, chỉ thích chạy trốn đâu. Chẳng qua người trong cuộc mê muội, người ngoài cuộc thanh minh thôi. Theo hắn thấy, trò chơi mèo bắt chuột này, người chạy ta truy bọn họ chơi thực nhập tâm, hơn nữa còn thực vui vẻ a!

~~~~~Hết~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Trốn Thê Của Thất Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.